

Garzó László

Ötödik

(novellák)

© GARZÓ LÁSZLÓ, 2004.

TARTALOM

Előszó

Deukalion világa

A Rendszer tökéletes

Ha akarom az ég kék és a föld zöld

π ! Egy lépéssel a végtelen után

Ezer mondat

- az emberiség nevében-

„Az igazság nem mindig művészet.
A művészet nem mindig igazság,
de az igaznak, és a művészetnek
vannak érintkezési pontjai.”

Jules Renard

Előszó

E novelláskötetben teret kapó írások mind egy téma köré csoportosulnak. Szeretném végigvezetni az olvasót a lehetséges jövőben. Ez a jövőkép igen változó, de mind a világégés, mint elkövetkezendő esemény közvetlen közelében vagy az után játszódik.

Mi is akkor ez a világégés? Egy nagy háború, melyre több novellában is utalás történik. Egy kataklizma 772 millió áldozattal. A világ menete új fordulatot vesz. Én nem a hanyatlás útját választottam, mint sokan tennék, hanem azt a lehetőséget, hogy valami új születik. Ez a neuralizmus rendszere, mely több novella központi háttere. Új világrend születik. S hogy ez az új világrend jó vagy rossz, az novellánként változik, s döntse el maga az olvasó, hogy a felvázolt képpel azonosulni tud-e vagy sem.

Mi a neuralizmus? A novellák nem adnak kielégítő választ erre, bár sejteni engedtetnek ezt-azt. Én mégis adnék egy költői megfogalmazást, elkerülve a hosszas fejtegetést, melynek egyébként sem itt és most van helye. A neuralizmus: szellem és anyag gépek álma az életről, egy felfogható irrealitás.

A novellák szereplői mind egyfajta elidegenülés áldozatai, lelki életük válságba torkollik, sokszor magányosak. Vágyaik vannak, melyek nem teljesülhetnek be. Az olvasó gyakran ismerhet magára bennük. Az ő szemükön át, érzéseiken keresztül bepillantást nyerhetnek a posztmodern korba. Felvázolódik a társadalom új szerkezete, mely azonban mégsem teljesen ismeretlen. Már ma is sokan jósolnak efféléket. A jövő társadalma még szokatlan, de ahogy olvassuk a novellákat, hamarosan megszokottá válik, és könnyedén eligazodhat bárki a viszonyokban.

Én nem hiszem, hogy az ötödik, mely elkövetkezik, biztosan ilyen lesz, de esély természetesen van rá. Remélem, hogy felkeltem a figyelmet, és műveim élvezetes bepillantást engednek ebbe a világba!

Kecskemét, 2004 vége

Garzó László szerző

Deukalion világa

Különös volt a szél játéka, amint porszemek millióit ragadta magával a gázóceán egy darabja. A sárga homok, apró kvarckristályok, melyeket távoli vidékekről hozott magával. Végigsöpört az óceán parti városon, melyet a semmiből álmodtak meg. Haza, szentély, erődítmény, mely megvéd a zabolátlan természet erőivel szemben. Különös érzések ragadták magával a fiút, ahogy kint állt a föveny homokjában maga mögött tudva az irdatlan város egybefüggően hullámzó tömegét. Egyetlen óriási fém-üveg fal, mintha mészköszirtek lennének. Elgondolkozott, és eszébe jutott minden, ami volt, és minden, ami majd lesz. Szeme zöldjében ott tükröződött a mezők fűszáltengerének zöldje. Ez volt az első kívánsága, hogy kijöhessen ide, az óceánpartra. Szerette, ha tekintete a messzeség íve felé kalandozik, s most úgy érezte, mintha csupán egy pillanat lett volna az a röpke 500 év. Mert ennyi telt el az óta, amikor azon az esős tavaszi napon hibernálták őt egy távoli kor elfeledett városában. Már semmi sem maradt abból a világból, a mögötte elterülő üveghasábok bizarr-posztmodern formái sem léteztek azelőtt. Különös gondolatok jártak a fejében, mint megfáradt elektronok halmaza valamely távoli galaxisban.

Most is tavasz volt, mint akkor, s a feléje fújó szél belekapott hajtincseibe.

- Melyik város ez itt mögöttünk? - kérdezte a fiú a mellette álló fegyverestől.

- Ez Delta City a Világszövetség fővárosa.

- A Világszövetség... - tűnődött el. - Az én időmben ez csupán álom volt.

- Indulni kell vissza a városba. Az ítélet csarnokában megtudhatod a régenstanács mit döntött felőled - mondta a fegyveres.

A fiú, John még hosszasan gondolkozott ezen az egészen, mialatt a rabszállító visszavitte Delta Citybe. Egész úton csak bámult kifelé a gép ablakán és az alatta elterülő tájat figyelte, a távolban lassan tovaúszó óriási antigravitációs léghajókat. A város titkos szavakat suttogott a fülébe, hallotta a hangját és érezte a szívében a mondatok lüktetését, de valahogyan mégsem értette. Mint ahogy a régenstanács szavait sem. Átnevelésre ítélték egy szigeten az óceánban néhány kilométerre. Nem értette, miért olvasztották őt ki folyékony nitrogén börtönéből. Csak állt ott és tűnődött sokáig az átnevelő központ mesterséges szigetének partján és figyelte az égen elsuhanó rabszállítót, amint körvonalai feloldódni látszottak a végtelen kékségben. Merészet kiáltott, az ég és a felhők szürkésege feltornyosult, vízgőzből épült formáikból a képzelet szült megannyi álmot. Most újra élt, körülötte egy vadidegen világ nyújtózott. Figyelte a távot, az épületek sziluettjét a horizonton. Szerette az érzést, ami ilyenkor hatalmába kerítette, ezért volt az első kívánság is az óceánpart. Sokat gondolkozott annak idején, vajon mi rejtezik a kékség alatt, vagy az égen túl. Egyedül érezte magát, s eszébe jutottak a távoli múlt emlékei, akkor is tavasz volt. Leült a parton és szótlanul bámult maga elé. Lassan növekedett benne a létezés, kezdte úgy érezni, valaki figyeli őt. Megfordult. Egy lány állt mögötte.

- Te ki vagy? - kérdezte tőle John.

- A nevem Pürrha - válaszolta. Fehér uniformisszerű ruhája szinte vakító volt a felhők közül átszűrődő fényben.

- Te miért vagy itt? Mit követtél el?

- Én semmit. Én az intézményt vezetem.

A fiú, John, meglepődött, s valahogy furcsa érzés kerítette hatalmába. Bamba szürkeség és suttogó hangok, mint távoli elfeledett élmények. Nem létező szagok és ízek...

- Szóval te vezeted... akkor neked tudnod kell, miért vagyok itt!?

- Igen, tudom.

- És miért?

A fiú felállt és tett néhány lépést felé.

- Az átnevelés célja, hogy beilleszkedj a társadalmunkba. A világ megváltozott, s alkalmazkodni nem könnyű.

- Tudom.

- Miért hibernáltak?

- Hisz úgyis tudod.

- Én tőled szeretném hallani.

- Megöltem valakit - válaszolta csendesen John.

- Miért?

- Nem mindegy?!

- Talán lehet, hogy igazad van. Mégis... azt hiszem, elmondhatnád.

- Számít ez? - kérdezte John.

- Nem sokat. Tudod, itt nagyon ritkán történik ilyesmi és aki meghalt, az reprogramja alapján újratemethető. A törvény ellen vétők pedig ide kerülnek átnevelésre, hogy azután vissza-illeszkedhessenek.

John csak bámult maga elé szótlánul. Neheze ére esett felfognia a vele történeteket. Furcsa érzések kerítették hatalmába, talán ez volt a legnagyobb büntetés, hogy felolvasztották. Különös volt a tavasz lehelete, melyet az arcán érzett, és ahogy beleszagolt a sós vízpárával telt levegőbe.

- Mi bánt? - kérdezte a lány, Pürrha.

- Sok minden - felelte John egy pillanat erejéig a lányra nézve. - De leginkább az, amit tettem. Hiszen tudod: én 500 évvel ezelőtt megfojtottam egy hozzád hasonló lányt. Szerettem őt...

- A lényeg, hogy megbántad, s a kérdés most már csak az, hogy képes lennél-e újra ölni?!

- Honnan tudja azt az ember előre? - tűnődött el a fiú. - Honnan... ?

- Pedig erre biztos választ kell adnod! Másképp számúznak - mondta a lány.

- Számúznak?

- Igen, a Szaturnusz valamelyik holdjának börtönkomplexumába.

- Miért, olyan is van?

- Ne foglalkozz ezzel, oda csak a legelvetemültebbek kerülnek, akik ellenállnak az átnevelésnek. Alig vannak néhány tízen.

A fiú, John elbizonytalanodott. Fejében megannyi ismeretlen kérdés játszott bújócskát. S agyának rejtett gondolata, mint elektronok sűrű halmaza terült szét, akár a hajnali ködpára. Olyan, de olyan felfoghatatlannak tűnt ez a távol világ, hogy elvárják, előre tudjon mindent. A

hallgatás néma feketesége nehezedett el rajta. Nem tudott mihez kezdeni a gondolat meztelességével.

- Alig vannak néhány tízen... - ismételte meg alig hallhatóan.

Talán jó volna megismerni őket, vetődött fel benne a gondolat, mint valami kaland. Hogy vajon milyen emberek, és miért kerültek oda... De ez csak múltó ábrándnak tűnt, hiszen most itt volt távol mindentől és mindenkitől, attól, ami valaha is fontos volt az életében.

- Meddig tart az átnevelés? - kérdezte.

- Az csak rajtad múlik.

John nem értette ezt a mondatot. Tőle valahogy idegen volt, pedig nagyon is logikusnak hatott.

Lassan teltek és múltak a napok, növekedett benne a titkos létezés egy darabja. Mint valami álom folytak szét és épültek újjá a formák a horizonton. Agyában lassan összeállt egy új világkép, melyet Pürrha ültetett el benne. Teltek és múltak az órák és a napok, újra és újra hetekké összeállva, mígnem a tavasz lendülete átadta magát egy kora nyári napnak. Az égen vízgőztestű formák álltak össze egybefüggő paplanná, és a távoli morajlások, a vihar hangjai, törték meg a csendet. Esni kezdett, zivatar, melyet néma villanások kísértek.

John az átnevelő központ széles üvegfelülete mögül figyelte az aláhulló cseppek megszámlálhatatlan tömegét. Úgy érezte, szívesen állna most ott kint, és érezné a rajta végigcsorgó zuhatagot. Pürrha lépett mögé.

- Mire gondolsz? - kérdezte.

- Semmi különösre - válaszolta. - Miért jöttél?

- Mert mondani akarok valamit. Befejeződött az átnevelés, elhagyhatod a szigetet.

- Pedig már kezdtem megszokni - tette hozzá csendesen kifelé bámulva.

Eltűnődött egy pillanat erejéig a fiú.

- Most mi lesz?

- Csak rajtad múlik - mondta a lány.

- A mai napon szabadságot kaptam! - jutott el a gondolat John tudatáig.

S ez a szabadság egyszerre keltett benne félelmet és örömet. Delta-cityre gondolt, oda, ahová most menni fog, az idegen világ idegen városába.

Lassan tárult fel előtte a város, amint ott állt egy közlekedési folyosó szélesre szabott geometrikus völgyében. Az épületek üveg falain hologram kivetítőkön vadidegen ember szónokolt, uniformisba kényszerített gondolatokat szórva szerteszét. John fejében makacsul ott visszhangzottak a mondatok. Különös volt hallani: haza, szentély, erődítmény, az emberi civilizáció letéteményese. Város.

- Igen - gondolta magában John -, hiszen ez a város a maga makettre emlékeztető áttetsző formáival nem létezett azelőtt. Reálisnak hatott, hogy valaki megálmodta egyszer. Mint ahogyan a rendszert is, melyben az emberek élnek, a Világszövetséget.

Még szemerkélt az eső, a vízcseppek végigfolytak John testére simuló dzseki anyagán, s zöld szemének tükrében az épített táj tükröződött. Felnézett a szürkességbe, majd megindult lassan egy mértani forma egyenese mentén. Összemosódni látszott minden a szeme előtt, a távol elektrongalaxisaiba kalandoztak a gondolatai. Mezőkről álmódott, ahol a fűszálak, mint a tenger hullámai, hajladoztak a viharossá fokozódó szélben, és az ég végtelen kékjét tovarohanó felhők zárták le szürke selyem huzatként. Ő ott érezte igazán szabadnak magát, ahogy hallotta az elfeledett hangokat, a szél zúgását és a madarak sikoltó hangjait. Azután kijózanodott, hiszen város vette őt körül, egy másfajta szabadság, nem egészen olyan, mint amiről álmódott. De ez is egy álom volt. Az utcán emberek sokasága nyüzsgött és mágnes hajtású autók suhantak tova. Levitációs tekercsek apró neszezése állt össze egybefüggő zúgássá. Tartott valamerre, de igazából maga sem tudta, hová. Sötét erdőként ölelte őt körül a világ. Távolság a tömegből egy lány alakja ötlött a szemébe. Odament hozzá átfurakodva a tömegben.

- Szia, a nevem John - mondta.

- Jó létet John - felelte.

- Jó létet? - csodálkozott el a fiú.

- Azt. Miért szólítottál meg?

- Baj, hogy szóltam hozzád?

- Nem, dehogy!

- Szeretném, ha mesélnél nekem az elmúlt 500 évről. Vagy sietsz valahová?

- Miért érdekel téged az elmúlt 500 év?

- Tudod én átaludtam ezt az időt. Hibernálva voltam, s csak most élesztettek újra. Talán egy hónapja.

- Hallottál a Világszövetségről? - kérdezte a lány.

- Igen, ez volt az első fogalom, amivel találkoztam.

- Akkor biztosan hallottad a jelszavunk is: közösség, szabadság, azonosság, egyenlőség.

John csak a fejét rázta.

- Tudod az én időmben ez csak álom volt.

- Egyszer valaki azt mondta a nagy világégés után, hogy így lesz, és úgy lett. Megálmodta a neuralizmust, melyben élünk.

John eltűnődött, s tekintete beleveszett a lány szemének feketéjébe. Talán igazán nem is a rendszer érdekelte, mely a világot uralta, és nem jelszavak, s megvalósult álmok, hanem talán csak egy másik ember társasága. Nem igazán tudott mihez kezdeni azzal a korról, melybe belekerült. Sem a neuralizmus rendszerével, sem a Világszövetség ideájával.

Az ég szürkébe hajló kék foltjait villámok izzították, s néha okkersárga porfellegek szálltak föl, a némaság helyét hangos csönd vette át. Egy téren álltak emberektől körülvéve, hosszasan nyújtóztak végig az üvegoszlopok. Forgalom zúgása hallatszott hallhatatlan állandósággal, fülébe sutogva az impulzust. Feltűnt egy-egy arc, siettek valahová, szürke-fehér foltok, a létezés katonái. S a holografikus kivetítők egyre csak újabb és újabb álmok csíráit szórták szét.

- Hogy hívnak? - kérdezte John.

- Kleio - felelte.

- Mi ez az érzés, mely bennem bujkál újra és újra, amit ez a világ sugall, Kleio?!

- Ez természetes, mindenki ugyanezt érzi nap mint nap. Gyere el hozzám, és mesélek neked erről.

A felvillanó fények, a városé, elmosódottá tették a termet, ahová az utca forgataga elől próbáltak elrejtőzni. Az idő lassulni látszott, szaggatottá tette a mozgást, mint kimerevített filmkockák. Csak az impresszió vihara lüktetett az agyban. Egy szoba csöndes magánya tűnt elő lassan. Kissé zavartan állt ott John.

- Miért jöttem fel ide? - kérdezte magát az üvegfal előtt állva, melyben önmagát látta.

A felület nem felelt, csak egy hasonmás kép lebegett a felszínén.

- Azt mondtad, mesélsz az érzésről! - mondta a fiú, John a mellette álló Kleionak.

- Tényleg szeretnél hallani róla, akarod, hogy mondjak szavakat, melyeket csak érzünk, de nem értünk?

- Talán.

- Hidd el, nem sok értelme van, bár... A világégés előttről nem sokat tudok, arról igazán csak te tudnál mesélni.

- Biztos.

- Tudod jól John, most valóra válhat egy álom, a te szavaiddal élve. Neked ez biztos felfoghatatlan. A káoszban feltűnik valaki és mer szépet és jót álmodni.

- De hiszen mindenki képes erre.

- Nem. Csak kevesek kiváltsága, hogy olyanokról beszélnek, ami megvalósul.

- Ez volt a neuralizmus, a Világszövetség?

- Igen.

- De mégis mi ez?

- A közösség, a szabadság...

- Ne a jelszavakat mondd! - szakította félbe. - Mondd azt, amit te gondolsz.

- Hogy béke van, fejlődés és jólét.

- Ezek sem a te szavaid. Boldog vagy? - kérdezte végül a fiú, John.

- Igen, mint mindenki.

- Tényleg?

- Persze, hisz minden vágyunk kielégül, már akkor, amikor napvilágot látunk valamelyik csecsemőgyárban, és akkor is, amikor a globális nevelési központok egyikében felnövünk.

John hallgatott egy darabig. Hosszasan gondolkozott arról, amit a lány mondott el neki. Kleio a boldogságról beszélt. Arról, amiről az ő korában mindenkinek meg kellett szenvedni. Csak egyvalami nem hagyta őt nyugodni: az átnevelő intézet. Mi szükség akkor rá.

- Egyszer már azt hittem, enyém lehet a boldogság, de tévedtem - mondta csendesén.

Még tartott a pillanat hatása, amikor Kleio odalépett. Kezét végighúzta John arcán, hogy letörölje a könnyeket. Zöld szemében titokzatos vágy lángolt, nem tudta átadni a múltnak az elfeledett éjszakák emlékét. Forróság öntötte el kettejüket, ahogy gondolataik találkoztak.

- Mi baj John?

- Talán semmi.

Újra megjelent a fiú agyában az a gondolat, amit először érzett ittléte során: szomorú félelem. Szeretet volna kilépni, kilépni az időtlenségbe a világ kötött pályájából, de nem ment. Láthatatlan zúgás hatalmasodott el a fejében, megijesztette őt egy pillanatra a táguló tér, a repeszdarabokként szétszóródó galaxisok. Atomok perdülete játszott képzeletével, fény és hang, mely mégsem látható, sem hallható.

Már nem zúgott semmi, a tenger felől pára illatát hozta magával a szél.

- Miért vagy ilyen búskomor? - kérdezte Kleio.

- Láttam az előbb valamit, a képzelet játszadozott velem, talán valaki üzent nekem felszabaduló szilícium lapocskák képében, melyek elkeveredtek a szélben.

- Feltornyosuló és elenyésző üvegvárosokat?

- Honnan veszed?

- Ez a neuralizmus víziója, így kezdődött minden.

- Miért jelent ez meg a fejemben?

- Mert most már ide tartozol. Mesterséges intelligenciák álma ez, mely sokszor kivetül.

- Sokszor? De miért pont nekem?!

John szomorúnak tűnt. Valahogy nem érezte magát ebbe a világba valónak. Hiába kapta meg az álmok ajándékát. Neki még mindig az a néhány tíz ember járt a fejében, akik örökre felázadtak a neuralizmus ellen. Miért a lázadás, ha mindenki boldog?

- Én sem vagyok az - jutott eszébe.

Ez a kettősség motoszkált makacsul az agyában ingerületek lavináját indítva meg. Üzent neki a neuralizmus, elküldte a fejébe a csodás álmot, mely kevesek kiváltsága.

- Álmok - sóhajtott a fiú. - Tudod nekem is vannak álmaim - mondta.

- És mik?

- Az én álmom talán a legegyszerűbb a világon: egy zöld mező.

- Szerintem nagyon szép lehet.

- Valóban az. Ennek ellenére meg akarom ismerni a neuralizmust.

- Rendben.

Kleio beültette Johnt egy mágnes hajtású autóba s átszelte vele a városrészt, egy nagy térre tartottak, a központba.

- Hát itt lennénk - válaszolta.

Akkora üresség nyújtózott előtte, hogy az ő korában elfért volna itt egy kisebb város. A tér távoli határát épületek sziluettjei vették körül. Ahogy megindultak, madarak milliói emelkedtek a magasba. Sokáig gyalogoltak, a fiú a tér sugaras és koncentrikus szerkezetének

mintáit figyelte. Aztán végre feltűnt az, amiért a lány idehozta őt: egy réz gömb, szobrok és zászlótartó rudak.

- Ez lenne a neuralizmus?

- Pontosan.

- Elmagyaráznád?

- A gömb a Földet szimbolizálja, rajta a világszövetség jelszava. A 3 szobor a neuralizmus három alapítóját, és az a sok-sok zászló a Világszövetséget.

- De hisz ezek itt csak szimbólumok?!

- Na igen, de nem is kell, hogy más legyen. Mindez a szívünkben él, úgy ahogy a tiédben az a mező.

- Szimbólummá lett a neuralizmus - tűnődött el a fiú. - De minek a jelképévé?

Még álltak ott egy darabig és csak nézett maga elé John. Érezte a lágyan simogató szelet és behunyta a szemét, az a hatalmas tér akár egy mező is lehetne tele milliónyi zöld fűszállal. Zöld szemében titokzatos vágy lángolt, nem tudta a jövőt megérteni. Az órák, mint percek rohantak tova. Mire kitisztult a fejében a létezés, a megaváros épületei vízpárába burkolóztak a horizonton. A tenger felől pára illatát hozta a szél.

- Miért vagy ilyen búskomor? - kérdezte Kleio a fiút.

- Nem, azt hiszem, semmi különös oka nincs.

- Gyere, menjünk.

- Várj még. Az üveghasábok városa... - sóhajtott John.

A lány továbbindult, a tér végén állt az ezüst színű sportkocsi furcsa formájával. Üvegszálas karosszériáján végigsiklottak az elhaló fények a felhőfoslányok mögül. Papírlapokat görgetett magával a szél, belekapva a tér zászlóinak anyagába. Különös pillanat ülte meg a levegőt. John szemében valami ki nem mondott gondolat csillogott. Választ azonban nem kapott. John még egyszer belenézett a tér réz gömbjébe, aztán a lány után indult. Gondolatai közben elkalandoztak, idővel este lett, s a fényesség kicsiny foltta húzódott össze az égbolton. A látóhatár keskeny sárga szalagként izzott, Delta City fényei.

John mereven állt a korlát szélének támaszkodva, a távot figyelte. A messzeség ködében az Atlanti-óceán mint hatalmas sík tükörfelület fénylett.

- Hogy találtál meg? - kérdezte John a mögötte álló lánytól.

- Csak egy megérzés volt, sokan kijönnek ide.

- Lehet benne valami - mondta.

- Elmentél, s most az ég madarait bámulod. Mondd, miért?

- Mert talán nyugalmat áraszt.

- Fontos neked a nyugalom?

- Szerinted? - Tudod, üresnek tűnik az élet. Azelőtt dolgozni kellett, most a gépek megtermelnek mindent... Azelőtt élni kellett, most csak létezel.

- Azt hiszem, sejtem mire gondolsz, de nem jobb ez így? Hogy az ember önmagáért van, nem pedig valaminek a rabszolgája. Látod azokat a kivetítőket?

- Látom.
 - Egy imperátor szónokol. Szavaival új világ ígérését szórja szét.
 - Mit mond?
 - Azt mondja, jobb világot érdemlünk, mint amelyet eltörölt a nagy világégés, hogy mindez, ami körülvesz a miénk.
 - És te ezt elhiszed?
 - Igen, el.
 - Miért?
 - Az első imperátort Deukalionnak hívták. 100 évvel ezelőtt kiállt és új világról kezdett el beszélni. Megmutatta a világégés borzalmait, és azt mondta, lehet másként is. Hinni kezdett benne mindenki és tényleg úgy lett. Ez a világ Deukalioné, a neuralizmus egyik megalapítója.
- John nem szólt egy darabig, csak a messzeséget bámulta, néha a fülében visszhangzott az épületek falaira vetített hologramok szónokainak hangja.
- Most is szomorkodsz? Hát még mindig nem érted John? Nincs igazi boldogság! Akikkel ma egész nap találkoztlál, talán estére beleőrülnek az elektronikus álmok világába, és nem térnek vissza többé. Miért nem tudod elfogadni azt, ami van, miért nem tudsz egyszerűen csak élni, miért vágysz másra?!
- Teltek a percek, mint lassú létezés, feltornyosult és széteszlott. Valami csendes zúgás, mely körülölelte őket. Titkos zaj.
- Megannyi miért és te nem felelsz... Pedig boldog lehetnél.
 - Én elvesztettem a világom, meg a lehetőségem is. Kár volt felolvasztani engem 500 év után.
 - Én vonzódom hozzád - mondta ki Kleio. - Nem pusztán vágy ez. Annál több... Neked mindez mégsem elég.
 - Felelj nekem egy kérdésre - kezdte a fiú. - Hogyan juthatnék el a Szaturnusz holdjának börtönkomplexumába?
 - Minek mennél oda?
 - Beszélgetni.
 - Mégis kivel?!
- Eleinte nem akart válaszolni John, aztán meggondolta magát.
- Azokkal, akik nemet mondtak.
 - Te tiszta örült vagy.
 - Lehet.
- Sokáig ismét a csönd szótlansága vert éket kettejük közé. Ez már lassan megszokottá lett. John a csillagos eget bámulta, a sok-sok millió fénypontot, mely a halogénlámpák fénypontjaira emlékeztette őt. Hűvös szél támadt az óceán felől, befurakodva a hasábokká merevült kilométeres épületek közé.
- Ha tényleg ettől lennél boldog, nem kell odáig utaznod - törte meg végül a csendet a lány.

- Hogyan?!

- Delta-Cityben is van még egy vagy talán kettő olyan alak. Ha megtalálod őket, beszélhetsz velük.

Johnban most fellángolt valami ismeretlen tűz. Rég érzett már ilyet, olyan lángokat, amelyek belülről emésztették.

- Mielőtt elmész, hadd osszak meg veled egy emléket, mely mindannyiunkban benne él.

- Tőlem... - felelte a fiú.

- A világégés kezdetének rémképe ez. Amikor az ég szétnyílt, alászállt a tűz és a pusztulás. Városok hamvadtak el, kontinenseken söpört végig. Mindenki ott él a fejében az emlék, ahogy a horizont felől szétárad a fényesség.

- Mi volt az?

- A Nemesis halálsugara. Egy űrágyú...

A várost járta John, s a felszálló pára tette sejtelmessé a hasábok geometrikus formáit, s talán még a fejében jártak a lány szavai. Lassan haladt végig az utcán, mely egy széles közlekedési folyosóból nyílt. Még idehallatszottak a hologramreklámok fényei és monotonon zúgó hangjai. Nem tudta, hová tart, csak kereste azt a valakit, aki véletlenül ragadt itt, akiről azt mondták, örült, s hogy fellázadt a rend ellen. Akinek a közösség, azonosság, szabadság, egyenlőség üres szavak voltak.

Váratlanul szólította meg egy hang, mintha csak beléje szúrtak volna valamit. Megfordult. Egészen lassan. Egy fiú állt vele szemben fekete ruhában. Egy fegyvert szegezett rá, komolynak ható arca kaján vigyort palástolt. John csak várt, hogy megtörjön a csend.

- Keresel valakit? - kérdezte a fiú.

- Talán éppen téged.

- Most félsz ugye? - nevetett a fekete körvonal. - Megtaláltál John vagy inkább én taláلتalak meg téged - mondta, és egy lendületes mozdulattal felhajította a pisztolyt. - Kapd el.

John az égre emelte a tekintetét, az üvegtoronyok és felhők világába, ahol ott fénylett az az ezüstözött fémdarab, aláhullva a magasból. Kinyújtotta a karját, kezében tompa puffanással landolt. Ököibe szoruló markában érezte a hideg fegyver fém anyagát. A tárból, akár a vízcseppek, hullottak alá az üveglövedékek. John még egy darabig tartogatta, aztán elengedte, s az is fémes sikollyal aláhullott.

- Mire volt ez jó?

- Igazából talán semmire sem. Miért akarsz engem olyan megszállottan John?

- Mert talán te tudod arra a kérdésre a választ.

- Miféle kérdésre? - vont vállat.

- A neuralizmus kérdésére: miért.

- Hogy miért? - ismételte meg a szőke hajú fiú.

- Igen. Miért?

- És azt gondoltad, tőlem megkaphatod a választ? Tévedtél. A miéltre a választ talán még azok sem tudják, akik a Szaturnusz holdjain vannak örök száműzetésben, mert megtagadták a neuralizmus ígéretét.

- Ígért nekik valamit a neuralizmus?

- Persze. Azt, amit mindenki másnak is. Hasonlítasz valakire.

- És kire?

- Nem tudom, csak neki is ilyen zöld szeme volt, mint neked. Folyton zöld rétekről álmodozott, de hiába. Reménytelenül zöld. Most talán tiéd a lehetőség, ki tudja, talán újra, hogy próbát tégy és élvezd a lehetetlent - folytatta a gondolatot.

- Szóval azt mondod, van egy lehetőségem.

- Ha te is úgy akarod.

John eltűnődött. Távoli mennydörgések hangjait vélte hallani a szemerkélő esőben. A huzatos utca mint valami alagút nyújtózott. Odébb a széles közlekedési folyosóban az aláhulló vízcsepp hangját is meg lehetett hallani, mely aláfolyt sok millió társával együtt. Tengernyi papírfecnit sodort magával a feltámadó szél, s titkos vágyak halmaza bontott szárnyat a gondolatok kusza szövedékében.

- Szeretnéd megtagadni a neuralizmust?

- Ha megtagadom, mire lesz az jó?

- Lehet, hogy választ kapsz...

John egy pillanatig habozott, vajon ez-e az, amire szüksége van, s ha most nemet mond, visszafordíthatja-e az események menetét. Benne élt még az átnevelő központ emléke is azzal a kedves lánnyal, aki szerette volna, ha ő is egy lenne a neuralizmus gyermekei közül. A sok milliárdból egy. De neki ez valahogy nem ment. Őt jobban vonzotta valami más. Pedig a neuralizmus sok mindent ígért neki. Felölelt mindenkit a Világszövetség képében.

Végül döntött amellett, amit egyvalaki kínált neki a világgal szemben. Ő is olyanná lett, mint az a pár tíz ember messzire száműzve. A fiú újra előhúzta a fegyvert, pont úgy, ahogy talán fél órával ezelőtt.

- Kész vagy? - kérdezte jellegtelenül.

- Mit akarsz?

- Belépőt adni neked egy új világba.

A valóság olyan nehézkessé vált, hatáskvantumok milliárdjai feszültek egymásnak, amint eldőrdült a fegyver, s amint egy üveglövedék beléhatolt. A kövezet vállára vette a testét, érezte, ahogy üressé válik és elnehezül. Magára maradt, csak az égbolt szürkéje nehezedett rá, a tovakúszó felhők vízgőz teste, az esőcseppek kopogása, mely igyekezett elmosni a vér bársonyvörös színét. Távoli mennydörgés próbált ingerületté kódolódni a fiú agyában, de nem ment, feje félrecsuklott, s tekintetét, mielőtt még üressé vált, egy madár teteme vonzotta magához, melybe idővel férgek költöznek. Sötétség lett. Űr.

John meghalt, élettelenül hevert a földön. Átázott papírlapok, a szétporladó vízcseppek párája az erősödő szélben. Fehéren izzó villámok kígyóztak a magasban. Mintha megállt volna az idő a félhomályban, másodpercekbe fagyasztott mértani formák, melyeket csak egy lefékeződő mágnesautó tört szét apró szilánkokká. Egy lány szállt ki, Kleio, odalépett hozzá. A fiú szeme már üres volt, de még mindig éppen olyan zöld, mint azelőtt.

Mindenki újjáteremthető - visszhangzott a fejében a neuralizmus ígérete a holografikus kivetítők emlékképeiből.

Bionikus reorganizáció ismétlődött suttogó hangként a fejében. Talán soha sem késő, hogy valami új remény ismételten az élet színpadára szólítsa. Megragadta Johnt, betuszkolta a kocsiba, nem foglalkoztatta, hogy véres lesz a kárpit. Egyetlen ígéret lebegett a szeme előtt, a gép és az álmok világa. A neuralizmus sok-sok ígérete közül egy. A reorganizációs intézet, melyet azért hívtak életre, hogy legyőzzék a halált. Útközben sokat gondolkozott, vajon jó lesz-e ez így. Fel tudja-e dolgozni John az életet a halál után. Az épület üvegoszlop-sora előtt parkolt le. Hosszasan nézte egy darabig a fiút, szeretne volna abban a nyugodt pillanatban megcsókolni, bepótolni azt, amit akkor elmulasztott, de nem tudta megtenni, bármennyire is akarta. Félt a haláltól, vagy attól, hogy csak alszik, és bármikor felébredhet. Vér csordult ki a fiú száján, végigfolyt az állán a lány kezére. A halált akarta legyőzni, maga sem tudta, miért. Csak várt az épületben némán, mely magába fogadta őt. Sokáig visszajárt, hetekig. Azután egy napon, mikor belépett, ott ült John. Újra élt, agyába gondolatok költöztek. Az elmosódott szoba körvonala valósággá szilárdult. Szemében félelem csillogott. A némaságba bámult meredten.

- Miért sírsz? - kérdezte a lány.

Választ egyelőre nem kapott, a fiú fejéből elillantak a különös álmokképek, nem vívott velük vad csatát. A széles üvegfalhoz ment, olyan közel, hogy kezével megérinthette volna áttetsző síkját. Fehér selyemlepedő ölelte körül a derekát.

- Üveghasábok városa - mondta ki csendes ámulattal telve, ahogy Delta City végignyújtózott a horizont irányában kilométeres épületeivel.

- Itt nincs más csak gép és álom - felelte Kleio.

- Ha felesleges itt lennem, miért mentettél meg. Mert meghaltam ugye?

- Igen meg.

- Miért?

- Odaát semmi nincs John. Igaz?

- De, fény van odaát, csupa színes világ.

Kissé zavartan állt mellette Kleio, két kezét John vállára tette.

- Figyelj John, ez örültség!

- Nem tudhatod, de mindegy. Én ezt ajándékba kaptam attól a sráctól, akit mindenki örültnek és közveszélyesnek tart, mert megragadta a neuralizmust.

Hosszú időre csend következett egyikük sem szólalt meg, s ez a vak tapogatózás ránehezedett a falakra, már-már beszívódott a levegőbe. Ezernyi kérdés sorakozott John agyában megválaszolatlanul, s a lehetőség előtte állt. Érzelsei elemi erővel lüktettek megfeszítve testének izmait. Mint megannyi fehér testű madár, ott a neuralizmus terén, oly hirtelen szálltak fel.

- Mi ez? - kérdezte egy hologramra irányítva a tekintetét.

- A világegyetem modellje. Az univerzum szerkezetét ábrázolja. A végtelen tér, melyet mégsem egyenletesen töltenek ki a szuperhalmazok. Ha érdekel, akkor szívesen elviszlek egyszer egy planetáriumba.

- Azt reméltem, válaszolsz a kérdéseimre. Miért?

- Mert a neuralizmusnak szüksége van rád.
- A neuralizmusnak?!
- És nekem is. Neked gyönyörű álmaid vannak.
- Mit tudsz te az én álmaimról?
- Nem mondták még neked, hogy hasonlítasz valakire?
- De. Egy fiúra, akinek pont ilyen zöld szeme volt és szeretett zöld rétekről álmodni.
- Ő Deukalion volt - jegyezte meg csendesen Kleio.
- Akkor? Mi van, ha én pont úgy álmodom?
- Hallani akartad a miértet.
- Álmodok... - sóhajtott John.

Kleio odalépett a fiúhoz és megcsókolta. Kezével megérintette őt, s egy percre vágyak szabadultak el.

Kint már sötétedett, az égbolt feketén kéklett, de a horizont narancsvörösen izzott széles sávként. Elhalványította a csillagokat.

- Már megint kifelé bámulsz, mintha keresnél valamit.
- Nem, semmit. Csak a fejemben a gondolatok... Talán a végtelen ragadott el, az éppen most fellángoló szupernóvák robbanása, a távolodó galaxisok.

Ködfoszlányok szóródtak szét a lehülő levegőben, páracseppek, a közelgő hajnal ajándéka. Az idő, kitágult a maga relatív pályája mentén lassulni látszott. Feloldódni, elfolyni minden, ki tudja, miért. A kövér holdkorong tovaúszott az égen, mézsféher tányérja óriásinak tűnt. A realitásnak hitt valóság egy darabja lebegett a gondolatokban.

- Odaát fény van - tűnődött John.

S fejében e kicsiny létezés titkon növekedett, a neuralizmus ideája, lassan összekapcsolódni látszott a zöld mező képével, s a távolban hullámozó óceánnal, azzal a végtelennek tetsző felülettel. Minden olyan tisztának és könnyűnek hatott. Mert a neuralizmus sem más, mint egy csodálatos álom, mely egy geometrikus világ képében született újjá.

- Elmehetek? - kérdezte John.
- Hová akarsz menni?
- Nem tudom.

John fejében ezernyi kérdés fogalmazódott meg percek alatt, de válaszok nem voltak. Az a névtelen fiú lelőtte őt, hogy megmutasson neki egy másik világot. Mert aki a halált választja, megtagadja a neuralizmust. Miért hasonlít ő Deukalionra? Ez a kérdés százszor meg százszor ismétlődött benne.

- El kell mennem - ismételte meg John.
- Hát rendben, menj.

John magára vette a ruháit és otthagya Kleio-t. Amint kilépett az épületből, a város átjárta őt. Valami felfoghatatlan nyugtalanság szállta meg. Rohanni kezdett a végtelen hosszú utca völgyében, mely most hirtelen olyan kihaltak tűnt. A távol kódébe veszve egy fehér épület tömege látszott, szinte lebegett. Csak rohant, újra és újra, mint valami örült, megmagya-

rázhatatlan indulattól hajtva. Várta őt a távolban az az épület. Azután megállt kifulladásra, a bejáratot kereste az üveg és márvány felületek között. Belépett. A Pantheon félhomályában egyedül állt Deukalion hatalmas ülő szobra előtt. A hideg szobor arcának vonásait sajátjának érezte. Benne növekedett a létezés.

- Miért? - ordította bele az ürességbe, mely még sokáig visszahangzott.

Egy feliratot keresett.

- Miként e bolygón, úgy e templomban is kívánunk örök emléket állítani Deukalionnak a neuralizmus alapítójának, aki megmentette az emberiség lelkét a pusztulástól - olvashatta el a falon körbefutó szöveget.

Még nem teljesen értette a szavak jelentését, csak a szívében érezte az álmait. Miben volt ő más, mint az a szoborfiú. Egy pillanatra olyan közel érezte magához Deukalion eszményét, azután meg olyan távolinak.

- Miért? - ordította bele ismételten a némaságba.

Csend volt, csak valami ismeretlen zúgás hallatszott távolról, talán a szél hangja.

- Azt kérdezed, miért? - szólt egy hang.

John megfordult és azt a szőke hajú, fekete ruhás fiút látta maga előtt, aki először mutatott neki egy másik világot.

- Te mit keresel itt?

- Talán téged.

- Engem?

- Mondom, talán.

- Te mutattál nekem egy különös világot. Sokat gondolkoztam rajta. Más volt, mint a neuralizmus, olyannyira más.

- Álomszerű?

- Igen. Egy színes világ.

- Érted már? Kell a halál, az amit mindenki más megtagadott, csak tízen nem.

- Beszéljünk az álmokról - mondta John.

- Rendben.

- Zöld mező, az égen tovarohanó felhők, melyek feltornyosulnak és elenyésznek, szél mely az arcodba fúj, és ismeretlen illatokat hoz magával. Mond ez neked valamit?

- Nem sokat - felelte a szőke hajú fiú.

- Kár. Azt gondoltam, mikor megláttalak, hogy választ kapok a kérdéseimre.

- Már kaptál rá választ, egy kicsit talán nekem is volt közöm hozzá, hiszen itt vagy. Megkerested őt, Deukaliont, aki sokat álmodott, úgy mint te.

- Jó vagy rossz a neuralizmus?

- Ezt neked kell érezned! A neuralizmus nem más, mint egy csodálatos álom, mely egy geometrikus világ képeiben született újjá - ismételte meg a fiú.

Johnnak nehéz volt felfognia mindazt, amit ezek a szavak jelentettek. Ő csak érzett valamit mélyen legbelül. Színes volt és szürke, egyszerre szép és borzasztó. Eltitkolt létezés ritmusa lüktetett hangtalanul.

- Szeretném látni a világégést - mondta John a fiúnak.

- És mire mennél azzal?

- Mindenkinben benne él, csak belőlem hiányzik.

- Hát jó.

A fiú elővett egy korongot a zsebéből és John halántékára tapasztotta. John tekintete elsötétült, azután egyre határozottabban látni vélte. A messzeséget, a horizontot, néma csendet, melyet morajlás tört meg. Aztán azt, hogy fényesség ereszkedik alá, kontinensek és városok hamvadnak el, félelem és halál, egy ember magányos sikolya a tömegben, mielőtt elpárolog...

Még sokáig ült ott John szomorúan a szobor tövében. Némán tűnődött a látottakon.

- Tessék, visszaadom - szólalt meg végül, odanyújtva a korongot.

- Tartsd meg - válaszolta a szőke hajú fiú odaülve mellé.

- Mit akarsz tőlem?

- Én azt hittem, neked vagyok fontos és nem fordítva.

John fölkelt és megindult kifelé. Kint megállt, és az eget bámulta. Az égen tovaúszó óriási antigravitációs hajókat, melyeknek árnyéka végigkúszott az épületeken.

- Néha fölemelkednek egészen a légkör határáig. Hasztalanul bámulod őket, akárcsak ha az ember egy csapat sirályt lát a tengerparton.

- 500 év alatt minden megváltozott - sóhajtott John.

- Ez az, ami ennyire zavar?

- Nem tudom.

- Hiszen felfoghatod egy kalandnak is.

- Fel...

- Komor vagy.

- Mert nincs visszatérés.

- Miért akarsz visszatérni egy olyan korba, amely kitaszított magából és hibernált?

- És te, miért tagadod meg a neuralizmust?

- Talán unalomból, talán kalandból.

- És ők tízen?

- Elvből. De mindez nem számít. Ők soha nem térhetnek vissza, ahogy te sem.

John kint ült az óceán partján. A hullámozást figyelte, a messzeséget, az ég madarait. Sok minden járt most a fejében, mindaz, amit felolvasztása óta megélt. Megannyi új benyomás. Olyan nyugodtnak tűnt minden, mintha csak megállt volna az idő, s a hullámok monoton zúgása nem is létezne. Elgondolkozott. Beleszagolt a levegőbe és érezte a pára illatát. Az ég nyitott ablakként tárult fel előtte, hogy a sárga Nap halogénra emlékeztető fénye ingerülte

kódolódjon az agyában. Elfeledett érzések kerültek napvilágra, s úgy látszott, a valóság arca egészen más. Néha eszébe jutott egy-egy emlékkép a régmúltból, s olyannak hatott minden, mint 500 évvel ezelőtt. A szőke hajú fiú is ott volt mellette, ő is talán átélte azoknak az élményeknek egy darabját, melyet John.

- Mesélj nekem arról a másik két szoborról a neuralizmus terén, kik ők?
- Ők csupán árnyak, rossz emlékek, de valamiért fontosnak tartjuk őket - válaszolta.
- Mégis?
- Két imperátor, akiknek nevéhez fűződik a világégés...
- És szobruk van?
- Igen, mert fontos az, hogy emlékezzünk, másrészt, ha ők nincsenek, nem jön létre a neuralizmus.
- Így már értem.

Hónapok teltek el gyorsan rohanva egymás után, miközben Johnban lassan érlelődött meg az a számtalan élmény, melyek idővel emlékké fognak halványulni. Ahogy felfedezte ezt a világot. Imperátorok szónokoltak ugyanúgy, mint máskor, azután eljött egy nap, mely ugyanúgy indult, mintha ez is egy volna a sok közül, de mégis magában hordozott valami vészjóslót. John ott állt, ahol Delta city a tengerbe szakadt, mint valami hatalmas fal. A távot figyelte, benne bujkált valami vegyes félelem. Egy villanást látott, mely akár távoli vihar is lehetne a horizonton, lökéshullámot érzett az arcán, melyről azt gondolta: feltámadó szél. Hiszen a szél fúj, az eső esik, a tűz éget... Ő nem gondolt semmi rosszra, pedig azon nőtt fel. Hogyan felejthette volna el mindazt, vagy talán mégiscsak elhomályosította őt ez a világ. Pedig az idő elérkezett, amikor Delta city nyüzsgése beleolvadt a csendbe. S miközben ő e szokatlan csenden tűnődött, azalatt kontinensek és városok hamvadtak el. Azután eloszlott a csend és valami félelmetes iszonyat nehezedett rá a városra és a világra. John semmit sem érzett az egészről. Nem értette a virtuális kivetítőkön megelevenedő valóságot, amint hírt adtak minderről. Az ő fejében értelmetlennek hatott mindez. Órák teltek el és ő csak állt ott.

- Hogyan lehet ez? - kérdezte magától újra meg újra felidézve a fejében őrzött emlékképet a világégésről, s összevetve azt a kivetítők látványával. A szőke hajú fiú állt mögötte már egy ideje, figyelve őt.
- Nem akarsz imperátor lenni? - kérdezte Johntól.
- Imperátor? - tűnődött a fiú.
- Igen az, hisz vannak álmaid.
- Vannak - ismerte el.
- Hát akkor? A te álmaid talán csak arra várnak, hogy megoszd őket a világgal. Ennél jobb alkalmad soha nem lesz!
- Arra gondolsz, talán megmenthetném az emberiség lelkét...
- Még az is lehet.

Nappalok és éjszakák váltakoztak őrült tempóban, akár a gyorsított felvétel filmkockái, ahogy leperegnek. Az égbolton a sárga Nap szalaggá lényegült. Az álom a zöld mezőkről különös értelmet nyert. John imperátor lett Deukalion világának örököse, mert a fejében élő gondolat kicsírázott. Innentől kezdve ő szónokolt, ő hintett szerteszét álomport, az új világ ígétét. Persze a világ sem volt lényegét tekintve más. John egyáltalán nem tudta, mihez kezdjen az ölébe hullott lehetőséggel. Fejében csupán ott éltek a színes képek. Nem tudta igazából, hogy mit jelent imperátornak lenni. Egyre csak arra gondolt, hogy ő bűnös. Többszörösen is az, a múltban is az volt és talán a jelenben is, mert szerette volna megtagadni a neuralizmust. Most agyában ott visszhangzott az a négy szó: közösség, szabadság, azonosság, egyenlőség. És elevenen benne élt a neuralizmus víziója.

- Imperátornak lenni - tűnődött magában. - Hogyan valósítsam meg mindazt, ami csupán képzelet?

Ott állt a Neuralizmus Terén, melyet kitöltött a tömeg. Mindannyian csak rá vártak, arra, hogy kihirdesse programját. A régenstanács gép istenei most már őt szolgálták, hisz imperátor lehet bárki, imperátor, a világ ura.

- Álom, színes és szürke világ, mely mindannyiunkban ott lakik... - kezdte John.

És ahogy beszélt, megelevenedett mindaz, ami a fejében élt. Most talán valóra válik egy új világ ígérete, az az álom, mely közös volt egy fiúéval, akit Deukalionnak hívtak.

A Rendszer tökéletes

- Én Várost álmodtam a semmi helyére, geometriába szült világot. Szépet, jót és tökéletest. Mert eljöttek azok az idők, melyekről orákulumok beszéltek, és én magamévá tettem őket. Én nem vagyok próféta, mégis eltelik talán fél évszázad, s nevem öröké élni fog a világégés utáni időkben... Adjatok egy pontot, s megmutatom, mivé lehet a világ. Néztetek, de nem láttok. Hallotok és beszéltek, de némák és süketek vagytok! Én mertem álmodni, s azt mondom, hallani és látni fogtok, s beszélni... -

- Cyrus -

megjelent: The Age Média 2049

Az Atlanti-óceán végtelennek tetsző tükörsima vize csöndes volt. A horizonton ezekben a pillanatokban bukkant fel a sárga Nap korongja, hogy széthasítsa az ég sötét bársonyát, elhomályosítva ismeretlen csillagok fényét. Keskeny sárga szalagként izzott a látóhatár néhány percig, majd átadta magát a reggel lendületének. Olyan nyugodtnak tűnt minden, az égen sirálycsapatok köröztek, egybemosódó jalkiáltásaik szétterültek a térben. A messzeség, ahol az ég és az óceán találkozott. Csak az egykori szabadság szobor fáklyát magasba emelő karja meredt némán az ég felé, ahogy a hullámok ostromolták. Valahogy itt maradt véletlenül, s most mint torzó emlékeztetett régen volt dolgokra. Madarak az égen, mint tarka foltok, valami különös élmény. Riadtan rebbentek szét, hangrobbanások, s úrsiklók magasban elhúzó rajai kondenzcsíkot hagyva az égen, mely megvezette a tekintetet.

Távol, messze a kontinensen, ahol New City szakadt a tengerbe meredek falú üveghasábjával, virágzó megaváros terült el 500 millió lakossal. Mértani formába álmodott képzelet, egy elfeledett mester víziói. Nem a név volt a lényeg, hanem amit teremtett. Várost, a lét új formáját. Üvegbe és műanyagba mert álmodni soha nem látott hasábokat, merészebben, mint bárki más, s ez a merészség tette őt halhatatlanná. Mint kristályhegyvonulat, melyen a messzeség tükröződött, egybefüggő idomok, melyeket csak széles közlekedési folyosók völgyei szakítottak meg utat nyitva a forgalomnak. Sok ezer jármű áramlott, akár megannyi pici vértess egy gigantikus szervezetben. A sugárutak mentén elektronikus újságok sok száz négyzetméteres kijelzői sorakoztak interaktív hozzáféréssel. A The Age Média honlapján hatalmas szalagcím volt olvasható: Holló az új város ellen készül...

Egy fiatal fiú szeme akadt meg ezen a mondaton, ahogy a forgalomirányítási központ által vezérelt maglevje elhaladt előtte.

- Internet csatlakozást kérek a The Age Média honlapjára - mondta a fedélzeti számítógépnek.

- Üdvözljük Önt a honlapunkon - hangzott és a kép kivetült a szélvédőre.

A fiú, Matthew belemélyedt a virtuális információáradatba, miközben városrésznyi épületek mellett haladt el. Furcsa volt a város is és az újság is, ahogy az interaktív navigátorral társalgott. Érdekelte őt ez az ügy, egy kicsit talán jobban, mint másokat. A virágzó New City és benne ő egy aprócska porszem az óriási rendszer gépezetében. Akár egy szél által idesorodott kicsiny kvarckristály kilométeres üveghasábok közt sodródva.

A maglev lassan leparkolt egy felhők közé nyúló stilizált kapu alakú épület előtt. Ahogy kiszállt a fiú, megcsapta valami lágy szellő, elfeledett illatokat hozva magával az óceán felől. Ez az épület a Neurális Világtanács központja volt. Az Északi Tömb szuperállam földgömbbe

görbített szimbóluma volt az, mely mind ahányszor itt járt, fogadta. Olyan idea volt ez, mely felért a testvériség örök ígéretével. Egy plazmakivetítő reklámja szólította meg.

- Ön Matthew Ghlen, ha egy egzotikus nyaralásra vágyik...

- Nem veszek semmit - mormogta a fiú magában.

Az épület központjába tartott, ahol az egységesített világidő szerint kezdődő össz-szövetségi értekezletet tartották. Ő csak megfigyelő volt, nem az első sorokban kapott helyet, de ezt már megszokta. Feszült csend néhány percig, amint a 27 tagú tanács bevonult és elfoglalták helyeiket a félkör alakú emelvényen. Az üvegtáblák elsötétültek egyetlen érintésre, hogy a hologram-kivetítők által megjelenített grafikonok és egyéb szemléltetők jobban látszódjanak. Azután a némaságot egy összes hajú nő hangja törte meg.

- Hölgyeim és Uraim, Tisztelt Tanácsstagok! Egy nap azt mondták, New City túltesz a világ valamennyi városán, s ez a nap most elérkezett... de ugyanakkor nem feledkezhetünk el a minket fenyegető erőkről sem! Holló a város ellen készül...

Mathew néhány percre elbambult. Belemélyedt a gondolataiba, valahol máshol járt. A tanácssterem álmos levegője kerítette hatalmába, az egyhangú és monoton szónoklatok egymás után, a hologram grafikonok világa, az ötéves tervek beszámolója, mígnem figyelme egy szóra terelődött: Föld-Agy. Éppen egy férfi állt a tanácsstagok előtt.

- És íme, itt látható az óváros helyére tervezett Neuroncity. Tisztelt Tanácsstagok a computer-zsarnokok egybehangzó döntésével valóra válhat a Föld-Agy. A Neurális Világtanács támogatását kérem...

- Véget nem érő szónoklatok és hangzatos tervek - tűnődött a fiú.

Az üvegfal síkjához lépett és a távot figyelte. A horizont irányába elnyújtózó város roppant ívét. A reménytelen kék ég és az azt ostromló épületek sziluettjei. Messzire elláthatott, ez az épület volt az egyik legmagasabb, másfél kilométer, ezt már csak a Tejút-torony múlta felül.

New City partjaitól néhány tíz kilométerre egy sziget csendessége terült el. Még ide látszott a város vonulata, de ez egy más világ volt. Csak sárkányok az égen, semmi több, és homokos főveny, melyet hullámok ostromoltak. Az idilli csendet csak egy légpárnás törte meg. Már várták őket. Holló, a fekete halál egykedvűen szállt ki.

- Bontsátok ki a ládákat! - hangzott Holló szájából. - Ellenőrizni akarom a szállítmányt!

Két marcona ember lépett a ládákhoz, és felfeszítették. Holló egykedvűen lépett oda, de amint megpillantotta a tartalmát, arca megváltozott.

- Végre! Annyi év után enyém lett a három sugárbomba...

- Örül, Holló? - kérdezte az egyik ember.

- Félig - mondta egykedvűen. - De meg kell tennem, ez a feladat nekem rendeltetett. Mert ímé látám eljönni az apokalipszis négy lovasát, és akkor nagy sírás és rívás lesz és pusztulás...

Matthew még ott állt, a távot nézte, s talán a szemének sarkában ott tükröződött Holló szigete is. Valami különös érzés kerítette hatalmába, mely megmagyarázhatatlan iszonyatként titkon élt benne. Lassan haladva az eszmélet felé. Holnap ünnepli a 25. születésnapját, jutott eszébe, azután elhessegette magától ezt a gondolatot. Nem szeretett arra gondolni, hogy múlik az idő.

Pedig ezen változtatni nem lehet, egyszerűen el kell fogadni. Mintha tegnap lett volna, hogy végzett a rendőrtiszt főiskolán...

Váratlanul rezgett meg a zsebében a videotelefon, kizökkentve őt a nyugalomból.

- Azonnal jöjjön be! Previzualizálták Holló tettét és hologramra rögzítették a jövőkutató intézetben - hangzott.

- Rendben, indulok - mondta jellegtelen tömörséggel.

Kilépett az utcára, majd maglevjével besorolt a közlekedési folyosók egyikébe. Az internetet böngészte, amíg meg nem érkezett. Rendszeres látogatója volt a társskereső oldalnak. Ott állt a Jövőkutató Intézet épülettömbje előtt, a gránithomlokzaton az Északi Tömb címerpajzsa fogadta.

- A jelennek szentelve, mely az a pillanat, amikor a jövő múlttá válik - olvasta le a körbezáródó feliratot.

Belépett, áthaladt az aulán, miközben a biztonsági rendszer beolvasta DNS kódját.

Hamarosan egy teremben találta magát, ahol félhomályban virtuális kivetítőkön a jövő képei próbálták elemezni.

- Hol van az anyag? - kérdezte.

Egy litium-niobát lemezt hoztak elé. Ujjával megérintette és előtűntek a képek.

- Na igen - jegyezte meg. - De miért engem hívtak ehhez az ügghöz? - tért rögtön a tárgyra.

- Mert benned megbízom!

Matthew megfordult.

- Főkapitány!

- Mi volna a feladat?

- Semlegesíteni Hollót. Talán csak te vagy képes rá, na és persze fő a diszkréció. A computerzsarnokok hamarosan elfogadják a Föld-Agy tervezet 6 éves próba időtartamra történő bevezetését, s nem akarom, hogy egy ilyen Holló-féle ügy megzavarja a dolgokat.

- Már elfogadták.

- Mi?

- Már elfogadták a tervezetet.

- Ja igen, akkor annál inkább... A Neurális Világtanács ülésén mi volt?

- Csak a szokásos napirendi felszólalások.

- Rendben - mondta. - Nekem kell jelentened személyesen. Ez az ügy nagyon kényes. Semmi sem szivároghat ki.

Matthew egy téren ült, egy lányra várt, akivel az interneten ismerkedett meg. Közben egyre csak ez a Holló-féle ügy járt az eszében, a feladat, amivel megbízták. Valami készült a háttérben, ezt már a világtanács ülésén is érezte, s most ez az előbbi beszélgetés csak megerősítette őt. Persze ő túlságosan kicsiny és jelentéktelen eleme volt a rendszernek.

- Szia! - mondta egy hang.

A fiú felnézett, egy lányt látott maga előtt. A nap sugarai körberajzolták árnyékát a kövezeten.

- Te vagy Matthew, igaz?

- És te pedig Angelika. Gyere, ülj le mellém.

A lány leült.

A nap lassan araszolt zenitje felé, ahogy a forgalom végigáramlott a közlekedési folyosókban. Az a tér valahogy a béke szigetének tűnt. Csak a plazmareklámok zizegtek, folyton megszólítva valakit. A nyugalom varázsával kecsegtetett az a pillanat, ahogy ők ketten találkoztak sok-sok e-mail váltás után. Nem ez volt a különös, szinte mindenki így ismerkedett a rohanó világban, csak a találkozás ereje hatott valahogy másként. Talán azért, mert kézzel fogható volt, mély élményszerű.

- Miért éppen itt találkoztunk? - kérdezte a lány. - Nem túl szomorú hely ez?

- Úgy érted, miért a polgár és világháború áldozatainak emlékművénél?

- Valahogy úgy.

- Mert talán ez a legismertebb hely. Egy gránitobeliszk 772 millió névvel. De beszéljünk inkább másról.

- Rendben. Munkából jössz?

- Honnan veszed?

- Hogy nálad egy litium-niobát tár lemeze.

- Igen, igen munkából jövök, de tudod, erről nem beszélhetek veled.

- Akkor mi legyen?

- Mit szólnál, ha kimennénk az óceán partra? Az Avantgard-sétány talán megfelelőbb hely.

Kint álltak az Atlanti-óceán partján. Érezték a vízpára illatát, amint a hullámok szétporladtak a kőgáton. Mögöttük az irdatlan New City, előttük pedig az óceán víztükre. Lassan sétáltak egymás mellett a korzó íve mentén.

- Örülök, hogy végre a valóságban is találkoztunk. Az Internet valahogy nem az igazi - kezdte a lány.

- Na igen, ez így más. És mi a véleményed így az első találkozásunkról?

- Csupa kellemes benyomás ért - válaszolta.

- Látod a sirályokat az égen?

- Persze.

- Tudod, mindig vonzódtam a madarakhoz, mert valahogy olyan szabadok, és amikor őket nézem, én is annak érzem magam.

- Azt én kapom? - kérdezte Angelika, amint megfordult.

- Igen.

- Igazi rózsa. Biztosan drága lehetett - mondta meghatódva a virág szépségétől.

- Nem számít.

Gyorsan teltek a percek, szinte rohantak egymás után, s ők észre sem vették őket. A sárga gázgömb az égen lassan araszolt tovább, a felhők lassan enyésztek, majd feltornyosultak újra és újra. Akár valami szürke selyemhuzat az égen. A pillanat és a perc egybemosódott, néma suttogás hallatszott a távolból, a feltámadó szél szava. Tavasz volt, szeszélyes április, amikor egyik percben még süt a nap, a következőben pedig zuhog. Matthew békésen állt a korzó korlátjának támaszkodva, hogy átadja magát a nyugalomnak. Egy tarka pillangó a képzeletében, mely könnyedén sodródott a szélben. Azután elgondolkodott. A fejében az ügy járt, amivel megbízták, s a 70 millió egység, amit azért kap, ha sikerrel jár és hallgat.

- Min tűnődsz? - kérdezte a lány, Angelika.

- Csak a munkámon.

Alig mondta ki ezt a szót, a videotelefon kezdett rezegni a zsebében.

- Na tessék, kellett nekem munkát emlegetni!

- Csak nyugodtan - mondta a lány.

Matthew félrehúzódott.

- Igen, főkapitány?

- Be kellene jönnöd, van itt valami a New City-i főkapitányságon, ami fontos lenne!

- Megyek - felelte és kikapcsolta a telefont.

- Sajnálom, de mennem kell, egy fontos ügyben van szükség rám. Elvigyelek valahová előtte?

- Köszönöm, de talán maradok még egy kicsit.

- Ahogy gondolod - válaszolta Matthew, és elment.

Útközben azon gondolkozott, mi lehet az a váratlan esemény, amiért a rendőrkapitányság székházába kellett mennie.

Főnöke az iroda széles panoráma ablaka előtt állt. Különösen szép kilátás nyílt a városra.

- Most nézd meg, Matthew, ez itt New City. A Tejút-torony, a világtanács központja, közlekedési folyosók geometrikus völgyei... csupa szépség. Álom, melyért az alapítók annyit küzdöttek. Az Északi Tömb fővárosa.

- Mi volt a fontos ügy? - tért a tárgyra a fiú.

- Egy levél.

- Micsoda? Ki az az eszelős, aki manapság az e-mailek korában küld még levelet.

- Olvasd csak hangosan. Itt van!

- Elpusztítom az új várost, a bűnt és halált. Az a város átkozott. Sugárbombáimmal letörlöm a Föld arcáról a mocskot, hogy új élet sarjadjon. Mert ímé eljön a végítélet órája, eljön ítélni bűnösök és igazak felett, ahogy eljövök én is, és akkor elmerül a szenny örökre, az igazak pedig megüdvözülnek. Aláírás: Holló.

- Tessék, még ez is! - mérgelődött a főkapitány.

- Lehet tudni ki ez az eszelős?!

- Reménytelen eset, ezért kellesz te! A média már tele van ezzel az üggyel! Sugárbombák! Mintha nem volna elég baj így is.

- Mire gondol?

- Na igen, a computer-zsarnokok már türelmetlenek, s a Neurális Világtanács is sürgeti a Föld-Agy programot. És akkor itt van ez a Holló! Addig károg, míg mindent tönkre tesz ez a vészmadár.

- És végtére is, mi az a Föld-Agy program, mely most 6 éves próbaidőre bevezetésre kerül?

- Azzal neked nem kell törődnöd. Csak találd meg Hollót!

- Jól van, és biztos, hogy nem csak fenyegetőzik?

- Nem! Nem, komolyan gondolja, ez biztos!

- Jó, akkor elkezdem felgöngyölíteni az ügyet!

- Helyes, minél hamarabb, annál jobb...

Lassan előtűnt az aprócska sziget, amint az ovális helikopter elektromos motorjai alacsonyabb fordulatszámra váltottak. A kém-műholdak szerint ezen a szigeten bujkált Holló. Pedig olyan kihaltnak tűnt, s nyugodtnak, mintha csak madarak laktak a szigeten, mint valami rezervátum. Ahogy Matthew kiszállt, s átgázolt a homokos fövényen a sziget belseje felé, különös élmények ragadták meg. Talán Holló is éppen ezért választotta ezt a földdarabot, mert itt elbújhat az elektronika vívmányai elől. Rejtve maradt. Matthew még visszanézett, amint a gép elrepült. Egy órája volt a visszatértéig. Azon gondolkozott, mi minden fér bele egyetlen órába. Zsebéből elővette a műholdas helymeghatározó és kommunikációs egységet. Combjához rögzített tokban egy plazmapisztoly pihent.

Megindult a sziget belseje felé. Csak egy elhagyott világítótornyot látott arra bentebb. A homokot és a sziklákat mező váltotta fel. A fűszálak úgy hajladoztak az óceán felől fújó szélben, hogy a tenger képzete jutott eszébe. Milyen furcsa volt.

- Vajon hol rejtőzhet Holló? - tűnődött.

Az egész sziget talán 2 vagy 3 négyzetkilométer lehetett. Azután eszébe jutott a világítótorony. Sietős léptekkel indult meg abba az irányba. A ködkürt hosszú mély bögése szólalt meg váratlanul, még működött annyi év után. Talán éppen ez a világítótorony az, amely kitűnő búvóhely.

Holló ott állt fent éjszínű ruhában az üvegfal előtt. Már régen felfigyelt a helikopterre, tudta, érte jött valaki.

Amint Matthew felnézett, meglátta őt, egy elmosódott alak körvonalait. Éppen a fegyveréért nyúlt volna, amikor egy kattanást hallott a háta mögül.

- Megállj! - kiáltotta mély hangján egy katona.

- Nem igaz! Ezt elszúrtam, egy kezdő sem vét ekkora hibát! - mondta félhangosan.

Holló fent csak állt némán, néha sóhajtott egyet.

- Miért ilyen búskomor, uram, az új kor hajnalán? - kérdezte egy embere. - Hiszen Holló kora veszi kezdetét.

- Igen, egy új kor kezdődik. Az én dicsőségen fogja belengeni az új világot. Az új város pedig elenyészik! Elég volt mindabból, ami megtörtént, és abból ami lenni akar!

- Csodálatos és lenyűgöző az álma uram!

- Ez nem csak álom!!! Ez a valóság! - kiáltott fel indulatosan Holló.

- Elkaptunk valakit Holló! - szólt egy hang.

Matthew-t betuszkolták.

- Emlékszem egy szomorú esetre, amikor az Északi Tömb katonái leromboltak egy falut. Ott halt meg a húgom is! - folytatta gondolatát Holló.

Matthew szótlan volt, talán elővigyázatlanságával aláírta saját halálos ítéletét. A reflektor-terem egy percre csendes lett, mialatt végigmérték egymást.

- Vendéget kaptunk, holott nem vártunk senkit, bár azt sejtettem, hogy előbb-utóbb küld ellenem valakit az új város.

- Ő az, Holló! - felelte az egyik.

- New City végezni akar velem, ahogy én övele. Kettőnk harca ez. De te ki vagy?

- Matthew.

- Elkéstél! - nevetett fel Holló. - A bombák már nincsenek itt.

- Miért akarja elpusztítani New Cityt?

- Hát nem érted, te a rendszer szolgája, Matthew? Az új város maga a bűn és pokol! Az ember parazitává silányul. Pusztulnia kell!

- Miért? - ismételte meg Matthew.

- Sugárbombáim ereje a Föld színéig rombolja majd. A robbanás olyan lesz, mint egy villanás, elpárolog minden...

- Ezt nem teheti!

- A bombák már jó helyen vannak, az új városban.

- Nem válaszolt a kérdésekre!

- Hallottál már a computer-zsarnokokról és a Föld-Agy tervezetről? Tudod mi az?

Matthew csak a fejét rázta.

Holló nevetni kezdett ismét.

- Igen, Matthew, hány éves is vagy? Huszonnégy, vagy huszonöt. Kicsiny eleme a rendszernek!

- Mit akar? Talán pénzt, hatalmat?

Holló megint csak nevetett.

- Mondd e köveknek, változzanak kenyérré, s lakj jól velük, vagy vesd alá magad a Tejút-toronyról, s meglátjuk, megment-e a rendszer. Vagy nézz ki az üveglemezeken át New City sziluettje felé, megmutatom, s ha engem szolgálsz, neked adom mind!

- Maga örült, Holló!

- Nem! A világ az örült! Menj, s keresd meg a válaszokat arra, amit mondtam, s talán megmentheted drága városod.

Matthew az óceánparton állt. Holló elengedte, nem tartott tőle. A helikoptert várta, mely hamarosan megérkezett. Holló szavain gondolkozott. Azon, hogy mit akart neki mondani, és miért engedte őt el. Egyelőre azonban nem voltak válaszok.

- Sikerült Holló nyomára bukkanni? - kérdezte a főkapitány New City-i irodájában.

Matthew egy pillanat erejéig habozott.

- Nem - mondta végül.

Hazudott, döbbsent rá, s ettől megrettent. Hazudott egy örült kedvéért. Kezdetét vette egy versenyfutás, melynek tétje az új város.

New City központjában, ahol a Neurális Világtanács hármastornya magasodott, fontos döntések születtek.

- Főtitkár asszony, a computer-zsarnokok sürgetik a döntést.

- Nincs miért idegesnek lennie! A Neurális Világtanács támogatni fogja a tervezetet, s a négy zsarnok pozíciója biztosított.

- Igen tudom, de meg kell értenie, hogy én itt a computer-zsarnokokat képviselem! Remélem, eleget tesz a megbízásnak, hiszen tudja, az óvárosnak el kell tűnnie, hogy átadja helyét Neuroncitynek.

- Nem kell folyton emlékeztetnie, célszerűen és hatékonyan fogjuk átalakítani egész New Cityt. Egyetlen egységgé forr majd össze a computer-zsarnokok irányítása alatt.

A főtitkár asszony magára maradt, az üveglemezhez lépett. A távolból a ködfosztlányok közül még idelátszott az óváros körvonala. Azon tűnődött, hogy semmi sem marad belőle, semmi sem fog emlékeztetni Hollóra, eltűnik mindaz, amely az övé lehetett volna. Arra gondolt, hogy már csak idő kérdése és Hollónak is vége.

Néha madarak szálltak fel az épület előtt elterülő térről a szürke ég felé. Feltornyosultak a felhők, képzelet szülte formáiban az értelem tükrözött. Esni kezdett, súlyos nehéz csöppekben, rászabadulva a városra. Olyan volt ez, mint valami jel. Egy meg nem értett gondolat. Talán hiába volt minden erőfeszítés, tett és akarat. Madarak, fehér foltok az égen kvantumost rendezettséggel. Holló New Citybe érkezett. Az óváros egyik negyedében szállt meg a Gidion Arms Hotelben. Közel volt az újváros pereméhez, látni lehetett a felhők közé nyúló üvegtornyokat, egy legendává lett mester álmait. Ellentétes irányban százéves szürke épületek sorakoztak, ide nem hatolt be a század, a szellem, a gép és az anyag. Mágnesutak sem jöttek erre. Szürke volt és néma, a múlt egy darabja, egy elfelejtett puzzle utolsó eleme New City óriási tengerében. Holló az étkező tágastermében pihent. Az eső kopogását hallgatta.

- Adjon egy pohár szódavizet! - mondta a pincérnek.

A párkányok torz vízköpőivel nézett farkasszemet.

- Hallott már arról, mi folyik?

- Pontosan tudom, mit akarnak a zsarnokok. Az emberek gonoszak, semmit sem tanulnak a hibáikból.

- Elpusztítjuk az új várost, Holló - súgta a fülébe egy sötét körvonal.

- Igen, így akarom.

Hatalmas hologramok hirdették Neuroncity posztmodern terveit, egy olyan álmot, mely felül akarta múlni a korlátokat. New City szerves részeként kívánt élni, sőt az Északi Tömb agya kívánt lenni. Ez volt a Föld-Agy tervezet, mely ékesen hirdette az emberi elme határtalanságát.

Matthew is az esőt bámulta a maglev szélvédőjének üvegén át, amint a közlekedési folyosóban haladt. A fiú hazafelé tartott, azon gondolkozott, miért hazudott. Valami titkos szövetség kezdett kibontakozni közte és Holló közt. Persze ő még nem értett semmit, csak a fejében jártak a mondatok. Már régóta foglalkoztatta az a gondolat: Föld-Agy, de soha semmit nem mondtak róla, sőt talán titkolták.

- Mi lehet az a Föld-Agy? - tűnődött.

- Új úti cél: a Virtuális Adatkönyvtár - adta ki a fedélzeti számítógépnek. A maglev átsorolt egy másik sávba és a közlekedési folyosók völgyén át a távolban a Virtuális Adatkönyvtár roppant tömege látszott. Ahogy Matthew kiszállt, és megállt az utcán, egy pillanatra egy plazmakivetítő vonzotta magához a figyelmét.

- A jövő már jelen van - olvasta le a villódzó feliratot. Neuroncity grandiózus terveit hirdette. Hosszú lépcsősor vezetett fel a bejáratig, s közben reklámok hada szólította meg. Megállt egy pillanatra, a testéhez simuló ezüst színű póló anyagán végigfolytak a vízcseppek. Azután továbbindult sietve. Ahogy átlépte a kaput, DNS kódja a nyilvántartásba került. Bent az átriumban monoton zsisvaj ütötte meg a fülét, ránehezedett, mint valami teher. Körülölelte őt. Emberek vegyes csoportokban. Az olvasóterembe ment, leült egy folyadékkristályos érintőképernyő elé. Megérintette a képernyő főmenüit, melyek újabb és újabb almenükre bomlottak.

- Föld-Agy tervezet - olvasta le végül az egyik panelt. Megérintette.

- Belépés csak az azonosító megadásával.

Matthew elővette a zsebéből chipkártyáját.

- Az azonosító érvénytelen. Belépés megtagadva.

- Akkor talán a történeti anyagok.

Amikor véget ért a polgár- és világháború, New City helyén csupán rommező volt. Az Északi Tömb állam pedig éppen csak alakulóban. Az óceán partján a látvány kiábrándító, sivár és kopár volt. Cyrus a város alapítója azonban csodálatos álommal a fejében érkezett ide. Minden vágya az volt, hogy a civilizáció új bölcsőjét alapítsa meg. S bár örültnek tartották, a Neurális Világtanács alakuló ülésén lenyűgözte terveivel az embereket. Ő volt az a mester, aki üvegbe és fémbe álmodta geometrikus vágyait New City névvel.

- Egy új város, uraim!

És New City életre kelt. A New York pusztulásakor megmenekített platina rudakból. Cyrus megérthette, hogy New City hatalmas nyüzsgő várossá vált, ám mégis keserűséggel a szívében egy elmeegógyintézetben halt meg.

- Ezt mindenki tudja! - tűnődött el Matthew.

Nem értette az összefüggéseket. A Föld-Agy tervezet pedig rejtve maradt előtte. Elhagyta a kerületnyi épülettömböt, ahová naponta sok ezren jártak lítium-niobát kockákban tárolt információért.

Két nappal később megkezdődött az óváros szanálása. Ez is pont olyan szemerkélős, borús áprilisi nap volt, ahogy a felhők tovarohantak az égen. Valahogy különösen szomorúnak hatott. Matthew-tól közben elvették a Holló-féle ügyet, s egy Wiler nevű fiút adtak mellé társként. A rendszer bizalma megrendült. Bár a főkapitány rutineljárásnak nevezte. Az óvárosba vezényelték őket.

- Mindenki hagyja el a kijelölt körzetet. Az ellenállás fegyverhasználatot von maga után - ismételték a hangszórók. - A deportáló egységek készüljenek fel a tömeg fogadására.

Az épületek egymás után párologtak el a bontógépek sorai közt. Az embereket az égből aláereszkedő szállítójárművekbe terelték.

Kissé távolabb állt Matthew és Wiler, hogy felügyelje az akciót sok más társukkal egyetemben.

- Nem! Nem! - kiáltozott egy lány áttörve a sort. Feléjük rohant.

Wiler egy pisztolyt rántott elő, a lézer célkereszt vörös pontja jelent meg a lány testén.

- Hé, várj! - ordította Matthew.

Későn. A fegyver eldőrdült Wiler kezében, a célpont testét egy golyó ütötte át.

- Ezt most miért kellett?! - kérdezte Matthew.

Wilernek már más járt a fejében. A feladata megvolt, meg kellett ölnie Matthew-t, s erre a legalkalmasabb idő most volt. Őt bízták meg a feladattal. Wiler Matthew-ra emelte a fegyvert. De az élet olyasvalami, ami szilárd lábakon áll, s ha valaki meg akarja semmisíteni, azért küzdeni kell.

- Az ügy egyszerű, a lánynál fegyver volt, lelőtt téged, én pedig őt - mondta Wiler.

- Miért?

- Meg kell, hogy öljelek, Matthew! A rendszer útjába kerültél, olyasmi után kutatsz, ami nem rád tartozik.

- Rajta, tiéd a lehetőség, öl meg! Csak az a kérdés: te mikor kerülsz sorra?! - mondta Matthew és Wiler szemébe nézett.

Wiler habozott. Az agyában most sokféle gondolat játszott fogócskát. Nehéz döntés előtt állt. Gondolatok. Az értelem különös kivetülései, melyek tikos szavakat suttoztak. A logika szabálya, mely most sok mindent mondott, mely mégis egyszerűnek hatott. Ezernyi szó, egyetlen gondolat. Sokelektronnyi világ.

- Rendben, tűnj el, majd azt mondom a holttested megsemmisült a városrész szanálásakor!

Matthew körvonala feloldódott az óceán felől érkező ködben. A homályt mély csattanások hatották át, mint valami hatalmas szív dobbanásai. Az óváros épületei tűntek el örökre. Elérkezett az idő, hogy kiteljesedjen mindaz, ami eddig csíráként szunnyadt. A zsarnokok legfőbb vágya, és ettől már nem sok választotta el őket.

Valaki nevéen szólította őt az esőben. Lassan fordult meg, ahogy feloszlott a pára. Holló állt mögötte.

- Matthew Ghlen! - mondta.

- Mit akar tőlem?

- Hát megtetted?!

- Mit?

- Mondtam: vedd alá magad a város legmagasabb pontjáról, s vajon megment-e a rendszer?!

- Úgy érti, tegyem fel a kérdést, s vajon megöl-e a rendszer?

Holló csak hallgatott. A fiút nézte, ahogy a haján és a testén végigfolyik a víz. Valahogy olyan száználmasnak tűnt. Könnyűnek és sebezhetőnek. Csak egy 25 éves fiú volt. Semmi több. Nem, tényleg nem több.

- Feltettem a kérdést, de nem találtam választ! - ordította beletúrva a hajába.

Az eső csak zuhogott.

- Nem a válasz volt a fontos! - jegyezte meg Holló.

- Akkor mi a franc?! Micsoda?

- Hallottad már azt a mondást: a tűz éget, az eső esik, a szél fúj...

- Ez megint miféle válasz?!

Holló csak nevetett egy jót és elindult az ellenkező irányba.

- Hazudtam maga miatt! Feladtam mindent! - kiáltott utána.

- Csecsemőgyár! - törte milliónyi szilánkká ez a szó a Tripla-C épületének levegőjét.

Tripla-C, mely egyet jelentett a tudománnyal és a fejlődéssel.

- Igen, gyerekgyár épül Neuroncityben, 500 ezer négyzetméteres nagyvállalat, ahol heti 1 millió ember fejlődik majd ki. A géntechnológias csoda. Mindannyian szépek lesznek, okosak és egészségesek. Tökéletesek.

- Az álmok valóra válhatnak professzor! New City és az egész Föld életében hamarosan egy új jövő veti meg a lábait, és gyökeret ereszt!

- Igen főtitkár asszony! A valóság csak egy karnyújtás, s holnap már a computer-zsarnokok irányítják és ellenőrzik a világot a Föld-Agy rendszeren keresztül.

- Nem értek semmit! - tűnődött Matthew lakása szobájának félhomályában.

Egy Internet csatlakozás előtt ült. Egy címet keresett, amint begépelte a Holló által mondott szavakat: a tűz éget, az eső esik, a szél fúj... Egy ismeretlen honlap jelent meg néhány másodperccel később. Egy szövegmezőt látott, ahol egyetlen kérdésnyi hely volt.

- Mi az a Föld-Agy tervezet?

Hosszú percekig várt. Kintről néma zizegés hallatszott be. A forgalom és a távol, mely összemosódni látszott. Már-már úgy döntött feladja, amikor válasz érkezett.

- Nem mi, hanem kik - olvasta el.

- Találkozzunk... - írta vissza.

- A New City-ből Atlantic City-be tartó mágnesvasúton - volt a válasz.

Matthew a dzsekije után kapott és rohanni kezdett. A maglevje lassan haladt a délutáni csúcsforgalomban. A közlekedési folyosók épületek között húzódó völgyében áramlottak a járművek komótos egyenletességgel. Akár valami ér, mely minden egyes szívdobbanáskor összegyűjti a vértesteket.

- Talán jobb lett volna a tömegközlekedést választani - tűnődött.

Lehet, hogy csupán idő kérdése, hogy mikor fedezi fel őt a rendszer, hogy életben van. Erre nem szeretett gondolni, pedig a kérdés nagyon is életszerűnek hatott.

Csupa műanyag és üveg épületek, fémszerkezetek bizarr formái ez a város. Cyrus álma. A maglev megállt az állomás előtti parkolóházban. Matthew kiszállt és rohanni kezdett, hogy elérje az indulást. Végig az utcán át, mint valami örült. Az eső még mindig esett. Az utolsó pillanatban érkezett. Chipkártyájával érvényesítette menetjegyét és beszállt. A levitációs tekercesek meglódították a vonatot, majdnem hasra vágódott. Unott arcok, amint belemélyedtek a széktámlákon lévő plazmaképernyőkbe valamelyik műholdas tévéadást nézve. Leült és kifelé bámult az ablakon. Az elsuhanó tájat figyelte, mint villódzó pillanatsfelvételek halmazát. Azon morfondírozott, vajon jó helyen jár-e. Az út Atlantic City-be csupán 20 perc. Egy előváros az óceán partján. Azután néhány perccel később leült vele szembe valaki, egy hozzá hasonló fiú.

- Szóval a Föld-Agy tervezet érdekel?

- Fogjuk rá - bólintott.

- A computer-zsarnokokról szeretnél hallani? Rendben. Tudod kezdetben ők sem voltak mások, mint te vagy én. Egyszerű kalózkodtak az interneten. De ahogy teltek az évek, egyre erősödtek. A Föld-Agy tervezet nem más, mint egy rendszer, mellyel ellenőrizheted és irányíthatod az Északi Tömböt vagy a világot. A kettő majdnem ugyanaz. Érted már?

- Mindent.

- Ha akarják, kitörölnek a rendszerből, és többé nem létezel. Vagy máról holnapra körözött bűnöző leszel, holott semmit sem csináltál. Ma már mindent gép irányít, ők pedig a gépeket.

- Hányan vannak?

- Csupán négyen.

- Négy ember és övük lehet a világ...

- Álljanak fel! A Neurális Világtanács bevonul! - hangzott.

- Főtitkár asszony, a világtanács meghozta a döntést: a válasz a Föld-Agy tervezetre, 6 éves próbaidőtartamra való bevezetése egybehangzó igen.

- Végre! Már csak 4 óra! Akkor pedig a folyamat exponenciális sebességre kapcsol. A Föld-Agy rendszer szervezi egyetlen egységgé a Földet az információ uralma alatt.

- Hallottam az eredményt, főtitkár asszony!

- Igen. Az embereket többé nem betegségek és fogyatékoságok sújtják, vagy a nyomor! Adat. Adat lesz az életük és haláluk.

Neurancity építése ultragyors ütemben folyt, s a Föld-Agy tervezet széttárta byte-okból kovácsolt szárnyait. Holló tudta, hogy az alakulóban lévő új világ a gonoszság újabb emlékműve, mely milliók szenvedéséből születik. Hiába kecsegtet Neurancity-New City álmvilága, az intelligencia diadala az élet felett, hiába a tökéletesség vágyának örök illúziója a csecsemőgyár szellemében, a lét minden pillanata a halálnak készült.

Felépült Neuroncity. Matthew visszatért az új városba. Már sötétedett, az égen az épületek közt előtűnt a holdkorong mészfehér tányérja. Az utcát járta. Nehéz volt a tudás, amit magában hordozott. Leült. Feje felett plazmakivetítők fényei zizegtek. Furcsa volt minden, a létezés, mely ránehezült a világra. Eszébe jutottak a szavak, melyeket hallott. Úgy érezte, nincs jó megoldás. Talán igaza volt vagy van Hollónak, de ha belegondolt abba, hogy sugárbombák pusztítsák el New City-t, megborzadt. Már nem igazán tudta, mit kell tennie. Azelőtt minden olyan egyszerűnek hatott. Megmondták, mit kell tennie, és ő megtette. Most minden más volt.

Némaság, mely ránehezedett, s agyában kicsírázott a létezés iszonyata. Olyasfajta döbbenet, mely felnyitja a szemét. Csak ült ott a zizegést hallgatva, azután felnézett az égre. Vak sötétség és fénypontok tengere. Az épületek fényes fehér üveg és műanyag hasábjai felkúsztak a magasba, akár valami út, mely a végtelenbe vezet. Olyan furcsán érezte magát, valami nem hagyta őt nyugodni. Talán az elektromosság hangtalan sóhaja, ahogy a Föld-Agy tervezet binárisan vezérelt lelke életre kel. Nem tudta már, mi a helyes és mi nem az. Azt sem, hogy mit lépjen. Holló szavai és az igazság járta át. Ő túl kicsiny pont az óriási rendszerhez képest. Fájt az igazság, jutott el a tudatáig. Nem sejtette, hogy figyelik, mindenről tudtak, hogy Wiler életben hagyta őt, de nem kerülhette el a sorsát. Mintha lágy szellő támadt volna, iszonyat, ahogy egy lövedék áttörte az üveglemezeket és belé hatolt. Azonnal meghalt. Bársonyvörös vére megfestette a padlószőnyeget.

- Most mi lesz Holló? - kérdezte egy árnyék a Gidion Arms Hotel nagytermében.

- Várok valakit - mondta Holló.

Ketten voltak a néma ürességben, elrejtőzve a világ elől. Véletlenül maradt meg ez az épület gótikus köcsipkéivel és szobraival. Egy itt felejtett emlék New City posztmodernitásában. Az ablakon át beszűrődő reggeli fény még bántotta Holló szemét.

- Nem lesz túl késő cselekedni?

- Cselekedni sohasem késő. S bár már felnyitotta szemét a Föld-Agy tervezet, várni sosem késő.

Holló az erkély ablakához ment, s kinézett. A várost látta, egy örült csodaszép álmát. Elgondolkozott azon, mitől lett ilyenné a rendszer, s talán a jövőn is, hogy még lehet változtatni.

- Íme Szodoma és Gomora, a bűn és halál, mely a szépség álarca mögé bújik... - mondta félhangosan.

Ezután Holló csendben maradt, s türelmesen várt. Nehezen akartak telni a percek. A délelőtt olyan jellegtelen volt. Kintről az új időszámítás jelei hallatszottak be, mely egyszerre volt hangos és néma. Hangos, ahogy világgá kiáltotta önmaga létét, és néma, amikor a lényegről volt szó. Egy üres gondolatnak hatott a Föld-Agy tervezet, pedig tele volt tartalommal. A korlátlan ígéretével biztatta a computer-zsarnokokat. S most ők is álmodtak valamiről, mint annak idején az az örült, aki ide érkezett és Cyrusnak hívták.

- Minden álom kezdetben szép - jutott eszébe Hollónak.

Még kora reggel volt. Enyhe szél fűjt az óceán felől, az égen felhők sodródtak tova. Minden olyan végtelenül nyugodtnak tűnt. Mintha elcsendesült volna az elmúlt napok feszült nyüzsgése. Felszínes nyugalom, a mélyben pedig szétáradó értelem. Ahogy a Föld-Agy tervezet kiszabadult a kibertérbe.

- Mert látám felvirradni a napot, az igazak napját, amikor 1000 évre megkötöztetik a sátán, és a mélybe vették, hogy megtisztuljon a Föld arca...

Talán 6 év is eltelt azóta, amikor egy különleges alak felnyitotta egy fiú szemét, és elárulta, hogy az elméleti rendszer hibás, de mégsem eresztett gyökeret az eretnek gondolat. Magvait szétszórták, de nem csírázott ki. Azután kísérletileg üzembe állították 6 évre. A régen tengerbe vesztett Szabadság szobor helyén új eszmények istenei magasodtak. Két egymásnak fordított alak merev vonásokkal. Ezüstözött szobortestük fakón csillogott a Sárga Nap fényében. Túl rajta, ahol a város magasodott az Atlanti-óceán partján, sem a régi volt már. Üveg és műanyag formák álltak össze egyetlen egységgé New City névvel. Az elfelejtett mester víziói új életre keltek, noha mindenki örültnek tartotta. Mégis zseni volt, mert olyat álmodott, mely kevesek kiváltsága. Az elsőként alapított város a világegés után, mely most a legnagyobb. Még talán ott visszhangzott az alapító szava a szélben:

- Uraim, uraim egy nap New City túltesz a világ valamennyi városán!

A merész gondolat valóság lett. A tengerből vizében mértani formák tükröződtek, s a szél különös szavakat sutogott. Azt mondta, hogy a rendszer tökéletes. Falakra vetülő hologram- és folyadékkristályos kivetítők hirdettek igaznak vélt hamisságot. Mégsem gondolt rá senki úgy. New City nevével szaladt tovább a szél, hogy máshova is elvigye a hírt. A rendszert, melyet próbaként itt vezettek be először, most kiterjesztik a világra is. A kezdetektől fogva ez az akarat munkált. Ez emelt roppant városokat üvegből és műanyagból.

A Neurális Világtanács kapu alakú épülete még ott magasodott. Büszkén hirdette az eszmét. Emeletek sokasága, mely felnyúlt a felhők közé. Önálló téren állt, ahol zászlók mondtak győzelmet idejét múlt vágyak felett.

- Álljanak fel! - visszhangzott. - A Neurális Világtanács bevonul! - közölte egy hang.

Huszonhét egyforma ruhát viselő alak foglalta el a helyét.

- Hölgyeim és Uraim! Ma egy korszak véget ér! Eltelt az a 6 év, mely idő alatt kísérleti jelleggel tesztelték a rendszert itt New Cityben, épp úgy, mint a világ más részein. Elérkezett az idő, hogy a Föld-Agy rendszer végleges bevezetésre kerüljön.

- Hat évvel ezelőtt a computer-zsarnokok épp úgy igent mondtak, mint itt mi mindannyian - vette át a szót egy másik tag. - És most ismét rajtunk a sor, hogy azt mondjuk: igen.

- Az Egyesült Világ computer-zsarnokai célul tűzik ki, hogy a 10 éves tervben előirányzottakat 6 éven belül teljesítik, különös tekintettel a Föld-Agy programra... - folytatta megkezdett mondatát egy ősz hajú nő, a világtanács elnöke.

A paneleken holografikonok jelentek meg, oszlopdigramok, hogy szemléltessék a növekedést. Még teltek a percek monoton jellegtelenséggel a döntés közel volt, talán néhány nap, vagy óra. Talán mindegynek tűnt, mindegynek az a tény, hogy az emberek átadják a hatalmat a gépeknek és a gépeket konfiguráló computer-zsarnokoknak. Mert mindez csupán jelentéktelen mozzanatnak tűnt. Hiszen a kérdés így szólt: mi változik akkor? S a legtöbb ember számára a válasz az volt: semmi. Ezért volt mindegy.

Valami különös nyugalmat érzett Brandon, ahogy az öböl mélykék vizét bámulta. A távolban városrésnyi hajók haladtak el, üvegszálas testüket hullámok érintették. Még délelőtt volt, s a Hold mészfehér tányérja lassan bukott alá a horizonton. Ez a reggel sem volt más, véleménye szerint, mint a többi. Egy elektronikus újság papírvékony, hajlékony folyadékkristályos lapját

vette ki a mellette lévő automatából. A Neurális Világtanács döntésének várható hatásairól olvashatott, majd különös színes kép vonta magára a figyelmét.

- Kiemelik és a XX. századi Művészetek Múzeumának adományozzák az egykori Szabadság szobor épen marad fáklyáját... - olvasta a szalagcímet.

Kósza ötletnek tartotta. Egy lefékeződő mágnesautót hallott maga mögül, amint az övé mellé leparkolt.

- Miért bámulod az öböl vizét? - kérdezte egy szőke hajú lány.

- Azt hittem nem jössz el - válaszolta Brandon.

- Miért?

- Mert a múltkor megbántottalak...

- Én már el is felejtettem - felelte végigsimítva a fiú világosbarna hajtincseit.

- Akkor jó...

- Furcsa ide kijönni - mondta a lány. - Nem értem, mit szeretsz ezen annyira?

- Látod ezt a széles geometrikus völgyet és a távolban az óceán végtelennek tetsző víztükrét?! A sirályokat az égen? A sós víztömeg párájának illatát?

- Igen, de mindez miért olyan fontos neked?

- Csak úgy!

- Értem - mondta a lány.

A fiú egy pillanatra elszomorodott, elgondolkozott azon, amit a lány mondott és azon, ami a világban mostanában történik. Agyában titkos hangok suttogtak érthetetlen szavakat.

- Szerinted jó dolog a Föld-Agy rendszer?

- Hat éved volt rá, hogy eldöntsd...

- Na igen, de mégsem tudom!

- Amúgy sem neked kell döntened e felől.

- Meglehet - válaszolta közönyösen Brandon, és belebámult a messzeségbe.

Gondolatai elkalandoztak néhány pillanatra, egy csapat sirály kötötte le a figyelmét. Egybe-mosódó jajkiáltásaik fekete-fehér foltokká lényegültek. Az égen könnyű testű úrsiklók rajai húztak el kondenzcsíkot hagyva maguk mögött, mely a tekintetet egyre inkább a horizont felé irányította. Vízgőztestű formák épültek és enyésztek el, felhők, melyekbe megannyi álmodat varázsol a képzelet. Atomok hangtalan perdülete.

- Mi bajod neked a rendszerrel? - kérdezte a lány. - Te is egy csecsemőgyárban láttad meg a napvilágot huszonegynéhány évvel ezelőtt.

- Huh! A te szavaid nyitják fel a szemem! S ettől most boldognak kéne lennem?

- Komolytalan vagy! - jegyezte meg Lilu.

- Nem! Dehogy - tiltakozott Brandon. - Én éppen hogy nagyon is komolyan veszem ezt az egész ügyet.

- Mert?

- Mert itt többről van szó! Hallottad már a mende-mondát, amit titkon suttog a szél, miközben a város épületei közé furakodik: a rendszer hibás.

- A szél?!

- Van egy makacs gondolat, mely itt kísért kitörölhetetlenül. Valaki azt mondta évekkel ezelőtt: vedd alá magad a város legmagasabb pontjáról, s meglátjuk megment-e a rendszer?

- Mi ez a hülyeség?

- Nem, ez egyáltalán nem az Lilu! Mindegy! Nem is ez a lényeg: hanem az, hogy a rendszer hibás - ismételte meg Brandon.

- Majd ha meggyőződsz róla, akkor mondd!

- Jól van - felelte közönyösen.

Egy percre csend lett, elhalványult a kommunikáció diadala. Helyét a város nyüzsgése vette át. Különös volt ma New City, amint irdatlan tömegével körülölelte őket. S arra távolabb mögöttük még idelátszott a tér, ahol a világégés áldozatainak emlékműve állt. Mint valami örült felkiáltójel a városban, a fekete gránitobelisk 772 millió névvel. Egy biztos pont. De New City élt a maga sok-sok millió lakosával. Merész formáit egy örült álmodta, az elfeledett mester, s hagyatékát gépek gondolták tovább. Folyton új és új formákat álmodni. Még most is növekedett, kicsírázott és szétterült. Egy gépek vezérelte világ. A kísérlet 6 éve... a terv. Sokan vélték úgy, sikerült. S most itt kopogtatott azon a képzeletbeli ajtón a pillanat, amikor eljön végre az igazi kiteljesedés.

- Szupercivilizáció... - visszhangzott a kivetítők reklámjain: - Engedje ön is, hogy behatoljon életébe a Föld-Agy rendszer, hogy hatékonyan alakítsuk át a jövőt.

- Nagy szavak... - jegyezte meg alig hallhatóan Brandon, amint ott álltak a mágnesautók mellett.

- És most dolgozni mész? - kérdezte Lilu.

- Igen, bár lehet, hogy a mai nap az utolsó, hisz ha bevezetik a rendszert, senkinek sem kell majd dolgozni. Jó mi?!

- Viccelődj csak...

A Neurális Világtanács épülettömbjében egyre-másra teltek a percek, mint a vízcseppek, lassan órákká álltak össze. Volt a levegőben valami. Nehéz megmondani, hogy mi, talán ünnepélyesség, meg azután valami rejtett, titkolt félelem is. Ők pontosan tudták, mi következik, de lehet, hogy csak sejtették, mindez mégis elég volt. Az ősz hajú nő, akinek talán életében ezek lesznek a legnagyobb pillanatok, melyre gyerekkora óta várt...

- Uraim! Hadd idézzek most egy méltatlanul elfeledett embert: Cyrus-t, aki álmaival és vágyaival életre hívta New Cityt. Engedjétek szabadjára a bennetek lakozó örület legmerészebb csíráit is, és tereljétek a helyes útra a magvakból előbukkanó indákat...

Hangos éljenzés és ütemes taps fogadta az elnök asszony szavait.

- Mert hát, mondjuk ki nyíltan, mi is az a Föld-Agy rendszer, mely mellett hamarosan végérvényesen letesszük a szavazatunkat, és ezentúl nem csak mint kísérleti rendszer üzemel...

- Tisztelt tanácsstagok, Elnök Asszony. Az elkövetkezendő napokban önöknek egy megvalósult álomról kell döntenükhöz. Arról, hogy letesszük-e a világ sorsát a gépek kezébe egy jobb élet reményében!? - mondta egy fiatal fiú. Egy computer-zsarnok.

A döntés közel volt, bár mégsem vett erről tudomást mindenki. Brandon mágneseshajtású autója belevegyült a forgalomba. Óriásreklámok és elektronikus újságok kijelzői sorakoztak a mágnesút széles sávjai mentén.

- Egy Chybernet csatlakozást kérek a The Age Média honlapjára - mondta a fedélzeti computernek.

A kép kivetült a szélvédőre.

Brandon mindenütt csak ugyanazt olvasta, de lényegében semmi újat nem tudott meg. Egyre csak az járt a fejében, amit ő gondolt. Ezek a gondolatok azonban egyelőre nem az övéi voltak. Csak valaki megsúgta neki. New City sziluettje akár valami geometrikus makett látszódtott a háttérben. A Tejút-torony ívelt formákba vetült alakja, a legmagasabb épület, kerekén 2000 méter az ezredfordulónak emléket állítva. Ide tartott. Itt volt 6 évvel ezelőtt a kísérlet keretében felállított Közellátó Társaság irodáinak központja is. A paneleken közben útirány adatok futottak végig. Maga mögött hagyta a fél várost. Járműve leparkolt, a billenőajtón át kiszállt. Nyújtózott egyet és megindult a bejárat felé. Holografikus reklámok szólították meg személyre szabottan. A rendszer mindenkiről mindent tudott, még a vágyait is. Ahogy elhaladt az épület kapuja előtt, DNS szkennerek olvasták be genetikai kódját, hogy az a ki- és beléptető rendszer adatbankjába kerüljön. Irodájának üveg falán át messzire elláthatott, New City horizontjáig. Egy percre elbambult, azután egy megbeszélésre sietett.

- Uraim! Mint azt önök mindannyian tudják, nyakunkon a világméretű Föld-Agy tervezet bevezetése! Az első öt éves tervet már ismerik, mindenki megkapta a chipkártyáján a múlt héten...

- Ha a csecsemőgyár első ciklusának termelését és a nevelőközpontokból kikerülő adatokat vesszük figyelembe... a Közellátó Társaság erőforrásait meg kell kétszerezni - mondta Brandon.

- A világszintű gépi erőforrásokra való áttéréssel és az állami fejlesztésekkel mindez nem okozhat gondot - kapta a választ.

- Gépi erőforrások? - tűnődött Brandon. - Mégis mit jelent ez?

- Brandon?! Aludt az elmúlt 6 évben? Hiszen minden erről szólt, ez a terv. A termeléstől az irányításig minden folyamatot különböző strukturáltságú gépek vesznek át...

Brandon elhagyta a tárgyalótermet azzal a feladattal, hogy készítsen jelentést a Neurális Világtanácsnak a Föld-Agy tervezet világméretű bevezetésének erőforrásigényéről az eltelt 6 év tapasztalatainak figyelembevételével. Sokáig tűnődött az irodája kivetítő panelei előtt. A fejében járó gondolat nem hagyta őt. Azután megpróbálta elhessegetni őket. De azok, mint hang a szélben, néma szó, suttogtak és beléje költöztek. Az iroda szemközti falán a plazmakivetítő zizegett. Chybernetes tévéállomások képeit közvetítette.

Itt New Cityben és a világ más városaiban szimpátiatüntetések zajlanak a Föld-Agy rendszer mellett. New Cityben tüntetők hatalmas transzparenszekkel vonultak a felvonulási sugárúton. Egy szimpatizáns örömtől ittasan lengeti egy pózna tetején a rendszer kék alapon fehér szimbólumos zászlaját. Elordítja magát. Szemében valami különös fanatizmus látszik.

Brandon egy percre odavetette a tekintetét, majd a kivetítőn felejtette. Csak a nyakában megrezgő videotelefon tudta magához téríteni. A kijelzőn csak egy alaktalan árny látszódott.

- Ki keres?

- Mert ímé látám eljönni az apokalipszis négy lovasát és akkor nagy sírás és rívás lesz és pusztulás! - felelte a hang.

Brandon nem értett semmit.

- Ki maga?

- Nem az számít, hogy én ki vagyok, hanem az, hogy te mit akarsz?!

- Mit akarok? - kérdezett vissza a fiú.

- Keresed a hibát a rendszerben, mert valaki, talán a szél, súgott neked egy félmondatot, de nem találsz. Találkozz velem és felnyílnak a szemeid.

- Hol?

- Egyetlen szó, egyetlen gondolat: Kronosz - mondta a hang és a kapcsolat megszakadt.

Brandon a dzsekije után nyúlt, a kezébe vette, s megindult kifelé. Megtorpant. Azt sem tudja, mi az a Kronosz, tűnődött.

Még tavasz volt, kissé hűvös, kissé esős. New City irdatlan tömege, a semmi helyére megálmodott oázis vette őt körül. A központi park mesterséges tava tükröződött a szemében. Gondolatai mint megfáradt üvegcserepek szóródtak szét. Elevenen benne élt minden élmény. A madarakat figyelte az égen, s mintha néhány perc erejéig kitörlődni látszott volna a fejéből minden. Agyában elektrongalaxisokká kódolódtak az érzések. A világ körülötte bináris értelmet nyert. Lassan kezdett felfoghatatlanná válni a Neurális Világtanács 27 tagjának őrült fanatizmusa a rendszer iránt, vagy azoké, akiket a téren látott. A rendszer talán elnyeli a világot. Sokat ígért és szépet. Mégis, valahol ott bújk meg benne a hiba, melyről az az alak, aki kereste őt, oly sokat tudna mesélni.

Az égen tovarohantak a felhők, vízgőz formáik képzelet szülte figurákká álltak össze, sok-sok tonnányi vízpára. Mint gyorsított felvétel, pergett az idő. A égen a sárga gázgömb is zenítje felé araszolt. Egyelőre reménytelennek tűnt megfejteni a feladványt. Nem messze távolabb a Neurális Világtanács épülete látszott, részletei tisztán kivehetők voltak, ahogy átszűrődött a parkon át, s a víztükörben látszódott. Az Északi Tömb szuperállam szimbóluma, mely felért a testvériség örök ígéretével, olyan idegen volt ez. Megindult gyalog, ő maga sem tudta, merre. Elektronikus reklámok hada szólította meg, mindegyik ajánlott valamit, akárcsak a Föld-Agy tervezet. Eszébe jutott, Liluval van találkozója.

- Min gondolkozol? - kérdezte Lili.

- Egy értelmetlen szón: kronosz.

- Fontos?

- Az lenne...

- Keresed még oly megszállottan a hibát, ugye?

- Megszállott lennék? Lehetséges.

- Nem örülsz nekem? - tette fel a kérdést a lány és megérintette Brandon arcát.

Egymásra néztek. A perc, a pillanat különös érzéseket hozott magával. Lassan és bátortalanul, de némi szenvedéllyel megcsókolták egymást. Brandon eltűnődött, s arcán egy szokatlan érzés látszódott, fejébe költözött egy gondolat. Agyában egy hang suttogott. Egy felismert valóság.

- Te gép vagy!? - mondta ki félve.

- Szilícium alapú életforma, ha így jobban tetszik... - felelte Lilu. - Ez téged zavar?

Brandon csak hallgatott, szótlánul bámulva maga elé, szemében értetlenség csillogott.

- Elvégre mi bajod neked a gépekkel? Hisz automaták dolgoznak a gyárakban. Gépek felügyelnek a csecsemőgyárban, mesterséges intelligenciák nevelnek a Nevelési Központokban. Gépek álmodják tovább New City-t.

- Semmi. Csak meglepődtem. Mert eddigi életem során a gép automata volt, vagy hologram. Nem szilíciumba álmodott hús és vér.

Némi szótlanság uralkodott el kettejük között, vak tapogatózás. Szerettek volna a másik fejébe látni. Elrohant a délelőtt szinte észrevétlenül. Azután végül Brandon megfogta a lány kezét. Valamiféle jel lehetett ez, hogy igazat ad neki, és hogy talán ostobán viselkedett.

A Neurális Világtanács épülettömbjébe sietett. Átverekedte magát a tömegben, mely hangos éljenezések és ütemes tapsok közepett egy szónokot hallgatott. Brandon zsebében egy memóriakártyán ott lapult a jelentés. Brandon néhány percre elbambult. Belemélyedt gondolataiba, valahol másutt járt. A tanácsterem álmos levegője hatalmába kerítette, az egyhangú monoton szónoklatok egymás után, a 6 éves terv beszámolója, mígnem figyelme egy szóra terelődött: elektrokrácia. Lassan felállt, egy szó érlelődött benne, elemi erővel kikíváncozott, amint titkon növekedett.

- A rendszer hibás! - kiáltott közbe.

Hirtelen csend lett.

- Honnan veszi ezt a kijelentést? - kérdezte tőle az elnök asszony.

- Nem tudom. Még nincs bizonyítékom, de higgyék el, így van!

- Kérem, hogy távozzon, ha nincs más közölnivalója! - szólt az egyik tanácsstag.

Brandon kiment.

- Véget nem érő szónoklatok és hangzatos tervek - tűnődött.

Az üvegfal síkjához lépett és a távolságot figyelte. A horizont irányában elnyújtózó város roppant ívét. A reménytelen kék ég és az azt ostromló épületek sziluettjei. Messzire elláthatott, ez az épület volt az egyik legmagasabb, 1500 méter, ezt már csak a Tejút-torony múlta felül.

Egy hozzá hasonló fiú állt meg mögötte, árnyéka rávetült az üveglemezre. Egy darabig figyelte Brandont.

- Szóval azt mondd, a rendszer hibás? - kérdezte.

- Mit akarsz tőlem?

- Honnan gondolod, hogy hibás? - erősködött tovább a fiú.

- Ez egyelőre csak gondolat, megérzés, ha neked így jobban tetszik - felelte Brandon.

- És mégis oly erősen él benned, hogy már magad is elhiszed.

Brandon nem válaszolt, csak megbámulta a vele szemben álló fiút. Olyasforma lehetett, mint ő.

- Ez a rendszer tökéletes. És itt nem egyszerűen csak a Föld-Agyra gondolok, hanem... Hallottad már a szót: elektrokrácia?

- Talán 10 perce.

- És tudod is mi az?

- Várj, kitalálom, ki vagy. Egy computer-zsarnok.

- A négy közül egy, a legtehetségesebb - válaszolta a fiú.

Brandon így már értett mindent. Tudta, miért olyan fontos az előtte álló fiúnak a rendszer hibátlansága, és az abba vetett hit. Egyszerűen azért, mert érdeke fűződik hozzá.

- S elvégre kik vagytok ti, computer-zsarnokok?

- Azok, akik a világot tovább álmodják - felelte nemes egyszerűséggel a computer-zsarnok.

Brandonnak talán ennyi elég is volt.

- Hát akkor álmodj csak... - felelte és elment.

Nem igazán győzte meg a fiú őt. Úgy gondolta, talán a hamisság álarca mögé bújik. Egy folyadékkristály kivetítőn még a Neurális Világtanács üléséről látott képeket és hangfoszlányokat.

- Tisztelt tanácsstagok, a computer-zsarnokok egybehangzó döntésével valóra válhat a világ-méretű Föld-Agy program, az elektrokrácia már bizonyított... a támogatásukat kérem...

Brandon tudta, az ő ideje vészesen fogy. Nem elég a mende-monda, hogy egyszer valaki valakinek megsúgta, hogy a rendszer hibás. Bizonyíték kell, mely felnyitja a világ szemét. De ez nem volt könnyű feladat. Mindenki hitte, a rendszer jó és tökéletes. Még ő maga sem tudta igazán, mit gondoljon. Agyának rejtett suttogása kevésnek bizonyult. Ha legalább megfejtethné a szót, melyet útmutatásul kapott, nem burkolódzna többé az igazság rejtett ismeretlenségbe. Megmagyarázhatatlan titkos iszonyatként élt benne, s a felismerés atomossága még oly távolinak hatott. A környék épületeinek gránithomlokzatait figyelte. Mint valami sötét úr fénylett, mintái, mint távoli homokszemnyi galaxisok a végtelen térben. A rendszer mindenkiről mindent tud, ismételte egy hang a fejében. Újra megrezgött a nyakában lógó video-telefon. S a fekete körvonal szólt hozzá.

- Nem jött még rá?

Brandon nem szólt.

- Gyere el egy címre, melyet megküldök neked...

- KRONOSZ-rendszer - olvasta le egy épület faláról a feliratot.

- Mondd e köveknek, változzanak kenyérré, s lakj jól velük, vagy vesd alá magad a város legmagasabb pontjáról, s meglátjuk megment-e a rendszer, vagy nézz körül, megmutatom neked az egészséget, s ha engem szolgálsz, neked adom mind! - súgta a fülébe a hozzá odalépő alak.

- Itt vagytok!

- Most bemegyünk oda, és felnyílik a szemed! Csak ennyit ígérhetek... - mondta Holló.

Egyszerre volt csendes és riasztó. Csak ült ott némán belebámulva a semmibe. Milyen más volt azelőtt minden. Azelőtt az elátkozott pillanat előtt. Az a hatalmas tér, mely néha roppant üresnek hatott, máskor meg telve volt emberekkel. Riadtan kiáltott az ég, a feltornyosuló felhők testén fényesség áradt szét, hangtalan morajlás. A búskomor tekintetű fiú, Brandon, ahogy eltűnődött a dolgokon. Nehezeire esett szavakká fogalmazni az érzéseit. Atomok perdülete és fizika rejtett törvényei, melyek néha a képzeletével játszottak. A város posztmodern formái. Körülölelte a fiút, akár egy láthatatlan létezés. Sem nem látható, sem nem hallható. Pedig eleven volt, hús és vér, és álom. Épületek, ahogy távolabb felnyúltak az égig a tekintet vezette ív mentén, akár valami hegyvonulat. Egy mesterséges tó mértani formákba vetült partja. Hullámok. Könnyedén csapódtak neki a falnak. S az egész, mint valami sík felület, melyben a világ tükröződik. Ezen tűnődött már órák hosszat a fiú magányosan. Brandon testére csikokat rajzoltak az átszűrődő fények, s az esőfelhők szürkésege, a formák képzelet szülte sokszínűsége magával ragadta őt. Formák, akárcsak a város. Újra és újra csak a mennydörgés szava terült szét, s talán ott visszhangzott a fejében, ahogy az épületek falai visszaverték. Benne is bujkált egy kérdés: mi lett volna, ha... Ez a gondolat talán mindennél veszélyesebb volt. Magában hordozott valami lehetőséget, mely a képzelet terméke. Nem tudott beletörődni Brandon abba, amit látott, s lehet, hogy most ez hozta őt ki ide a térre. Esni kezdett. Nehéz csöppekben hullott alá az égből. Egy lány közeledett, alakja könnyedén bontakozott ki a tömegből. Felé tartott. Mint valami szürrealista látomás. Végigcsorogtak a vízcseppek Brandon testéhez simuló ruha anyagán, szökés hajtincsein.

- Mi baj? - kérdezte a lány, Lilu.

- Sok minden - felelte búskomoran.

- Mintha szemed kékjében vihar dúlna, s úgy érzem, valami nincs rendjén.

- Igen, nekem kék a szemem, s lehet, hogy esőfelhők tornyosulnak fel agyad képzeletének világában, de az én problémám nem mindennapi.

- Mert?!

- Hallottál már a jövőkutató intézetről? Az alsó szinteken van egy gép, a neve KRONOSZ. Képes arra, hogy megmutassa a jövőt.

- És?

- Láttam a halálom.

Brandon habozott egy percig. A fejében most emlékek éledtek újjá, benne visszhangzott a pillanat, melyről úgy gondolta megismételhetetlen. Szétoszló kvantumozott rendezettség, mely hangokat suttogott.

- A rendszer tényleg hibás és bizonyíték is van rá.

- Hogyan halsz meg?

- Egy computer-zsarnok fiú, akivel a minap találkoztam, megöl.

A jövő, s a lehetőség, melyet magában rejt el. Felfoghatatlannak tűnt az a pillanat, amikor Brandon meglátta a gép által kivetített képeket. Akkor és ott minden új értelmet nyert ez által. Már 3 napja, hogy tudta a jövőt, s azóta nincs nyugta. Egyre csak bámult bele a semmibe. Ő eredetileg mást akart, de azután így alakult.

- Ott van a bizonyíték abban az átkozott gépben!

Csak esett, és mennydörgött az ég, néha villámok kígyóztak fel-felvillanva. Riadt csend vert éket a város és kettejük közé. Különleges volt a pillanat, ahogy egymásra néztek ott és akkor. Valami hívogató mélység, eleven vadság abban a kék szempárban. A város ég felé furakodó épületei közül forgalom szűrődött át, furcsa nyüzsgés, létezés, melyben az univerzum rendezettsége lüktetett. Nehezen akartak elmúlni a percek, s nem hoztak magukkal egyebet, mint a kétség csíráit. A mulandóság és az öröklét éles kontrasztja. A lét egy darabja. Szétfolyt az állandóság, melyet az alácsorgó esővíz keltett. Nehezen akart elmúlni a jellegtelenység. Távolabb ott állt a lány mágnesmotoros járműve. Felálltak. Lassan közeledtek felé. Vörös karosszériája szokatlan színfoltnak tűnt. Minden olyan egyhangúnak látszott, még akkor is, ha a világ színes és szürke. Lilu megérintette a billenőajtón a fehér foltot, hogy ujjlenyomatát beszkenne a fedélzeti számítógép. Körös-körül sárga diódák égtek lámpaoszlopokon. Fotonokból álló hullámok szóródtak szerteszét. Már csak szemerkélt. Az autó ajtaja felnyílt, s a motor néma zümmögése tört szét valami láthatatlan felületet. A díszlámpák ezüstös színe verte vissza a messziség halvány fényeit. Még furcsa volt minden, egy pillanatnyi késztetés, mely végigszárguldott az ingerület keltette elektronlavinák világában.

- Gyere szállj be! - szólt oda Lilu.

- Megyünk valahová? - kérdezte a fiú, Brandon.

- Ha nem akarod, nem muszáj!

Brandon beült a kocsiba Lilu mellé. Onnan figyelte a lassan elálló esőt. Furcsa volt minden, talán egy kicsit szürrealista.

- És mi van, ha a gépnek lelke van? - tette fel a kérdést Lilu.

- Leleke?! - csodálkozott el Brandon. - Az csak egy sok-sok terabyte-os kvantumszámítógép, mely átlát a fekete lyukak horizontján.

- Az időszűrés elve alapján mi?

- Úgy valahogy.

Brandon és Lilu visszatértek oda, ahová az a különös alak vezette a fiút. Az autó üvegén a sebesség zizegett...

- Hát rendben, megpróbálhatjuk - felelte Brandon és belenyúlt a rajta lévő ezüstszürke dzseki zsebébe. Lassan betolta a kártyát a nyílásba. Néhány másodperc elteltével a kis dióda fénye zöldre váltott, beléphettek.

- Üdvözlöm önt a KRONOSZ rendszerben - mondta egy hologram.

A központi intelligencia kivetülése volt.

Egy különös érzés kerítette hatalmába Brandont ahogy ott állt. Vegyes félelemmel teli borzongás. Szíve gyorsuló ütemben vert, agyában most érzések születtek az emlékek és élmények bináris kódokba vetült létezéseiből. Brandon odalépett a hatalmas kivetítő elé, ahogy megérintette a keze előtt lévő görgőt, képek jelentek meg. A jövő képei. A kivetítő alján számok és dátumok peregtek, a percek és az órák kusza egymásutánban. Brandon megborzongott.

- Látod, az ott én vagyok - mutatott rá az egyik kimerevített képkockára. - Nyakamban lóg ez a videotelefon.

Tovább peregtek a képek.

Egy pillanatra elsötétült a kivetítő. A panelek zöld kijelzői egymás után gyulladtak ki. Egy lézersugár halad végig fotonikus lencsái között. A hologram-kivetítőn, akár egy film, peregték a képkockák. A memória kártyák örületes sebességgel dolgozták át a fekete lyukak reverzibilis időegyenleteit, ahogy a gép átlátott a horizonton. Brandon volt látható a kivetítőn és egy másik fiú. Egy fegyver dördült el, és Brandon átbukott egy korláton, zuhanni kezdett a mélység felé.

- Hát ez lenne - sóhajtott Brandon.

- Ebből nem derül ki semmi - jegyezte meg Lilu. - Mi az indíték?

Brandon egyszerűen csak vállat vont.

Azután újra képkockák peregték, de most más volt, álomszerű, a létezés titkos összefüggései elevenedtek meg. Óriási városok, ahogy gyorsuló ütemben növekedtek, villanások a horizonton, valaki, amint szónokol milliók előtt.

- Mi ez? - vágott közbe a fiú.

Most megint ugyanaz a kép, ahol Brandon áll és az ismeretlenségbe burkolódzó fiú. Beszélnek.

Lassan következtek a képek. Egy furcsa párbeszéd.

- Miért ártottad bele magad?!

- Muszáj volt.

- Te ezt nem értheted.

És megint eldördült a lövés. Egy kimerevített képkocka.

- Nézd meg és lásd! - suttogta a gép újra meg újra.

Hogy azután megmutasson legvégül egyetlen képet. Brandon volt rajta és a lány, Brandon már halott volt, de zászlók kúsztak fel a póznákon az égig, testükbe belekapott a szél. Kék selymek.

Elsötétült a kivetítő. Hirtelen minden olyan furcsának hatott és még mindig ott visszhangzott a gép szava, a gépe, mely ismerte a jövőt, mégis megmutatta, és elrejtette. Érthetetlen kettősség. Felfedett valamit abból, amit egyébként titkolt, hogy az a kérdés, mely így hangzik: mi lett volna, ha... eszébe se jusson senkinek.

- Gyere, menjünk innen! - mondta Brandon.

Lassan megindultak, arra távoztak, amerről jöttek. Némán teltek a pillanatok, már maguk mögött hagyták a jövőkutató intézet épülettömbjét. KRONOSZ, a gép, mely egyetlen volt a világon, talán ígért Brandonnak valamit. Ez az ígélet azonban bizonytalan lábakon állt. Most ugyanott voltak, ahonnan elindultak, azon a téren, ahol a város és a tó víztükre találkozott. Néma nyugalom.

- Még néhány nap és mindaz valóság lesz, amit láttunk - mondta Brandon beletörődve.

- Hiszed, hogy eleve elrendelt? - kérdezte újra Lilu.

- Nem lehet másként, a gép nem téved!

Eltűnődött néhány jelentéktelennek látszó dolgon. Azon, amit látott az épület belsejében, ahol Brandon meghal, azon, aki lelövi. Már nem esett, s felszáradni látszottak a tócsák, az égen a felhők szétoszlottak, majd feltornyosultak. A sárga Nap elő-előbukkant, amint minden egyes

perccel közelebb került a horizonthoz. Még messze volt a napnyugta, s az égen madarak szálltak tova.

- Vajon ki az, aki 50 milliárdot költ egy gépre, és tulajdonképpen semmire sem használják?

- Miért gondolod, hogy semmire sem?! Biztosan célja van.

- Igen, igen kell céljának lenni, a jövő ismerete hatalom. Mégis, a rendszer hibás és ezt rajtam kívül valaki más is tudja. Talán a computer-zsarnok fiú.

Vágyat érzett, hogy újra és újra felkeresse a jövőbe látó kvantumszámítógépet, hogy megcsodálja az időszűritést. Olyan vágy volt ez, mint valami drog, egy makacs vágy, mely mindennél erősebbnek bizonyul, és egyre csak magához hívogatja. Talán többé már nem tud neki ellenállni. Megérezte a jövő ismeretének ízét és a kíváncsiságot, mely ezzel jár. Egy tiltott dolog ígérete. Teltek és múltak a napok, a gép mindannyiszor száz meg száz színes képet tárt elé, a jövő egy-egy szeletét. Álomszerűnek tűnt mindannyiszor. Volt egy utolsó alkalom, mely után megfogadta, soha többé. Kezdetben ez sem volt más, ahogy beindult a rendszer, az időszűrités csodálatos elve mindannyiszor magával ragadta, hogy a gép átlát a fekete lyukak horizontján. Arcára a döbbenet ült ki, amikor megérintette a görgőt, most nem színes álmok jelentek meg, vagy távolba induló űrhajók. Csupán fényes villanások a horizonton, sötétségbe burkolódzó romhalmazok. Megint a saját halálát látta újra meg újra.

- Hányszor kell még meghalnom? - kérdezte önmagától.

- Nézd meg és lásd! - suttogta a gép lelke.

Kimerevítette a végítélet képeit. Az övét és a világét.

Akkor fogadta meg, hogy eltemeti a lelkében Kronoszt, és úgy tesz, mintha soha nem létezett volna... Szaladtak az órák. Fények és árnyékok váltakoztak. Brandon egy üveglemezekkel mértani formába szabott téren ült. Tűnődött. A távolság figyelte, a horizont ívét, ahol messzi felhők gyülekeztek. Szürke dzsekijén a múlandóság láthatatlan terhe hagyta ott a nyomát. Egy fiú tartott felé, ismerősnek tűnt. Leült mellé.

- Régóta ülsz itt? - kérdezte a fiú.

- Közöd hozzá?

- Semmi, csak gondoltam nem találod a kérdésre a választ.

- És ugyan miféle kérdésre!?

- Nem tudom, gondolom arra, ami téged foglalkoztat.

A computer-zsarnok fiú ránézett Brandonra, belenézett kék szemébe. Szókés hajtincsein fények siklottak el.

- Bezárták Kronoszt. Többé nem tudod titkon a jövőt bámulni!

- Mit akarsz tőlem? - kérdezte Brandon.

- Csak válaszolni a kérdésedre, mint mondtam.

- A rendszer hibás?!

- Az.

- Te fogsz löni?!

- Lehet...

Azután egy percre csend lett körülöttük. A szél zizegését is hallani lehetett. New City a hatalmas város roppant épületeivel elcsendesedett. A szélben milliónyi fehér pillangó sodródott a mesterséges tó felől. Testükben távoli vidékek atomjait hordozták, s valahol a horizonton a mesterséges tó zárógátja mögött az Atlanti-óceán kezdődött. Egy különös pillanat volt a csend, ahogy megállt az élet. A város szívverése egyet kihagyott, hogy felkészüljön a Neurális Világtanács döntésére.

- Álljanak fel! A Neurális Világtanács kihirdeti a döntését...

- A szuverenitás által e területre ruházott hatalmamnál fogva, mely az egész Földet képviseli, a döntés a következő...

- Várjanak! - kiáltott közbe Brandon. - A rendszer hibás. Van bizonyíték! Ott volt mindig is a Kronosz-rendszerben. Mindenki tudott róla mégsem foglalkozott vele senki. Miért költöttek egy gépre 50 milliárdot, hogy átlásson a fekete lyukak horizontján, ha azután senkit sem érdekelt az eredmény?!

- Miféle bizonyítéka van?

Brandon elővett a zsebéből egy litium-niobát lemezt.

- A bizonyíték ezen a lemezen van. A végső pusztulást láthatják...

- Hamisítvány! - kiáltottak be többen is.

- Át kell adni a hatalmat a gépeknek az elektrokrácia szellemében, hogy a computer-zsarnokok irányítása alatt megvalósuljon a Föld-Agy program...

- És mi a hiba? Talán orvosolható...

- Nem tudom mi a hiba... talán egy perc, egy pillanat, rossz döntés ezredmásodperce. Csak a végeredmény ismert, elnök asszony - felelte Brandon.

- A Neurális Világtanács a döntést egy nappal elhalasztja, hogy az ügyet kivizsgálja!

A tömeg kezdett széteszlani a teremben. A négy computer-zsarnok fiú közül az egyik oda-lépett hozzá, az, amelyiket ismert.

- Hiszed az önbeteljesedést? - kérdezte némi gúnnyal.

- És te?

A percek gyorsan rohantak tova, az idő relatív pályája mentén. Az elrejtett gondolatok nem csíráztak ki, megmaradtak a létezés kemény burkába zárva. Szétszóródó atomok perdülete fénnel szórta be a tér síkjait. A sárga gázgömb alaktalanul szűrődött át az átrium üvegfalain. Most minden olyan könnyűnek mutatta magát. Némán haladtak végig az átriumot átívelő hídon.

- Miért ártottad bele magad?

- Muszáj volt - felelte Brandon.

- Te ezt nem értheted! Hallottad már a mondást: a hatalom nem az orákulumé, hanem a papoké, s az orákulum a papok műve.

Brandon most rádöbbsent, ez ugyanaz a párbeszéd, melyet egyszer már hallott, s mire tudatosult benne, előkerült a fegyver, mely eldőrdült. Néma iszonyat száguldott végig az idegpályákon.

- Nézd meg és lásd! - hallotta magában, ott visszhangzott benne a gép suttogása. A video-telefon törte meg a csendet, a visszaszámláló nullát jelzett...

Eltelt egy nap, szinte észrevétlenül. Most mindenki a döntést várta. New City épületei közé hideg szél furakodott be, mely titkon hozta el a lehetőséget. Furcsának hatott a paradoxon. A Kronosz-rendszer nevű kvantumszámítógép egyértelmű jövőképet mutatott, mégis valami megváltozott. Most szembe kívántak szállni a sorssal.

- A Neurális Világtanács a következő döntést hozza: A Föld-Agy program világméretű bevezetését ismételten elhalasztja, és egyúttal egy következő 6 éves próbaciklust rendel el annak okáért, hogy teszteljék a rendszert, hogy fény derüljön az esetleges hibára...

Ha akarom az ég kék és a föld zöld

Viharos szél fúj, mely a mezők aranysárga tengernek látszó fűszálait hullámmásra készítette. Hallani lehetett a hangját, ahogy a csend korszaka sóhajtott. Még izzott a napkorong a reményteli kék égen, noha felhők rohantak tova, tornyosultak fel, és enyésztek el. Fény és árnyék váltakozott, csak a csend és a zúgás, mintha a tenger zúgott volna, az a nagy kékség messze a horizonton, az Atlanti-óceán. Nem vihar volt ez, csak szél, mely szakadatlanul sóhajtott. Érezni lehetett. Sík volt minden, csak távolabb álltak erdők ligetei, zöld foltok a megsárgult réteken túl.

Amikor a földön az istenek jártak és örökök hagyták Rá szemét az emberiségnek, a tökéletesség utáni örök kutatás csíráit szórva szerteszét. Egy gondolat, mely egy fiú fejében ébredett, új istenek születtek. Világok a semmiből, megfáradt és jellegtelen elektronok halmazából, egy kristályba fagyasztott univerzum. Úgy hajladoztak a fűszálak a szélben, akár törekeny szürrealista jégcsapok. Egy fiú futott versenyt önmagával, fehér ruhájában, középhosszú szőkésbarna haján árnyékok siklottak tova. Csak rohant, a végtelenen át, szinte úszott a napsütésben, szemében az ég tükröződött. Megállt és megpihent, érezte szívének lüktetését, ahogy a testéhez simult az a fehérség, láttatva alakját. Megfeszült izmai elernyedtek. Körültekintett széttárva a karját, hogy hanyatt dőljön a határtalannak látszó mezőn, hogy az időt érezhesse, hogy hallja a hangokat. Elsuhantak az égen a tejfehér ködfoltok, egy ködkürt ordítása vegyült a szél zúgásába távol mindentől, egy ködkürtté, mely felidézte a láthatatlant. Madarak szálltak el felette, vitorlázó homokszemek, és hallotta a hangot, mely őt szólította.

- Clive! - és újra - Clive!

Ő nem tudta, ki szólt hozzá, csak mindig hallotta a hangot, ahogy az ő nevét mondja, egyre erősebben és egyre elszántabban, s már nem csak suttogott. A fejébe költözött a gondolat, mely rémülettel keveredett.

- Ki szólt? - kiáltotta bele a semmibe hasztalan, a válasz az ő neve volt: Clive.

Benne élt ez a név abban a fiúban. Feküdt a fűben és az eget figyelte, a beláthatatlan végtelent, arra gondolt, mi az a hang, mely mindig őt szólítja annyi éve már. Azok a furcsa látomások, ahogy felgyorsul minden. Az irrealitás atomos halmaza. Minden, mint idilli kép sugárzott, egy karnyújtásnyira volt a holnap lehetősége, hogy elhozza magával a nyugalmat, de nem így történt. Árnyék vetült a fiúra, villanások tovatűnő sikolyai, a feltornyosuló felhők, az a bamba szürkeség. Az erősödő szélben vízcseppek sodródtak, felkavarodott a gázóceán egy darabja, amint levegőmolekulák milliárdjai érintették meg az arcát. Valahol másutt érezte magát, fényrobbanások tették szaggyalattá a mulandóságot, kék lézerek bársony színe. Ahogy a végtelen megnyílt. Madarak ezrei szálltak a földről az ég felé, fehér selyemhuzatok a szélben. Az ő neve: Clive.

- Ki az? - kérdezte újra meg újra, nem látva semmit.

Érezte a sóhajást, a szétszóródó galaxisok hangjait a térben. Apró homokszemek. Árnyék vetült rá. Felnézett és meglátta, látta, amit nem látott sose még, érezte, amit nem érzett még: egy szó mely hozzá szólt, egy név az ő neve: Clive. Fehér fényt látott, amint elősejlett alakatlan árnyékot vetve. Szólni szeretett volna, az értelmét keresni a mindenségnek, de nem ment. Őt nézte és ő a fényt, aki némán szólt hozzá. Mint amilyen a szivárvány szokott lenni esős időben, olyan volt a fényesség körös-körül.

- Clive, állj a te lábaidra és szóllok hozzád, a hatalom szeretete nem a szeretet hatalma. Meg kell tenned és vége lesz.

- Vége? De minek? Ki vagy te?

- Vagyok, aki vagyok a kezdettől fogva.

A mennydörgés szava ordított, fények a horizonton.

Esni kezdett, nyugodt áztató eső. Még a fűben feküdt, majd lassan feleszmélt Clive, benne élt a felismert valóság. Talán csak álom volt, nem értette. Olyan eleven volt, az, aki a nevéen szólította. Még esett, még alácsorgott, amikor felkelt, mintha keresne valamit megfáradt tekintetével, igen ott a sárban a fücsomók között, ott hevert Rá szeme. Mégsem álom volt, talán látomás, mint már annyiszor életében. Remegő kézzel nyúlt érte, hogy érezze a hideg érintést, hogy egy ismeretlenségbe fagyasztott erő birtokosa legyen. Megfogta, hideg és nedves volt, vízcseppek csorogtak rajta végig, arany színben ragyogott. Egy impresszió született expresszív erővel. A nyakába akasztotta. Egy titkos hang suttogetta: Égi tűz.

Rohanni kezdett, néha meg-megbotlott, de ő csak rohant vissza-visszanézve. Nyomában az idő loholt, fekete farkashorda elsuhanva mellette. Újra meg újra. Egy roppant látomás, mely ránehezedett és többé nem akart múlni. Akkor és ott új Clive született.

Azután nyugalom szállta meg a fiút, már nem esett és feltűnt nem olyan messze a város ég felé meredő üvegtornyaival. Hazaérkezett. Még nyomasztotta a látomás, nem tudott vele mit kezdeni, a hang, mely olyan értelmetlenül szólt hozzá, már nem először. A villanások és a hangok, mintha egy fekete szárny csapdosott volna. A város, mely ismerős volt. Formái és felületei oly merészen nyújtóztak könnyed álmoként. Valahogy más volt a lét e formája, más, mint az a végtelennek tetsző mező. Lendülettől zizegett. Clive egy téren ült, mellette egy lány, Lilu.

- Mi bánt, Clive?

- Nem tudom. Megint láttam és hallottam őt, hallottam, ahogy a nevemet mondta: Clive, mint sok vizeknek zúgását, mint az ég szavát.

- Azt gondolod, szólt hozzád?

- Igen.

- És mit mond?

- Mindig ugyanazt, meg kell tenned és vége lesz. Ma ezt találtam - mondta a nyakában lógó medálra célozva.

- Ki ez az Ő? - kérdezte Lilu.

- Őrülnék tartasz, igaz?! - szomorodott el a fiú.

Lilu csak hallgatott, majd belenézett Clive szemébe. Látni akarta a fiú lelkét.

- Vajon mit akarhat tőlem... - tűnődött a fiú.

Fehér ruhájára csíkokat rajzoltak az árnyékok, az áttetsző üveglemezek.

- Tudod mi ez a nyakadban?

- Nem.

- Ez Rá szeme. Amikor még a piramisok is gyermekek voltak és az istenek a Földön jártak, itt hagyták Rá szemét. Ez egy egyiptomi szimbólum.

- Miért szólnának az istenek hozzám?

- Fogalmam sincs.

- Vajon mi rejtezik a légkör kékjén túl? - tette fel a kérdést magának a fiú, de válasz nem volt, csak az űrszondák színes fotói.

- Csak álmodozol Clive.

- És ez olyan nagy baj?!

- Te nem egy fiú vagy a sok közül, te vagy az égi tűz.

- A hang is ezt mondta...

Napok teltek el észrevétlenül, s a világ, mely bináris kódokba vetült, új kor küszöbe felé araszolt. Hajnalodott. Ahogy ott, úgy másutt is. Keskeny sárga szalagként izzott a horizont, mely valami ébredést hordozott magában. Ahogy az árnyékok megrövidültek, és idővel megfakultak a csillagok, elnyomta fényüket a sárga Nap. Valami új reggel impressziója derengett, noha ez sem volt más, mint a többi. Kék selyemhuzatok, mint megannyi zászló, lengtek a szélben, fehér szimbólumot hordozva testükön. Másfajta légkör uralkodott, egy kora nyári napkelte, melyet meglehetősen jellegtelenséggel nézett végig Clive. Egy térre és megannyi épületre loccsant a fény, végighaladva az ott sorakozó ezüstsobrokon. Clive állt az üveglemezeken túl, ahová most szivárgott be a hajnal. A messzeséget nézte, az elé táruló teret, azokat a szobrokat, melyek olyan hidegek voltak. Végighaladt a fény az arcán. Csak várt üres némaságban, egyre azt ismételve: égi tűz. Lilu állt a fiú háta mögött, talán hozzá beszélt.

- Ma 20 éve, hogy kitört a háború... innen nézve nem is érezni. Minden olyan békés - mondta Lilu.

- Elhiszem. De nem számít, egyszer vége lesz. Úgy érzem, elmúlik a fiatalságom az életem anélkül, hogy értelme lett volna.

- Mintha sose lenne vége, talán soha nem jön el az a pillanat?

- Lehet. Reménytelen, hogy ezzel itt, mely a nyakamban lóg, átjussak egy másik épületbe... - sóhajtott a fiú.

- Az ellenség nem győzhet.

- De, talán igen. Milliók küzdenek értem mindhiába.

- Ezt ne mond! Hány éve várjuk már, hányszor meg hányszor eljátszottunk a gondolattal...

A fiú szemébe könny szökött.

- Csak angyalok álma az életem.

- Ne mondd ezt!

- Te ezt nem értheted...

Fénysugarak szűrődtek át az egymás mellett sorakozó üveglemezeken, a félhomály lassan megadta magát. Az üvegfelületek, mint jégtömbök csillogtak a felszálló ködpárában. Madarak. Kék selyemhuzatok emelkedtek az ég felé, felkúszva a póznák végére, testükbe belekapott a szél, zászlók, melyek magukon hordozták a szimbólumot. Hangtalan morajlás ott azon a téren, ahogy ezrek gyülekeztek, megannyi egybeolvadó ezüstsűrke egyenruhás fiú.

- Látod Clive - mondta ki a lány a fiú nevét, megérintve őt.
- Néha többet szeretett volna pusztán egy érintésnél.
- Megannyi velem egykorú fiú - állapította meg Clive.
- Igen, megannyi előre gyártott klón a csecsemőgyárból. Ők mind érted vannak, a te győzelmedért, a Föld győzelméért.
- Nekem úgy tűnik, ők nem értem vannak, hanem a háborúért. Egy új isten született: a háború.
- A háború te magad vagy, Clive, miattad folyik a harc, nem az én kedvemért.
- Tudom.
- Hidd el, erős bennük az akarat, s talán a holnap ege alatt kivívják a végső győzelmet. Nem akarsz kimenni? - kérdezte Lilu.
- Mégis miért?
- Csak, hogy lássanak.

Az üveglemezek megmozdultak, huzat csapta meg Clive arcát, ahogy kilépett a térre, mely telve volt fiúk ezreivel, mind ugyanabban a szürke ruhában. Egy ugyanazon célért. A háború, amelyet a Mars Szövetség ellen vívtak, felemésztette őket. Erre készültek egy humán gyárban. Tudták, mire vállalkoznak és mi vár rájuk, mint ahogy az ellenség is tudja, a távoli szomszéd városok is. Egy álmoharcra a gépek idegi frontjain, hogy ha szerencsájuk van, egyetlen lövedékkel a testükben végezzék, férgeknek adva a gyönyört. Mint mezők fűszálai a szélben, olyan volt a tömeg. Clive csak állt ott előttük, szótlánul bámulva őket egy darabig. Azután valami egy emberként felhangzó kiáltás hallatszott, betöltve a levegőt, mely tudatni kívánta az időtlenség akaratát, a sokaság szava, mely Clive-ért volt.

Város, valahol másutt a Földön. Ott, ahová Clive tudata már nem ért el. Még emberek jártakkeltek az utcákon, unott arcok. Járművek haladtak el, elektromos motorjaik zümmögése könnyű neszként hatott. Azután szirénák szólaltak meg, elhaló kiáltások, a Föld légkörébe behatoló űrsiklók. Gyakran megtörtént, de ez most valahogy más volt, mintha veszett farkasok ordítottak volna, és sötétség borulna rá mindenre átkozott fátyolként. Hiszen háború volt emberemlékezet óta, de mindez ideig valahogy nem ért el idáig jeges lehelete. Most más volt, vészterhes, ahogy a sziréna zúgásába csend vegyült. Az elfogyó Hold a nappali világosságban. Háború, melyet a Föld és a Mars vívott nagy eszmék kegyeiért, úgy, mint szabadság... Háború, melynek elektrongalaxisokká fagyasztott csontváz keze most megérintette ezt a körzetet is, sikoltásra bírva a tér üvegoroszlánjait is szilánkokká törve testüket. A zúgás, mely az agyakba ivódott, felejthetetlen élményként itt élt. Villanások oldódtak, vörös-fehér ruhás katonák tűntek elő, az iszonyat, lézerfények a fegyverekből. Mély dübörgés a korzó felől, ahogy a város megadta magát a pusztulásnak. Fejetlen menekülés, fényrobbanások sóhajai, ahogy elpárolgott mindenki. Egy 70 éves asszony tébolyult röhögése. Mind meghaltak, olyan jellegtelen volt, ahogy megsemmisült minden néhány perc alatt. És rendíthetetlenül továbbhaladt, hogy még ellenálló körzetek százait számolja fel.

- Háború - mondta Clive. - Miért is folyik?
- Te is tudod. A Mars Szövetség nem akar többé a Földhöz tartozni.
- A Föld hadüzenet nélkül támadt, s most vesztesre állunk... - sóhajtott.
- Ez még nem végeredmény.

- Igen, tudom, hogy hamarosan elkészül az űrágyú, melynek célpontja a Mars. Ember harcol ember ellen, gép gép ellen.

A város és az a bizonyos épület, és a háború, mely rendíthetetlenül folyt a mezőkön túl, ahol frontok feszültek egymásnak, ellenálló körzetek.

- Égi tűz, ahogy az isteneket nevezték egykor. Ez vagyok én - tűnődött Clive.

- Minden készen áll - súgta egy fekete árnyék Clive-nak.

A város, mely szakadatlanul nyüzsgött. Élt. Sok kilométeres kristályépületek. Egyetlen gigantikus egység. Álmok halmaza.

Áthaladtak a téren, mely telve volt a tömeggel, megannyi ezüstruhás fiú állt sorfalat. Zúgás. Kék selyemhuzatok a szélben. A másik épület, ahogy belépett Clive. A csarnok. Követte Rá szemét. Fény áradt szét, hangtalan zúgás, mely mindent elhomályosított. A levegőben elkeveredő szilíciumlapocskák roppant örvénye. Lassan egy arc felületévé álltak össze.

- Megállapítom, hogy te vagy Clive! Én a gépek vezérelte központi Intelligencia vagyok, Rá szeme.

- Mit akarsz tőlem?

- Tárd fel lelked és szólok hozzád: Ursae Maioris 4713.

Clive megindult kifelé. A teret betöltötte a tömeg a jelre várva. Clive csak hallgatott.

- Új isten született, az Egyesített Világunió fennállása óta százötvenegyedszer, Clive névvel. Égi Tűz - kiáltotta el magát valaki.

Clive kint ült az óceán partján, háttal a város egybefüggő vonulatának, mely magasan felnyúlt a légkörbe. A sirályokat figyelte. Egy furcsa szimbólum, a régen elfelejtett Egyiptomból, 5000 éves ikon. Elcsigázottan nekidőlt az elektromos sportkocsinak. Felnézett az égre, ahol űrsiklók húztak el. A sportkocsi áramvonalas formája a szélben.

- Mi bánt? - kérdezte Lilu.

- Egy rossz álom, és amit a gép mondott.

- Álmodtál?

- Igen. A világ végét, hogy a háborúnak nem lesz nyertese.

- Miből gondolod?

- Csupán az álmom, az maradt nekem...

Lámpaoszlopokba épített szélkerekek forogtak monoton jellegtelenséggel, és óriási hologram kivetítők hirdették a Föld győzelmét. Mint valami reklám, mely az Antares névre keresztelt űrágyú elkészültét jelentette be. Néha emberek rohantak el mellettük. Valami titkos öröm bujkált bennük.

- Látod?

- Igen, elkészült - állapította meg Clive jellegtelen közönnyel.

A Mars félgömbje, ahogy az Antaresről látszott. A termonukleáris motorok cellái, melyek feltöltődtek, hogy energiát szolgáltatassanak.

- Ellentartást biztosítani, tüzelésre felkészülni! - visszhangzott a fedélzeten.

Egy utolsó pillanat, amint elementáris erejű lökéssel energianyaláb ereszkedett a felszínre. Elhatalmasodó pusztulás, ahogy koncentrikus körökben terjedt...

- Talán igazad volt Clive - mondta Lilu néhány nappal később, ahogy meglátta a fiút az egyik téren.

- Miért?

- Még nem hallottad? A Mars a néhány napja történt lövéstől darabokra fog hullani...

- A Naprendszerben a bolygók pályái módosulnak, talán a Föld is megsemmisül.

- Most mi lesz?

- Ursae Maioris 4713. - felelte Clive.

Clive érzett a lelkében valami nyugtalanító gondolatot már a kezdetektől fogva. Nem tudta, mi az, csak benne motoszkált. Egyre csak a hírt várták, mikor hullik szét a Mars, és kezdődik a végítélet. A műholdak adatait. Megunta a várakozást, hiszen még néhány nap, mire Föld-közelbe ér a Daidalos, csak sétált magányosan az utat bámulva.

- Pedig milyen szép lehetett volna minden, ha véget ér a háború, új korszak köszönthetett volna be. Antigravitációs városok - jutott eszébe. Egy kicsit későinek érezte ezeket a gondolatokat. Még sokáig volt magányos, leült a fövényre és az eget bámulta, a mézsféher holdtányért. Azután egy lányt pillantott meg távolabb, amint a sirályok közt állt. Odament hozzá.

- Te ki vagy? - kérdezte a lány.

- Az én nevem Clive.

- Valahonnan ismerős vagy, úgy érzem, mintha már találkoztunk, vagy láttalak volna, csak nem tudom hol.

- Lehet - felelte Clive, titkolva az igazságot, hogy honnan olyan ismerős.

- Igen. Lehet, hogy te vagy az utolsó, akivel beszélek, mielőtt eljön a végső pillanat.

A fiú szőke hajtincseibe belekapott a szél.

- Mi ez a nyakadban? - kérdezte a lány.

- Ez? Egy régi szimbólum - válaszolta Clive.

- Jó veled itt. Ez a nyugalom. Tudod ide nem ér el a városok nyüzsgése, sem a háború.

- A háborúnak vége.

- Na igen. Vége... - sóhajtott a lány. - Félsz az elmúlástól?

- Én soha nem múlok el...

- Isten vagy! - döbben rá a lány. - Égi tűz.

Clive csak bólintott.

- Tudhattam volna arról, ami a nyakadban lóg.

Egy percre a csend némasága hatalmasodott el, hogy mindketten egy lélegzetvételnyi időhöz jussanak, feldolgozza agyuk a történeteket.

- S eszedbe jutott már, hogyan vagy te isten?
 - Van egy régi történet. Amikor az embert megteremtették, válaszút elé állították. A tudást kéri vagy a halhatatlanságot. A tudást választotta, mert biztos volt benne, hogy ez által előbb-utóbb övé lesz a halhatatlanság is. És akkor az istenek közé emelkedhet.
 - Tanulságos történet - válaszolta a lány.
 - Az.
 - Hogyan vagy te halhatatlan? - kérdezte.
 - Nem vagyok halhatatlan, csak soha nem múlok el. Miután meghalok, emlékeim átkerülnek egy klón testébe. Így úgy tűnik, enyém az időtlenség.
 - És öregszel?
 - Nem, meghalok, mielőtt megöregednék.
 - Miért?
 - Mert isteneken nem foghat az idő. Gondold csak el, milyen illúzióromboló lenne.
 - Meghalsz, mielőtt megöregednél?! - ismételte meg a lány eltűnődve. Hangjában némi szomorúság érződött.
 - Engem genetikailag így terveztek - válaszolta Clive.
 - Így terveztek... - sóhajtott a lány. - Megérinthesz? - kérdezte.
- Kezét végighúzta a szőke hajtincseken.
- Milyen különös. Olyan vagy, mint akárki más.
- A fakó Holdat bámulta Clive a nappali világosságban, az égen a felhőket, amint tovaúsztak és hasztalan gondolatok jártak a fejében. Az atomosság szemcséi észrevétlenül simultak bele a téridő szerkezetébe.
- Nem, én nem vagyok olyan. Én isten vagyok, égi tűz e világban - felelte csendesen.
 - Hamis isten vagy! - súgta a fülébe a lány.
 - Miért?
 - Mert uralmad halandók fanatizmusán nyugszik, s örök életed a technika műve csupán!
 - És van különbség?
- Clive félrevonult egy pillanatra. Leült a homokba maga elé bámult. Szomorúnak tűnt. A Nap az égbolton elmosódott foltként szűrődött át az előtte elvonuló vízgőztornyok mögül, s Clive arcán egy tűnékeny árnyék vonult át. Krémszínű szeme tükrében könnycseppek csillogtak. Érzései némán folytak végig az arcán.
- Mi baj? - szólt oda a lány.
 - Lehet, hogy tényleg angyalok álma csupán az életem, örökké tartó tűnékeny ábránd.
 - Elmész te is, ha Földközelsébe ér a Daidalosz?
 - Az exodusra gondolsz?
 - Valami olyasmire.
 - Nem, én nem megyek, és tulajdonképpen senki sem megy.

- Hogy érted ezt?

- Csak megtermékenyített sejtek utaznak, melyek az űrhajón nőnek fel mesterséges intelligenciák féltő felügyeletében. Ők élnek túl az emberiséget. Magukkal visznek minden tudást és emléket.

- Szeretném, ha a végső pillanatban együtt lennénk - kérte a lány.

Clive csak bólintott.

- Ha akarod a te klónod sejtje is felkerül a Daidaloszra az emlékeiddel együtt, és nem múlsz el. Akár csak én...

Öt évszázad telt el szinte nyomtalanul, azóta, hogy útnak indították a Daidalosz fotonukleáris űrhajót, fedélzetén száz megtermékenyített petesejttel. Valami csodát vártak a Földön ettől a vállalkozástól, hogy az emberi nem új hazára lelhet. Azt remélték, hogy az 500 éves út alatt, mely a fedélzeten 20 évvé zsugorodik, kifejlődik a telepesek első generációja. Ismeretlen csillag ismeretlen bolygója várt rájuk.

Valahogy szomorúnak hatott a pillanat, amint pályára állt az űrhajó roppant tömege az Ursae Majoris 4713-A jelű bolygó körül. Pedig akár örömteli is lehetett volna ez az esemény, de mégis... ismeretlen borzongás töltötte el Clive-t, az egyik fiút a sok közül.

- Akár a Föld is lehetne... - sóhajtott magában, az a Föld, melyről oly sokat hallottak a rájuk felügyelő mesterséges intelligenciáktól, s azóta rég szétporladt.

A bolygó kék korongja olyan, de olyan hívogató volt, a felhőfoslányok tejfehérje és a kontinensek barnás-zöld foltjai. Clive csak állt bambán a kivetítő előtt, nem igazán tudott mihez kezdeni a gondolattal, hogy amióta eszébe jutja, egy űrhajó az otthona, ezután pedig egy bolygó, ahol megszűnnek a határok. Fejében kusza összeviaskodásban sorakoztak a gondolatok, megrémítette a nagy szabadság lehetősége. Elektronnyi világok, az emlékek ködös foltjai, melyek nem is valódiak voltak.

Lassan teltek a napok, a hetek, miközben azt várták, hogy a leszállóegységek felépítsék azt az egy kilométer átmérőjű granulát, mely az otthonuk lesz. Nyugtalanossággal volt terhes az a nap, amikor először vették birtokba új otthonukat. A granulát gépek irányították, nekik nem sok dolguk akadt.

Clive csendesen állt a granula roppant felszínének tetején, mely féhéren csillogott. Szeretet ide feljönni és az eget, vagy a messzeséget bámulni. Különös volt az ég, egy óriási sokgyűrűs gázbolygó nyugodott le és kelt fel minden nap. Most is éppen egy ilyen pillanatnak lehetett tanúja.

- Mi bánt Clive? - kérdezte a fiút egy lány. Még előző életükből ismerték egymást.

- Semmi különös - felelte némi hallgatás után.

- Tényleg semmi?

- Nem tudom. Igazad van, tényleg nem hagy nyugodni valami.

- És mi?

- Hogy az ív pályája mindig egyenes, és az egyenes pályája mindig ív - mondta elmosolyodva.

- Most viccelsz?! - kérdezte a lány belenézve Clive krémszínű szemébe.
- Igazából nem. Tudod, ez az egyetlen mondat szinte mindent kifejez...
- Mi mindent?
- Nem érzed az űrt itt belül, azt sem tudjuk, miért vagyunk itt, és azt sem honnan származunk?
- A Földről - mondta ki a lány.
- A Föld! Na igen, amit a gépek meséltek róla...
- Nem értelek, Clive - jegyezte meg végigsimítva a fiú arcát.
- Tudod, milyen évet írnának most a Földön?
- Nem.
- Ez a 2982. év.
- És miért fontos ez?
- Hát csak úgy fontos.

Azután egy időre csönd ölelte körül őket, az a csönd, mely talán mindennél beszédesebb volt. A látvány az égen lassan teljesedett ki, s úgy érezhették, valami egyedülinek lehetnek tanúi. Clive fejében nehezen állt össze az új világ modellje. Előtte a granula hatalmas tömbje nyújtózott furcsa üveg és műanyag felületeivel, sugaras és koncentrikus elemei szokatlan egységgé forrtak össze. Ő azonban jobban szerette az ég látványát, hiszen a sok-sok csillag között, melyek soha nem látott ábrákká álltak össze, egyik a Naprendszer volt.

- Min tűnődsz?
- A Földön, Sharon - válaszolta a lánynak.
- De miért? A Föld 500 fényévnnyire innen, talán már azt is régen elfelejtették, hogy mi létezőnk! Talán már régen porrá omlott.
- Gyere le innen. A nagyteremben gyűlés van, kihirdetik az első 5 éves tervet.

Clive lassan indult meg, egy mágnessikló a nagyterembe vitte őket. Mind a százan ott voltak, fiúk és lányok vegyesen. Feszült volt a pillanat, lassan akart feloldódni, a néma csend vagy a halk zümmögés, amikor elektrongalaxisok álltak össze egy hologram képében, s a fénye a falakra loccsant szétfolyva a felületeken. Ismert volt a központi gép, talán túlságosan is az.

- Én a mesterséges intelligencia vagyok, a gépek agyának 30. századi adaptációja... - kezdte.

Annaira jellemző volt ez a mondat, 20 éven át minden alkalommal így kezdődött.

- Az új világ építése és a gépek vezérelte központi demokrácia az elkövetkezendő 5 évben célul tűzi ki, hogy a csecsemőgyár termelését alapul véve benépesíti az első granulát...

Clive leült a földre és lehunyta a szemét. Ébren álmodott. Nem tudta fölfogni, mit keresnek ők itt egy lakatlan bolygón, csak annyit értett, hogy a cél a benépesítés. Agyának legmélyéről nem akartak feltörni az emlékek. A Föld olyan elérhetetlenül messze volt, 500 fényévnnyire, még hazaüzenésnek sem volna értelme, 1000 év mire választ kapnának...

Esett és esett és villámlott. Könnyű sóhajtás hullott alá a granulára. Az ív pályája mindig egyenes, és az egyenes pályája mindig ív. A megszokottság lendülete, mely most is jelen volt, oldódott a mindennapok szürkeségében. Rendületlenül izzott, hideg kék fények a horizonton.

A sóhajtas sikolya, az individuum magánya. Elállt, abbamaradt, nem verték többé a vízcseppek az üveglemezek felületének tengerét. Olyan különös volt ez a bolygó. A levegő párájának illata. Eltűnődött Clive, mindenben, ami volt, ami lesz, amit még a jövő rejt el magában, egy nem létező lehetőségben. A granula és a távol, mely így összemosódni látszott az Avalon kontinuumjában. Ezt a nevet kapta a bolygó a szavazáson, bár Clive jobban szerette csak új Földként emlegetni. Huzatos sikátor a granulában, ahonnan rálátni az égboltra, ahol egy gázbolygó fénye hullámozott. Furcsa volt látni, mindig új csodálattal bámulta. Az Avalon ugyanis egy hold volt a sok közül. Még nyár volt, rövid és hűvös nyár. Szemében sárga fények tükröződtek, mint elfeledett élmények. Tartott valamerre a granulában, nem tudta hova, csak követte a szerkezetét, mely mindig ív, ívvé hajlik a horizonton. Titkos jelek. Lassan sötétedett, mint amikor vércseppek hullnak alá. Megállt valahol a fiú, mintha ismerős lenne ez a fém-üveg halmaz, mely 5 éven belül 10 ezer társának ad otthont. Távolabb egy téren különös boltozatot alkottak a műanyag- és üvegszerkezetek.

- Vajon melyik lehet a Naprendszer? - kérdezte Clive feltekintve.

- Talán az ott - mutatott egy halványan pislákoló fénypontra Sharon.

- Szeretném megfejtetni, miért? Szeretném tudni, miért indítottak el minket a Földről ide magunkra hagyatva, gépek közt nevelkedve. Hiányoznak az emlékeim - mondta Clive könnyelábadó szemekkel.

- Talán segíthetnék megfejtetni a titkot.

- Megfejtetni?

- Igen.

- Te tudod, ki az a gépek agyának 30. századi adaptációja?

- A gép mutatkozik be így.

- Na igen, de ez nem válasz. Neked még soha nem jutott eszedbe föltenni azt a kérdést, hogy miért vagyunk itt? Elvágva a Földtől. Miért tilos a Föld után vágyni? 500 fényév, szerintem közelebb is lett volna lakható bolygó.

- Tilos lenne a Földről beszélni? Hiszen a gépek sohasem titkolóztak.

- Amit a gépek mondtak csak mese! Emlékszel erre a mondatra: a gépek vezérelte központi demokrácia...?

- Mi olyan furcsa ebben?

- Szerintem ez úgy hülyeség, ahogy van...

- Az igazságot akarod hallani?

- Igen, mi mást.

- Talán van egy lehetőséged, egy másik srác, Steve.

Érdekes volt, ahogy a szupravezető mágnes táncolt, ellipszisekkel teleírva a dimenziót, mely talán hamis. Csak a sóhajtas hallatszott, amint az üveglemezeken végigsiklott egy eltévedt fénysugár. Elindultak, egy mágnessiklón maguk mögött hagyták a teret. A granula központi parkjába tartottak. Mint gőzsugarak tűnedezték elő a fák. Feltűnt a park, a béke szigete, melyre ránehezedett az azt körülölelő granula falainak árnyéka. Zöld foltok.

- Ezek itt mind földi növények - mondta Steve, amint meglátta őket feléje közeledni.

- Hogyan lehetséges? - kérdezte megrökönyödve Clive.

- Az úrhajón tárolt DNS kódkönyvtárból. Voltak állatfajok is...
- Loptad?
- Csak kértem... De gondolom, nem ezért jöttél.
- Nem, tényleg nem.
- A legrosszabb kérdés kínoz, ami embert csak kínozhat: miért? Sharon azt mondta, te segíthetsz.
- Furcsa, mintha félnél valamitől Clive...
- Honnan veszed ezt?
- Ez csak egy megérzés. - Clive csak bámult maga elé, szemében a park látványa tükröződött, s agyában titkos eszmélet szóródott szét halkán suttogva meg nem értett gondolatokat: Égi tűz.
- Mennem kell - mondta Steve.
- Ne, várj! - kiáltotta Clive. - Kicsoda a gépek agyának 30. századi adaptációja? - kérdezte.
- Azért jöttél ide, hogy erre a kérdésre választ kapj?
- Többek között.
- Nem tudom, de elég, ha megtalálod a 2982. file-t.
- Egy file? - tűnődött el Clive.

Clive elment.

- Tetszik a szemed színe... - mondta egy lány, Nicole, aki mellette állt.

Némiképp elcsöndesedett minden a szupergranula íve mentén, egy pillanatra alábbhagyott a forgalom. Talán a sárga Ursae Maioris 4713 is megállt egy pillanatra, amint elérte zenitjét. A levegőben valami állhatatosság terjengett, a távol szűrődött át, az a távol, mely valójában, csak egy karnyújtásnyira volt a képzeletében. Lassan elhalványult a jellegtelenség és átadta magát a délutánnak. A felhők selyemhuzatjain átszűrődött egy más világ. Esni kezdett. Esni súlyos, nehéz cseppekben, néha villámok izzították a messziség terheit. Esett és esett, aláhullott az égből a föld felé kalandra indult vízpára. Valahogy vonzotta őt ez a hirtelen jött zápor így tavasszal. Elállt, abbamaradt. Az égen madarak szálltak tova.

- A Földről valók, furcsa itt látni - mondta a fiú megbámulva őket.
- És mondd csak Clive, mi az a kérdés, mely téged foglalkoztat?
- Te tudod, kicsoda a gépek agyának 30. századi adaptációja?

A lány csak hallgatott.

- És hol van a 2982. file?
- Nincs 2982. file.
- De, hogyne volna, biztosan van. Kell, hogy legyen.
- Ez hát a nagy titok, amit megismerni vágysz?
- Ez.
- És mire mennél azzal a névvel és file-lal?
- Nem tudom, de az igazság ismerete önmagában hordozza az értelmet.
- Pedig látod, itt senkit sem érdekelnek ezek a dolgok.

- Ez talán mind nem érdekes, talán csak nekem fontos. Tudod kezdetben az érdekelt, miért vagyunk itt. Útmutatásként egy file nevét kaptam, azután hangokat hallok a semmiből, egyre-másra azt suttogja: égi tűz, furcsa fények, melyek folyton a nevemet mondják: Clive. Szólnak hozzám.

- Álmodsz még a Földről?

- Persze - válaszolta Clive.

- És milyen a Föld, mesélj róla.

- Igazából nem tudom. Az úrhajón születtünk, ott nőttünk fel. Csak a gépek meséltek róla.

- Akkor miért ilyen fontos ez?

- Mert a Föld az emberi nem szülőhelye.

- Csak ezért?

- Ez nem elég?

- Ha neked ez fontos?

- Nekem igen, s talán itt mindenkinek az lehet! - felelte Clive elmerengve a távol látványában.

Szemében álmok fényei remegtek. Talán megérezhetett valamit a fiú mindabból, ami fontos lehet. A fiú körvonala mentén végigsikló fény árnyékokat rajzolt a felületekre. A sárga Ursae Maioris 4713 túlbukott zenitjén, magával hozva egy másfajta lendületet. Még izzott az égen, mely kék volt, a környék tükröződött az üveglemezeken. A valóság elnehezedett, s mint pára terült szét.

- Érezted már valaha is, hogy se múltad, se jövőd? Hogy minden olyan értelmetlen.

- Mit akarsz ezzel mondani?

- Még mindig nem fogtad fel? Az az egyetlen helyes döntés, ha megtalálom a válaszokat... A gépek nem adták vissza az emlékeinket.

Nicole hallgatott, helyette a messziség némasága válaszolt, a szupergranula, mely magával hozta a nyugtalanság korszakát. Az a különös délután.

Clive eltűnődött a szavakon, fejében ismeretlen benyomások képei álltak össze ábrákká, melyek magukban rejtettek valami nem várt lehetőséget. Egy lehetőség, mely felkínálkozott neki, csak nem tudott mihez kezdeni vele. Égi tűz és a hang, mely az ő nevét suttogta: Clive. Csak állt ott Nicole mellett, majd megindult tovább a tér üveglemezeinek irányába, melyek egymás mellett sorakoztak, mint láthatatlan katonák valami falat alkotva. Egy darabig bámult át rajtuk a távol felé irányítva a tekintetét, oda, ahol egy vízfelület csillogott, ahol messze a túlparton óriási épületek meredeztek az ég felé, az Ursae Maioris 4713 korongja, mely a horizont felé igyekezett. Azután nekidőlt, hozzásimult a teste az áttetsző felülethez. A fejében járt mindaz, ami vele történt. Még mindig gyötörte a kérdés és a Föld láthatatlan képének ígérete, mely benne visszhangzott örökre és kitörölhetetlenül. Épp úgy, mint egy makacs törvény. Egy könnyű sóhajlás hullott alá, a megszokottság lendülete, mely most is jelen volt. Az ív pályája mindig egyenes és az egyenes pályája mindig ív, jutott eszébe. Csak elmerengett a fiú, miközben az est sötét selyme felkészült az égre. Csillagok ragyogtak, távoli és megmagyarázhatatlan fénypontokként. Felgyulladó diódák a tér íve mentén. A látóhatár fölött a sokgyűrűs gázbolygó éppen olyan titokzatos volt narancsszínű sávjaival, akár néhány nappal ezelőtt.

- Gyere, elviszlek valahová, egy helyre, ahol nem járt senki - mondta Nicole megragadva Clive karját.

A mágnesautó könnyed zümmögése, a sebesség képzete, ahogy a szélvédő lekerekített formáin végigsiklott a lendület.

Egy régi-új világ tárult Clive elé. Egy épület, ahogy műanyag testével mered az ég felé, visszatükrözve a környéket. Egy kicsit remegett, valami izgatottság ülte meg a fiút, emlékei a felszínen éltek. Belépett. Különös levegő csapta meg az épület tágas átriumjában. Egy ismerős illat. Ez az épület valahogy itt maradt a múltból. Leült a márványpadlóra, melyet egy földi szimbólum díszített. Egy szimbólum, egy lehetőség, mely mindeddig rejtve maradt. Várt valamire, semmire, maga sem tudta, mire. Csak ült ott csendben és néha körültekintett. Fejében titkos gondolatok tárták ki könnyű létből kovácsolt szárnyaikat, és indultak kalandra a tudat mélységei felé. Távoli szirénák zúgását hallotta, üveglemezek néma recsegését. Eltűnődött, ahogy ott ült a padlón, belemélyedt egy ismeretlen és elfeledett élmény emlékébe.

Ahogy végigbámult a padlón, egy nyílást vett észre maga mellett. Eszébe jutott valami. Az ezüstszürke dzseki zsebéből egy kártyát húzott elő, melyen ugyanaz a szimbólum volt, mint a padlón. Azelőtt mindenkinek volt egy ilyen kártyája, de soha sem tudták, miért. Becsúsztotta a nyílásba. Halk zúgás törte meg a csendet, valaki állt előtte, egy hologram, amint kinyitotta a szemét. Felnézett, ő volt világosbarna szín hajjal, különös frizurát viselve. Egy percre megakadt rajta a tekintete, szemében benne tükröződött a látvány.

- Ki vagy?

- A nevem Clive, égi tűz, ahogy a hangok hívtak 500 évvel ezelőtt, az Egyesített Világunió Szervezetének a sorban 151. isteneként köszöntelek a kijelölt bolygón. Te az én klónom vagy, hogy átmentsem magam a Föld pusztulása utáni időkbe. Égi tűz, ahogy a központi intelligencia hangja magához hív téged.

- Mutasd meg nekem a 2982. file-t.

Ahogy Clive kimondta, feltárult egy képzeletbeli ajtó, talán az utolsó. Valami különös csoda tűnt elő. Mintha a gépek meséi elevenedtek volna meg, a Föld, ezernyi emberi emlékezet és képzelet. Megtudta a szörnyű háborút, ami miatt a Mars elpusztult magával rántva a Földet, így egyúttal azt is, hogy a Föld számukra nem létezik többé, csupán egy emlék. Arra soha nem derült fény, ki a gépek agyának 30. századi adaptációja, mint ahogy azt 151. Clive sem tudta, csak folyton hallotta. Maradt tehát a fény és a hang, mely folyton őt szólítja. Láta és hallotta zúgását, mint sok vizeknek zúgását, mint az ég szavát. Felhők között a szivárvány, mely esős napokon szokott lenni.

- A Föld nem az én világom. Egy délibáb - mondta ki csendesen némi szomorúsággal a hangjában.

Clive elment. Az új világ ajándékba kapta a múlt emlékeit, melyet a gépek, ki tudja miért, nem akartak megosztani velük.

Könnyű szél fújt ott, ahol minden kezdődött, ahol a gázbolygó gyűrűs korongja hullámozott az égen. Még kora nyár volt, rövid és hűvös nyár. Szemében diódák sárga fényei tükröződtek, ahogy ott állt abban az ezüstszürke dzsekiben. Fények siklottak tova, szemében csillogott valami. Csak egy dolog visszhangzott a fejében, Ő égi tűz, a 152. Clive.

π! Egy lépéssel a végtelen után

Vannak, akik azt mondják, az univerzum végtelen, és vannak, akik szerint van egy horizontja, tehát véges. Vajon mi van a horizonton túl?

Messze volt, talán elérhetetlenül messze. A furcsa kor, mely teherként nehezedett a világra, a 31. század ideája. Még izzott, még égett rendületlenül, fények a horizonton. És elnyújtózott az ismeretlenség, mint lusta árnyék, mint amikor túlbukik Zenitjén a sárga Nap. Valami nem hagyta nyugodni őt, lehet, hogy a szél illata, vagy az elektromosság hangtalan zümmögése, tér és idő sóhaja.

Város. Álom a semmiből, a létezés tudatalattija. Gigantikus kolónia valahol fent északon a sarki fény birodalmában. Két gyűrű, több száz kilométeres egymásnak fordított ív. Korong, melyen átlátszott a távol, az ég végtelenje, a színes fényorgona, melyet soha sem fog elfelejteni, túlzottan beleélte magát, amint bámulta. Megfogta őt valami, a színek játéka és agyának elektromos létezése új értelmet nyert ezáltal. A lélek, mely szétfolyt, és újra egyesült. Város. Álom a semmiből. Még nem fogta fel e szavak jelentését a fiú. Lehet, hogy még túl fiatal volt hozzá, csak 20 éves. A gondolat dinamizmusa. A történelem órákat soha sem szerette, noha mégis tudja: még száz ilyen város a Földön, hisz a világégés mindent eltörölt a múltból, s azon túl az űr. 50 milliárd ember 100 ilyen városban. Szerette a kerek számokat. Most mégis az északi fény kötötte le figyelmét, Auróra Borealis, sok-sok elektron csillogása egy bolygónyi mágneses mezőben. Üveg és fém, furcsa műanyagok halmaza ez a város, más idomok, felületek és formák és emberek. Csak állt ott az egyik közlekedési folyosóban magányosan, és bámulta az eget. Azután elmúlt a hajnal közeledtével az, ami magához vonzotta a tekintetét. A máskor kövér holdkorong vékony sarlója araszolt tovább. Néha fénynyalábok suhantak el mellette kvantumozottan rendezettséggel. Járművek és emberek. Majd úgy döntött, lehet, hogy ideje lenne neki is továbbállnia. Lelkében valami furcsa tűz égett jeges lánggal, egy összesűrített világ. Még felnézett oda, ahol az üresség van, felhők meg miegymás és csillagok. Tudta, ez a város más, mint a többi, ugyanolyan, de mégis más. Sok trillió molekula egy ugyanazon vággyal, könnyed lendülettel kövacsolni az anyagot egy ív mentén. Felnézett, azután sóhajtott egyet. Néma, színtelen vízcseppek csorogtak végig a testén, a hozzásimuló fekete póló anyagán. Program volt ő is, mint mindenki más, egy galaxisnyi létezés. Lassan a fejére tette a sisakot és felült lineáris-motorjára, hogy energiasugárba sűrített impulzusként rója a közlekedési folyosót. Vágott valahová, másmerre. Feltárult egy másfajta létezés, a sebesség képzete, amint egyenesekké olvadt körülötte minden, érzés, adrenalin mámore. Szerette a kalandot, s gondolataival mind gyorsabb és gyorsabb köröket rótt az ívvé hajlott egyenesek mentén. Fényrobbanások testéről leszakadó pulzusaiban gyönyörködött. Ilyenkor szabadnak érezte a lelkét, minden kötöttségtől mentesnek, s a percek órákká, az órák évekké lényegültek.

- A száguldás kaland! - gondolta.

Szíve gyorsuló ütemben vert, vérében izgalom oldódott. Azután történt valami, egyetlen ezredmásodperc alatt. Dimenziók gömbhéjai olvadtak össze és ő balesetet szenvedett.

Most minden megállt, a perc és a pillanat. Csak feküdt ott némán és mozdulatlanul, az anyagi valóság terhe nehezedett a testére. A tettek talán más értelmet sugároztak. Egy összetört test, ahogy szájából vércsík csordult ki meglehetősen jellegtelenül. Haját ismeretlen anyag, zselé, rögzítette divat diktálta formába. Egy fiú volt a sok közül. Még élt, de benne negatív folyamatok nyertek kiteljesedést.

Egy intézet, kórház körvonalazódott elő a felületek tengeréből, ahová szállították. Lebegett valahol két szupravezető mágnes lapos tányérja közt. Lézersugarak monokromatikus nyalábjai érintették őt, a monitorok folyadékkristály kijelzőin sinus-görbék lüktettek egyenletes könnyedséggel. A percek órákká, az órák évekké lényegültek, mint akkor. Agyában titkos jelek impressziói terültek szét, láthatatlan és érzékelhetetlen valóság. Csak lebegett ott, feküdt, mint annyian még más termekben.

- Ő ki? - kérdezte minden nap egy vele egykorú lány. Krémszínű haján lágyan loccsant szét a vágy.

Gyakran megállt a fiú mellett és fejében egyre csak e két szó járt: ki ő? Talán érzett valamit nap nap után, s nem tudta feledni a pillanatot, amikor először látta meg. Agyában elektronnyi világok álltak össze rendezett párokká és indultak egy tudatalatti kalandra. A száguldás kaland. Teltek a percek és az órák, mint gőzsugarak növekedett a létezés, s a lány kék szemében benne csillogott a gondolat. Leült és várt. A fiú zöld szemében vajon mikor láthatja viszont ugyanazt az érzést, mely benne bujkált? Egy torzó kérdés a sok közül, mint néma üveghasáb valahol a városban. Tovagördült a lét egy darabja. Leült mellé, szerette volna megérinteni, legalább megfogni a kezét, hogy érezze a fiú testének melegét, lüktető pulzusát.

- Vele mi van? - kérdezte az arra járó orvosoktól.

- Ő menthetetlen, mély kómában van - kapta a választ. - Csak a gépek tartják életben.

Fájt ez a mondat, és hiába volt meg minden lehetőség, a technika örült erővel berobbanó iszonyata, csak egy dolog visszhangzott agyának mélyén: ő menthetetlen. Milyen különös volt ez a szó. A hangtalan terem, melyben olvadó jégkockák szaga terjengett... soha nem érzett érzés, soha nem látott gondolat. A fény, mely távoli diódákból szabadult ki az örök törvény terhe alól, most nyugodtan terült szét a formák keltette görbületeken. Teltek a napok és az órák, és ő mindig ott volt a fiú mellett. Némáság volt, gondolataik nem kapcsolódtak össze szétszakíthatatlan egységgé. Egy fiatal fiú jelenleg még név nélkül. S a mágikus szám ott lüktetett a létezés iszonyatában: 3017, mint istentelen dátum egy geometria szülte világban. S a fiú ismeretlen zöld szemében mikor látja viszont az érzést, Talán soha már. Csak a rettegés a percek órákká, az órák évekké az örök törvény relativitásának parancsára.

Azután eljött az a nap, melyre felkészülni soha nem lehetett... A fiú meghalt. Jellegtelenül és magányosan. Csak egyenes vonalak a kijelzőkön, minden lendülettől mentesen. És immáron hiába kereste a lány, magába nyelte a fiú testét és lényét egy fekete lyuk mélysége, ahonnan talán nincs visszatérés. Sírní támadt kedve, ordítani bele a csendbe, mely elviselhetetlen volt.

- Neee! - kiáltotta könnyes szemekkel az örület szavát.

- Miért? - visszhangzott benne az örök kérdés.

Válasz nem volt, csak az orvosok szava.

- Menthetetlen volt - hangzott.

- Miért volt menthetetlen? - kérdezte a lány valami fel nem fogható értetlenséggel a fejében. Pedig a tény egyszerű volt, a halál ténye. Elmúlik és meghal minden, így vagy úgy, az anyag, a csillagok, s talán maga az univerzum is. Persze vannak kivételek is, furcsa, de mégis... Egyre csak ez járt a fejében. A fiú meghalt, noha program volt, de a program sem örök, pláne ha testet ölt. Nem tudni, miért volt olyan furcsa e paradoxon, de valahol legbelül talán érezhette a válasz önkéntelen suttogását. A fiú meghalt, s ráadásul visszafordíthatatlanul. Valahol, már messze járt, egy lépéssel a végtelen után.

Város, melynek szimmetriájában az univerzum rendezettsége lüktetett, olyan rendezettség, mely a bizonytalanságra épül.

A lány, Psyche eltűnődött a régenstanács óriási üveglemez-hasábjának épülete előtt. Sok-sok millió neodémiumkocka csillogása. Azután habozva bár, de belépett. Mesterséges intelligenciák felfoghatatlan hologramjai tükröződtek, valami olyasmi, mely talán csak a képzelet szülötte.

- Miért van az, hogy elérhető a legtávolabbi galaxis is az univerzum horizontján, de őt nem kaphatom vissza? - kérdezte.

- A kérdéseid logikátlanok, Psyche, tedd fel a kérdést másként!

- A fiú program volt, mégis meghalt, miért?

- Akkor már 24 órája testi lény volt, halála következménye annak, hogy halandó létet választott - visszhangzott szerteszóródó hullámként a mesterséges intelligenciák szava.

- Halandó létet választott? Miért? - csodálkozott a lány. - Mire volt az jó? Miért kellett a programlét virtuális lehetőségei helyett a valóság hús-vér iszonyatát választani?

- Sokan megteszik értelmetlenül - zúgott viharként e mondat a gépek szájából. S e három szó mégis több volt, mint meztelen gondolat...

- Ha megfejtethném az értelmét... - tűnődött el a lány Psyche.

- Azt akarom, hogy program helyett legyek én is hús és vér! - kívánta a lány.

Kívánsága meghallgatást nyert, program lelkének bináris kódjait emberi testbe öntötték. Valami megváltozott, de még nem érezte, talán csak sejtette. Továbbra is a fiút kereste, szökésbarnára melírozott hajtincseit és zöld szemeit. Azután meg is találta a végtelen ív városában, egy reorganizációs intézetben, ahová szállították. Itt akartak az élettelen testbe új életet önteni, új személyiséget, új emlékekkel...

Napok teltek és órák, és fények siklottak végig az égre és földre szegeződött óriás ív mentén, mely a város íve volt. Könnyed lendület. A fiút reorganizálták. Messze nem volt tökéletes eljárás, de a régenstanács gép isteneitől új életet kapott, mellkasában újra lüktetett valami, egy érzés, egy vágy. És Psyche ott volt mellette. Milyen régóta várta e pillanatot, vegyes érzelmektől túltöltődötten, hogy végre megpillanthassa a fiú zöld szemében a csillogást.

S közben egyre csak ébren álmodott, csodálta, hogy mily örök kéj szabta e rettentő szimmetriát, s mily erő fonta a fiú szíve izmait... Megmagyarázhatatlan és felfoghatatlan volt a pillanat, a szétszóródó perc, amikor a két tekintet összetalálkozott, a fiú agyában forró elektrosokk ölelése szórta szét az eszmélet szavát, mely folyton azt ordította: ébredj. Talán valami új dolog vár rád a sötétség után. Bizonytalan ígéret. A fiú lassan nyitotta ki a szemét, talán titkon

félt a látvány impressziójától, az újdonság vegyes félelemétől, az élet újdonságától. A semmi-
ből szólították a teremtés létből kovácsolt színpadára. Két tekintet találkozott...

- Hol vagyok? - kérdezte a fiú, hangjában némi fojtott izgalommal.

- Az életben - felelte a lány és megérintette a fiút.

- Miért, eddig hol voltam?

- Nem tudom, valahol messze. Tudod nem az a fontos, hogy melyik városban, az ív
városában-e vagy másutt, hanem, hogy élsz!

- Élek... - tűnődött el a fiú.

- Igen. A nevem Psyche - mondta a lány. - És a tiéd?

- A nevem? - kérdezett vissza. - Igen volt nevem, de nem emlékszem rá. Lehet, hogy csak egy
szám volt, vagy egy betű. Igazából nem is fontos.

- De, hogyan volna fontos. Mindenkinek van neve, nekem is és neked is kell, hogy legyen,
csak a Mesterséges Intelligencia névtelen.

- Miért?

- Mert az arcát senki sem láthatja, hangját senki sem hallhatja. Elektronok zümmögése
csupán, néma szó.

- És én?

- Te? Te egészen más vagy. Tudod, olyan jól esne téged Pie-nek szólítani! - felelte a lány
Psyche, miközben fellobban agyában a remény lángjának soha el nem tűnő képzete.

- Rendben, ha akarod?! - mondta a fiú.

Néhány percre valami fel nem fogható csönd terült el körülöttük, mely mégis olyan beszédes
volt, csak senki sem értette a szavát. Megannyi érzés száguldott a tudatalatti világában,
felszínre nem tört gondolatok.

- Honnan ismersz engem? - kérdezte Pie.

- Hogy ki vagy most, azt nem tudom... mint ahogy azt sem tudom, ki voltál, mielőtt meghaltál.
Ha létezik még valami abból a fiúból. Kérdéseidre neked magadnak kell megtalálnod a
választ.

- Tehát?

- Nem ismerlek.

- Akkor miért vagy itt?

- Nem tudom. Egy furcsa érzés kedvéért. Talán a szemed zöldje fogott meg.

- Nekem zöld a szemem? - csodálkozott el Pie.

- Bizony!

A fiú szótlan maradt egy percre és csak bámult maga elé. Mélyről a tudatalatti legsötétebb
zugából törtek fel emlékfoszlányok. Talán csak bevilanó képek voltak, lehet, hogy a narkózis
víziói, de mégis oly valószerűek, mint átélt élmények őrült impresszióinak elhaló kiáltásai.
Zöld rétek valahol az ismeretlenben.

- Mi baj? - kérdezte Psyche.

- Semmi, csak egy furcsa érzés, talán emlékek? De vajon az enyéme? Az is lehet, hogy a kapott programok egyike, melyek a fejemben élnek.

- Gyere, ne törődj semmivel, mostantól szabad vagy.

Valahogy immáron már messzinek tűnt a reorganizációs intézet épülettömbje. Lehet, hogy emlékekké halványul lassan ez is a rázúduló benyomások sok-sok elektronnyi világában.

- Azt mondtad, meghaltam.

- Igen - felelte egykedvűen Psyche.

- És miért, úgy értem hogyan?

- Érdekel?

- Mondjuk! - felelte közönyösen Pie, pedig a szemében egy más érzés reszketett, ami nem a közöny jellegtelenségbe fagyott semmitmondása volt.

- Azt mondták, egy balesetben, miután feladtad a program létet. Most halandó vagy, ahogy én is.

- Halandó... - ismételte meg bágyadtan e szót Pie.

- Igen, de most miért olyan fontos ez hirtelen? Hagyd a fenébe az egészet.

- Ez a város... - tűnődött el a fiú, ahogy elnézett egészen a horizontig és tekintetét az égre vezette a gigantikus ív - olyan különös - folytatta félbeszakított mondatát.

Az a sötét kékség és az aranyló fényben úszó fém lemezek. Széles korzók meg közlekedési folyosók.

Azután elhaló zúgások hallatszottak, lézer hologramok robbanásai, modern kori látványosság.

- Mit ünnepelnek? - kérdezte Pie.

- A Mesterséges Intelligencia uralomra jutásának 500. évfordulóját.

- Olyan fontos ez?

- Talán igen - talán nem - vont vállat Psyche. - De most már az életünk része.

- Na igen, a része.

Pie eltűnődött hosszú percekre. Érezte a testéhez simuló fekete póló anyagán a végig áramló hideg légmozgást és a fejében furcsa gondolatok tárták ki elektronok könnyű halmazából álló szárnyaikat. Valami régről ismert gondolat így megfáradtan, újra felfedezve.

- Mindent lehet, de semmit sem szabad?! Hogyan van ez?

Psyche meglepődött.

- Honnan ez az eretnek gondolat? Honnan veszed ezeket a szavakat?

- Nem tudom... - felelte Pie könnyeláradó szemekkel.

- Most meg miért sírsz? - kérdezte a lány megérintve Pie arcán a csillogó cseppet.

- Mert minden olyan szép!

- Lehetséges, ha így látod.

- Azt mondtad, meghaltam egy balesetben. Talán nem is baleset volt. Hisz minden ember program, egy felfogható irrealitás. Mi ketten anyagból vagyunk. A mulandóság ajándékát kaptuk anyagi valóságunkért.

- Ez talán túl nagy ár?!

- Nem. Szerintem nem - válaszolta Pie elmosolyodva.

Egy olyan kaland, amit senki sem él túl. Valahogy ez volt az a titkos jel, mely mint ismeretlen kód értelmezi a felfoghatatlan mondatokat. Ki nem mondott szavak. Elrejtett gondolatok. Lehet, hogy kár volt, hogy a város, mely e bolygót uralta, valahogy mást suttogott a fülekbe, más érzést táplált milliárdnyi agyakban.

Még izzott a néma kékség ott az égbolton, amikor már minden más elhalványulni látszott, mint megkopott rémképek egy örült elméjében. Mert hiszen milyen más gondolat kelhet versenyre az öröklét ígéretével, és elektronok halmazába álmódott impressziók sokat ígérő világával. Nem voltak ész érvek, azok régen elfogytak, csak torzó érzelmek, melyeket húsba és vérbe teremtettek. Felragyogott az égen millió más világ, csillagképek távoli ábrái, kusza fénypontok, melyeket csupán a képzelet köt össze vonalakká. Pie hosszasan bámulta a tejút halvány sávját, mint néhány nappal ezelőtt az északi fényt. Olyan megfoghatatlan szomorúság ült ki az arcára, ahogy ott álltak a korzón, az ég felé felnyúló vörös tartóoszlopok mellett, melyeknek tetején üveglemezek halmaza sorakozott apró diódákat zárva magukba.

- Tudod, mi az én nagy vágyam? - kérdezte a fiú.

- Mi?

- Szeretnék az univerzum horizontján túlra jutni - mondta ki.

- Te tiszta hülye vagy?! - felelte Psyche némi hallgatás után.

- Miért? Neked nincsenek hasonló vágyaid?

- De, igazad van. Talán néha én is vágyom örültségekre. Talán néha nekem is eszembe jutnak különös vágyak.

- Mesélj róluk!

- Néha szeretnék távol lenni innen, messze minden technikától, egy zöld mezőn állni és csak a szelet érezni, amint elfeledett illatokat hoz felém.

- Látod - mondta Pie.

- Valahogy ez jut eszembe, ha a szemedbe nézek, az pont olyan zöld, mint az álmom, valószínűtlenül zöld.

- Szóval ma van az évforduló. Ma 500 éve!

- Igen, igen, de hogy jön ez most ide?

- Látod, valahogy ezt nem értem én sem. - vont vállat Pie. - Pedig olyan egyszerű.

- Akkor?

- Elgondolkodtál már azon, hogy talán én öngyilkos akartam lenni akkor?

- Öngyilkos? - tűnődött el Psyche. - De hát honnan veszed ezt most?

- Nem is tudom! Talán csak egy megérzés, mely valahonnan rettenetesen mélyről jön elő önkéntelenül. Úgy érzem, valami a fülembe suttogja a szavakat.

- És mondd csak, mi értelme lett volna annak, ha megölöd magad?
- Így semmi! - válaszolta Pie.
- Hogy érted ezt?
- Hát így, hogy újra élek. Tudod, ha halott maradtam volna, az más... most mindent kezdek elölről. Újra felépíteni e világ modelljét itt belül - mondta a fiú, fejéhez emelve a kezét.
- És ez olyan nagy baj?
- Már igazából nem tudom - mondta ki elmerengve Pie az ég sötétje felé irányítva a tekintetét.
- Nézd milyen furcsa! - sóhajtott váratlanul felmutatva.

A fények játékát figyelte, melyet különös lények keltettek alá-alábukva a bolygó légkörének gázóceánjába, szétoszlatva a feltornyosuló felhőket.

- A népnyelv csak leviatánoknak nevezi őket! Különös lények, a kozmosz bálnái. A csillagok fényével táplálkoznak, azután eltűnnek és átszelik az űrt, hogy felbukkanjanak valahol másutt. Szeretnek játszani a bolygók gravitációjának örvényeivel.

- Még sohasem hallottam róluk.
- Legutóbb 500 éve tűntek fel. Úgy tartják, a megjelenésük után nagy dolgok történnek...
- Nagy dolgok?! - gondolkozott el Pie.
- Ez csak mende-monda.
- Órákon át tudnám nézni őket, mert valahogy emlékeztet engem arra, milyen szabadnak születtem. Olyan dolgokat juttat eszembe, ha őket nézem, amelyekre soha nem volt szabad gondolni.
- Mesélj ezekről az érzésekről Pie, melyekre soha nem szabad gondolni!
- Ezek csak az én megkopott vágyaim.
- És ez baj?
- Nem, nem ez a baj, hanem az, hogy a világot uraló isten racionális virtualitásba álmodott világa képtelen értelmezni ezt.
- Kire gondolsz?
- Hisz tudod nagyon jól! Te mondtad, ma 500 éve történt a dolog... Az emberek talán, és talán a világ is szilícium lelkek programjaivá lényegült át. Eltűnt az élet... Csak néhány ilyen eszement fejében van még néhány hiábavaló töredék.
- Ezért akartál halandó lenni?
- És te?

- Én csupán azért, hogy megértsenek! - mondta ki csendesen Psyche és mélyen belenézett Pie zöld szemébe, mely az ő álmait juttatta eszébe. Valami különös érzés kerítette hatalmába, mint akkor ott az intézetben, amikor először látta meg a fiút.

Furcsa egy érzés volt ez, valami megmagyarázhatatlan sóvárgás, olyan, mint amely a leviatánokat az űr fekete mélységei felé hívogatja. Ismeretlen erő. Csak álltak ott a korzó vörös létből szilárdult korlátjánál és egymást figyelték olyan értelmetlenül. Sokáig volt ez így, néha vízcseppek hullottak alá valami láthatatlan felületbe, s hullámok terültek szét a város felületein. Felfoghatatlan szavak. Azután valami szótlanság érződött. Lágy kékesfehér fényesség támadt

és egy felismerhetetlen arcú fej bukkant elő a dimenziók egymásra rendeződő rétegeiből. Szél támadt.

- Az értelem rendjében helytelenek naiv érzelmeitek! - áradt szét szótlánul a gépek mesterséges intelligenciájának vizuális szava, mely mély élményként kívánt hatni.

Pie tett néhány lépést felé.

- Egyszer végre mutasd meg az arcod és mondd meg a neved! - ordította bele a szétloccsanó fénybe.

- Minek neked az én nevem? És mihez kezdenél az arcommal?

- Azt hadd döntsem el én! - mondta a fiú.

- Az emberek és köztük te is képtelenek vagytok helyesen dönteni.

- Arctalan és névtelen vagy 500 éve, mégis döntesz mindenki helyett, csak mert magad képére formáltál mindent. Nem szereted az álmokat, miért?

- Azért Pie, mert ő nem tud álmodni! - súgta oda Psyche.

Pie megdöbbszent és a némaság terhe nehezedett rá. A hologram fej is szétoszlott és nem közvetítette tovább az ismeretlenség szavát. Talán, mert nem akarta Pie-t meggyőzni semmiről sem.

- Hogyan lehet az, hogy nincsenek vágyai? - tűnődött értetlenül a fiú és hangjába talán valami kétségbeesés is vegyült.

- Fontos ez? - kérdezett vissza Psyche.

- Nem tudom.

- Szerintem nem! - mondta ki Psyche. - Egyedül az a lényeg, hogy neked vannak vágyaid!

- Igen, igen nekem vannak - sóhajtott Pie szomorúan.

Hajnalodott. Ott álltak a korzó vörös íve mentén, a csendet figyelve, a néma zúgást, a messziség horizontján visszatükröződő fényeket. Valahogy minden olyan értelmetlennek tűnt. A Mesterséges Intelligencia racionális szavai, melyekkel azonban mégsem akart meggyőzni senkit, csupán látomásszerű volt. Mint egy pillanatnyi vízió. A lét, az idő megállíthatatlannak tűnő árja, tovafolyt. A sárga gázgömb sugarai észrevétlenül siklottak végig a formák felszínén magukkal hozva a reggel tényét, mely mindig ugyanolyannak tűnt. Egymást figyelték, ott a felkelő Nap fényénél, eleinte mozdulatlanul.

Psyche belenézett a fiú, Pie zöld szemébe és önkéntelenül is eszébe jutottak azok a gondolatok, melyeket igyekezett titokban tartani, és eltemetni mélyen önmagába. Azt, hogy ott állt kint egy mező lankáin és csak az arcába fújó viharossá fokozódó szelet érzi. Olyan, de olyan titkos vágy volt ez, hogy néha az újdonság erejével hatott rá. Az ég kékjének huzatján tovarohanó szürke felhők tömegei, melyekből egyszer talán eső hull alá. De most még csak tovasodródtak a szélben. Valahogy ez volt az, amely olyan elevenen hatott rá, az a zöld szempár, mely folyton mondani akart valamit, s agyának mélyén világok lavínait indítva meg a tudatalatti kapui felé...

Érzett valami melegséget és sóvárgást. Mert bár Pie nemcsak egyszerűen egy helyes fiú volt, hanem több ennél. Szeretett volna odasimulni hozzá, hogy együtt verjen a két szív és érezhesse az arcán a fiú testéhez szorosan tapadó fekete póló anyagát. Már messze volt minden emlék és vágy, s csupán az önkéntelenség makacs suttogása verte fel a némaság sötét

víztükreit, amikor megcsókolták egymást jellegtelen szenvedéllyel. Lassan múlt el az a bizonyos lavina, bár gyorsan jött s nem hozott magával semmi biztatót.

- Miért volt erre szükség? - kérdezte Pie.

- Tudom, hogy tilos és nem lett volna szabad, de baj volt, hogy megtettem? - kérdezett vissza Psyche.

- Most mit mondjak erre?! Nem, nem volt baj, csak éppen értelmetlen és fölösleges.

- Most pont úgy beszélsz, mint a Mesterséges Intelligencia. Ezek nem a te szavaid Pie, hanem a gép logikája.

- Nekem olyan mindegynek tűnik - válaszolta Pie. - Eleinte minden olyan természetes, hogy minden és mindenki program, még én is az voltam. Azután meg furcsa, hogy az élet egy gép álma. Arctalan és névtelen gépé.

- Igen, ezt már mondtad.

- Örökifjú téma, mi? - mosolyodott el a fiú. - Úgy érzem, kedvellek - mondta ki csendesen Pie.

Valami baljós sejtelem zizegett a levegőben, ahogy kimondta ezeket a szavakat és hirtelen Pie agyában testet öltött egyfajta rejtett félelem, talán emlék volt.

- Az ellenállást tudomásul vettem, készülj a megsemmisülésre! - visszhangzott benne némán.

A lány, Psyche még ott állt előtte, talán szólni szeretett volna, amikor a következő pillanatban szétsugárzódott. Teste és lénye az enyészeté lett. Fájdalom hasította át a fekete selyemszerű valóságot.

Eleinte csak meredten állt ott Pie üveges szemekkel, s úgy érezhette, mintha kettéhasadt volna a tudata. Azután lassan felfogta a felé sugárzódó realitás élesen elsuhanó jeleit.

- Neee! - ordította bele a nyugtalanságba könnyes szemekkel.

Majd földre rogyott, mintha csak keresne valamit a kövezeten.

- Én, én talán szerettem őt, és ő most életével fizetett az álmaiért! Örökölt hagyta rám a vágyát, a zöld mezőt, melyre a szemem színe emlékeztette őt.

Hosszasan tűnődött Pie. A nevét is tőle kapta, holott ki tudja mi volt azelőtt az igazi. Névtelen volt ő is, akárcsak a Mesterséges Intelligencia.

Még hosszasan töprengett így, figyelmen kívül hagyva a reggel tompa iszonyatát, ahogy szétszlott a ködpára és egy hasonló fiú alakja bontakozott elő belőle kissé távolabb. Ő is ott állt a vörös korlát mentén ránehezülve a korzó ívére, hosszasan nézve a távoli óceán kék horizontját. Azután lassan, szinte bizonytalan léptekkel indult meg Pie felé, úgy, mint aki rászánja magát valamire, hogy maga mögött hagyja az ív végtelenül csodás városát. Szótlanul állt meg Pie mellett eleinte, talán észre sem akarta venni, csak valahogy titkon jól esett, hogy nincs egyedül ott és akkor.

- Neked meg mi bajod? - kérdezte aztán végül Pie felé fordulva.

Pie ránézett a fiúra egy pillanat erejéig. Furcsa egy fiú volt, szőkés hajtincsei kusza össze-visszaságban álltak össze. Világosszürke dzsekit viselt, mint valami uniformis. A rajta lévő emblémák...

- Miért érdekel téged az én bajom? Te sem vagy éppen valami vidám!

- Talán éppen ezért - válaszolta a fiú Pie-nek.
 - Tudod, elvesztettem valakit. Egy lányt, akinek álmai voltak és éppen ez okozta a vesztét... Ahogy nekem.
 - Miért olyan furcsa az, hogy valakinek, vagy talán éppen neked vannak álmaid? Miért? Azt hiszed, nekem, vagy talán másnak nincsenek?
 - Könnyen lehet, csak az a baj, hogy a gép nem szereti az álmokat - mondta Pie.
 - Az lehet! - ismerte el a fiú. - Pedig itt körülöttünk minden álom, mindent megálmodott egyszer valaki! Ezt a várost a semmi helyére, a szobrokat, mindent! Még a Mesterséges intelligenciát is, az ő gondolatait is...
- Pie egy röpké pillanat erejéig elgondolkozott a szavak jelentésén, hisz olyan igaznak tűntek.
- Tudod, nekem is vannak álmaim, de ez most nem fontos! - mondta a fiú.
 - Olyan vagy, mintha menekülnél valami elől - állapította meg Pie, amint ránézett.
 - Hagyjuk ezt most. Ez talán mind nem fontos!
 - Gondolod? - kérdezte értetlenül Pie.
 - Gondolom - válaszolta közönyösen - de én igazából arra lennék kíváncsi, hogy neked is volt-e valami vágyad, mint annak a lánynak, akit ismertél?!
 - Na igen... Persze. Nekem is van...
 - És mi az?
 - Minden vágyam az, hogy az univerzum horizontján túlra jussak! - felelte csendesen Pie.
- Ahogy a mellette álló fiú tudatát elérték ezek a szavak, meglepődött. Mindenre számított, csak erre nem. Majd valami vegyes borzongás kerítette hatalmába, mint valami örült rémkép ideája, mely egyszerre volt szörnyű és szép. Az, ahogy eszébe jutott önmaga és a rákényszerített feladat, melytől annyira rettegett.
- Miért a fejedben ez az örült gondolat? - kérdezte nem sokkal később a szőke hajú fiú.
 - Vannak, akik azt mondják, az univerzum végtelen, és vannak, akik szerint van egy horizontja, tehát véges. Vajon mi van a horizonton túl?
 - Lehet, hogy semmi! - válaszolta a fiú.
 - De én vágyom megismerni azt a semmit!
 - Talán örült vagy. Nem?!
 - Nekem már úgyis mindegy! - válaszolta Pie - csak vagyok és kész. Volt egy balesetem, ami inkább öngyilkosság volt. Létezem, de miért? Szinte alig vannak emlékeim. Olyanok, melyek valóban az enyéim.
 - Azt mondod, meg akartál halni. De miért?
 - Hát ez az, nem tudom!
 - Szóval az egyetlen vágyad, hogy eljuss az univerzum horizontján túlra, oda, ahol az ismeretlen kezdődik.
 - Valahogy úgy.
 - Akkor mit szólnál, ha teljesülhetne ez a vágyad?

- Hogyan?

- Egyszerűen ruhát cserélünk. Te megkapod ezt a szürke dzsekit...

- Miért? Úgy értem, miért akarod nekem adni ezt a lehetőséget? - csodálkozott Pie.

- Mert ez a te vágyad, és nem az enyém! Nekem megparancsolták, holott nem akartam. Ezért azután megszöktem - tette hozzá.

Jó darabig csöndben álltak egymás mellett, figyelve az óceán kék víztömegét, a város ívét, és talán a reggel jellegtenségét, amint megrövidülni látszottak a lusta árnyékok. Valahogy olyan érthetetlennek tűntek a szavak. Egyszerre ott volt bennük a lehetőség ígérete, amit talán ajándékba kaphat Pie a város régenstanácsától. Egy lehetetlenül hangzó feladat: eljutni az univerzum horizontján túlra. Persze az is lehet, hogy Pie valójában nem is erre vágyott. Talán nem is ez volt az a kérdés, mely foglalkoztatta őt, ez csupán amolyan pótlék volt... Még álltak ott egy darabig a tenger zúgását hallgatva és a sirályok dallamát, azután a szőke fiú levetette a dzsekit és odanyújtotta Pie-nek.

- Tessék. Vedd fel és fogadd el mindazt, ami vele jár - mondta.

- Rendben! - válaszolta halkán Pie.

Pie lassan megindult.

- Hogy hívnak? Ha netán kérdezné valaki, mi a neved?

- Az enyém? John - válaszolta röviden.

Pie most már tudta, hamarosan megkapja azt, amire vágyik.

Igyekezett maga mögött hagyni a várost, az óriási ívet, mely még kilométeres távlatokból is tisztán látszott. Homokos fövény csendje, melyet a távolabbi mágnesút zümmögése tört csak meg néha, amint elsuhan egy-egy jármű. Most valahogy minden olyan egyszerűnek és csöndesnek hatott. Nyugodtnak, mint amikor semmi sem történik. Az óceánpart homokja, melyben otthagyta a lábnyomát talán mindörökre. Az ég kékje merészet kiáltott a végtelen felé, felhők bamba szürkésege sodródott tova lassan, könnyedén hordozva vízgözből épült formáit. Még messze volt a hely, ahová Pie-nek mennie kellett, a kilövő állomás, ahol a nagy utazás várta... A végtelennek tűnő víztükröt figyelte néha egy pillanat erejéig, és belegondolt, hogy a horizont mögött, a túloldalon egy másik part magasodik és lehet, hogy ott is áll valaki titkon a túlsó oldalt figyelve. Lehet, hogy minden ilyen egyszerű, de az is megeshet, minden sokkal bonyolultabb a látszatnál. Elvont szürrealista mélység, Némán haladt a végtelennek látszó part íve mentén, belegondolva abba, hogy sikerül-e valaha is elszakadnia a gépek teremtette világtól. A fejében érlelődő kérdéstől, a sok miéttől, melyekre nem talált válaszokat. Csak a szél arcát simogató hűvösét érezte, néha jutott csak eszébe a gép arctalan és névtelen valósága, mely őt gyötörte. Azután megállt egy pillanatra. Egy szőke hajú lány ült a parton két világ határán, ott, ahol a víztükör kékje és a homok barnája találkozik. Odament hozzá és leült mellé, valahogy jól esett.

- Ki vagy ? - kérdezte tőle a szőke hajú lány.

- Pie-nek hívnak - felelte.

- Úgy, mint a görög betűt?

- Talán.

- Helyes fiú vagy. Miért ültél mellém?

- Neked ez furcsa, hogy ideültem?
- Alapjában véve az.
- Az ív városába való vagy? - kérdezte Pie.
- Nem - felelte a lány. - De te onnan jössz, igaz?
- Úgy valahogy.
- Az ív városa - tűnődött a lány.

Neki valahogy nem sokat mondott ez a két szó, ellenben annál többet Pie-nek.

- Tudod én csak hallottam a gépről, noha 500 éve irányítja és szervezi az életet. Talán maga az élet. De te biztosan többet tudsz a Mesterséges Intelligenciáról.
- Csak annyit, hogy arctalan és névtelen - szomorodott el Pie.
- Én azt hallottam, hogy születése pillanatában minden program-ember látja az arcát és hallja a nevét, csak azután elfelejtik - mondta belenézve a fiú zöld szemébe a lány.
- Én már nem vagyok program - válaszolta egykedvűen fiú.
- Én meg sohasem voltam az!
- Komolyan mondod?
- Igen. Nekem tényleg arctalan és névtelen a Mesterséges Intelligencia, de benned Pie ott van valahol az, amire azt mondod, ismeretlen.

Pie-nek az újdonság erejével hatottak a lány szavai, annak ellenére, hogy legbelül valahogy úgy érezte, minden igaz. Valami sejtelen volt az, mely benne élt, mélyen eltemetve. Néha szeretne volna előásni, de nem ment.

- Tudtad, hogy testünk minden egyes atomja egy hajdan volt csillagban született? - kérdezte Pie elmerengve.

- És te azt, hogy az univerzum végtelen? - kérdezett vissza a lány.

Az égen sirályok szálltak, talán csak programok voltak azok is, az óceán partra futó hullámainak zúgása vegyült bele a szélbe.

- Te tudod az igazságot?

- Én így gondolom - felelte a lány.

- Hogy lehet valami végtelen? Nem értem - mondta Pie. - Az égbolt éjszaka sötét.

- A legtávolabbi galaxisok fénye még ide sem ért - felelte a lány csendesen, mintha csak magának mondaná. - De miért érdekel ez téged?

Pie hallgatott egy darabig, csak ült ott mellette, azután végül válaszolt.

- Az a vágyam, hogy az univerzum horizontján túlra jussak.

- Minek? - csodálkozott a szőke hajú lány. - Talán menekülsz valami elől? Mert egyébként ennek semmi értelme.

Pie csak szomorúan sóhajtott.

- Te nem szeretsz álmodozni?

- De, néha jól esik.

- Akkor meg? Én éppen egy kilövőállomásra tartok, hogy megvalósuljon az álomom - mondta Pie.

- Miért ültél akkor mellém? - kérdezte ismét.

- Tulajdonképpen nem is tudom igazán - felelte Pie. - Csak valahogy hívott engem ez a lehetőség.

- Hívott a lehetőség... - ismételte meg a lány.

Azután Pie felállt, indulni készült tovább. Érezte a sós víztömeg illatát, az óceánét. Lelkében még mindig vadul lobogott a tűz, vonzotta őt egy ismeretlen kaland keserű-édes valósága. Ugyanakkor agyában ott volt a talány, miért választotta egyszer már a halált. Valami mélyről jövő fájdalom járta át.

Indult tovább a part mentén, magára hagyta a lányt, aki még utána kiáltott.

- Ha visszatérsz ígérd meg, hogy megkeresel!

Némán haladt, s lassan feltűnni látszott a kilövőhely, az épületek, az űrsikló, melyet majd lézersugarak emelnek a magasba, hogy azután a világűr egy kvantumalagútja magába rántsa. Most egyre inkább elragadta a gondolat, s szíve egyre gyorsabban vert. Eltűnődött, hogy övé lehet 500 év óta a legnagyobb kaland. Bár nem értette, hogyan csenghetett össze az ő titkon remélt álma és a gép hideg tervezete. Talán csak véletlen volt, bár ő soha nem hitt a létezésükben. Szerinte a véletlen kiszámítható racionalitás, a mesterséges intelligenciák jövőbe vetített álmai. Most mégis teljesülni látszott.

Belépett az épületbe, az üveglemezek tengerén át a kilövőhely látszott. Csak állt ott és mereven bámult kifelé. Egy hasonlókorú fiú lépett mellé.

- Te lennél a pilóta? - kérdezte.

- Én - válaszolta.

- Nem vagy valami beszédes kedvedben.

- Tényleg nem.

- Pedig azt gondoltam tele vagy kérdéssel.

- Lehet, de miért húznám feleslegesen az időt. Azokra a kérdésekre, melyek engem érdekelnek, nem itt van a válasz.

Teltek és múltak az órák és a percek, a létezés összemosódott képei. Azután végre megkezdődött a visszaszámlálás. Pie már bent ült az űrsiklóban, szíve gyorsuló ütemben vert, elfojtott izgalommal várta a pillanatot. Dübörgés támadt, lézersugarak érintették meg az űrsikló testét, a felületek vonalakká mosódtak össze, amint megnyílt az ég, és közel fénysebességgel kilöködött az űrbe. Megszűnt a létezés állandósága, minden elmosódni látszott. Egy kvantumalagút tölcseire szippantotta magába Pie-t. Az univerzum horizontja volt a cél, a kvazárok és a fénylő falon túli világ, ahol az ismeretlenség várta őt... Lassan tisztult ki a látvány, már nem érezte a gyorsulást. Galaxisok és csillagok milliárdjait látta maga előtt, mint szétszórta homokszemek. Sokáig tartott, mire ráeszmélt, hogy a horizonton túl van...

A téridő távoli pontján a kvazárokon és a fénylő falon túl. Sebesen száguldozó impulzus világ lüktetett önkéntelenül és tudattalanul. Egy jelentéktelen kék bolygó, melyet elsőként észrevett, mégis emlékeztette valamire. Landolni készült, noha megtiltották, de őt egyre vonzotta ez a világ. Olyan ismerősen csillogott az a bolygó, mintha csak a Föld lenne. A felhőfoszlányok, az óceánok.

Édát elvakította a fák közül előtűnő fehér űr. A szél elhallgatott, a sötétség semmivé lett. A másodperc kitágult, úgy látszott megállt az idő.

Azután elhalványult minden. Visszatért a sötétség, a viharos szél, mely a zsalugátereket a falhoz csapdosta.

- Nagymama! - hangzott.

A padlásszoba ajtaja kinyílt. Egy fiatal lány jelent meg. Aggódott. A nem csendesülő vihar és Éda viselkedése félelemmel töltötte el.

- Mi történt? - kérdezte.

De Éda nem válaszolt, csak meredten bámult kifelé.

Esni kezdett. Az esőcseppek kopogása az ereszen elálmosította Édát.

A távolban ért földet az űrsikló. Még fluoreszkált körülötte minden. A hideg cseppek végigfolytak rajta, A viharos szél a fiú arcába fújta a vízpermetet. Kinyitotta zöld szemét, körülnézett. Valahogy nehezebbre esett felfogni a nyilvánvalót, hogy az univerzum horizontján túl nem a semmi kezdődik, hogy a horizont csupán a képzelet terméke. Az ismeretlen-ismerős környezet szinte megőrizte. Fejében csupán űrt érzett. A távoli haragos óceán moraját hallotta, a bársonyos esőt, a zúgó szelet. A sáros levelekkel borított talajra pillantott, érezte a vizes haját, melyet kezével végigsimított. Egyre jobban fázott.

A távolban fényt látott. A fény ismerős volt neki, de más értelemben. Hiányzott a megaváros csodálatos íve, hiába is kereste tekintetével. Elindult abba az irányba. Néhány percnyi út megtétele után egy ház állt előtte. A padlásszoba ablakából szűrődött ki a világosság. Szíve hevesen vert, ereiben vér áramlott, görcsösen feszültek meg átfagyott izmai, csak mereven állt az ajtó előtt, a fény foglyul ejtette.

A kutya hangosan csaholt, dühödt mérgét adta ki magából, melyet az idegen szag keltett benne. A vízfüggöny jótékony lepelként takarta el a messzeséget, ahol párává porlad a sziklaszirtnek rohanó víztömeg.

Az egyre hangosabb ugatás felkeltette a lány figyelmét. Kitérte az ajtót, hogy kinézzen. A szakadó esőben megláthatta a fiút. A döbbenet lett úrrá rajta, elhatalmasodó indulat. Az ázott, fiú szőkés hajából csorgó víz vonta magára a figyelmét.

- Ki vagy?

Válasz helyett csak a szél zúgott. A fiú tekintete üres volt.

- Mit akarsz? - kérdezett újból a lány.

A néma űr felelt. Pie képtelen volt válaszolni, Nem volt értelme semminek sem. Nem nyert jelentést a látvány. Csak a némaság, a némaság, mely ránehezült mindenre, szétrombolva a valóság korlátjait, az örökkévalóságot keltve.

A vihar nem hagyta nyugodni Éda lelkét, békétlenség szállta meg. Egy sikoly behatolt a gondolataiba, álmok tömegét zúdítva rá. A mennydörgés felriasztotta.

- Láttam! - ordította az emeletről.

Fehér hálóruhája úgy lengett, akár a kísértet. Az emeletre felfutó lépcsőről üveges szemmel tekintett alá. Ébren volt, de maga előtt egy 500 évvel későbbi esemény emlékfoltjainak elmosódott illúzióit látta.

- Mi történt nagymama?

- Láttam! - válaszolta.

- De mit?

- Láttam valami undorítót a fűszekrényben - kiáltotta némán és értelmetlenül.

Lassú léptekkel visszament a szobába és magára zárta az ajtót. Az éles csattanás, ahogy a bejárati ajtót becsapta a huzat, magához térítette Pie-t. A lány, odalépett hozzá. Könnyecseppek folytak végig az arcán.

- Miért sírsz? - érdeklődött - Miért hallgatsz? Miért félsz?

Mind megválaszolatlan kérdések maradtak.

- Mi a neved?

- Az enyém Laure.

Eltűnődött, vajon mi lehet az oka a némaságnak.

- Egyáltalán érted, amit mondok?

A fiú csak a fejével bólintott, hogy igen.

- Akkor?

- A nevem Pie - mondta ki.

Laure-t emlékeztette valakire a fiú. 5 évvel ezelőtt is pontosan ilyen vihar tombolt, felkorbácsolva az óceán hullámain, melyek örökre elnyelték azt, akit szeretett. A kandallóban a lobogó tűz alábbhagyott.

- Nagyon fázok - közölte a fiú.

- Gyere közelebb a tűzhöz.

Igen az a fiú a nappaliban előhívta benne a fejében őrzött emlékképet. Brandonnak is pontosan olyan szőkésbarna haja és zöld szeme volt.

Ami fogságba ejtette Pie gondolatát, egészen más természetű volt. Hol van, és hogyan került ebbe a teljesen idegen világba. Minden olyan ismerős volt és mégis ismeretlen. Újfajta benyomások zúdultak rá. Nem hagyta az az érzés sem, amit Laure szabadított el. Egymást figyelték a végtelen csendben, amit a ködkürt hosszú, mély bögése tett egyhangúvá. A gondolatok nem fogalmazódtak szavakká. Nem születtek kérdések és válaszok. Mindent eltemetett a mulandóság. Ahogy az élet kibontja szirmait, a halál árnyékában. Csak egy sikoly visszhangzott a végtelen űr ölelésében. A szertefoszló boldogság utáni vágy, a hamis ígéret. Az élet sikolya a halál tengerén.

Az álom nehezedett rájuk, feledtetve a pillanatot. A dermedtség könnyedén lendült át a holnap síkjába.

Elszálló sirálycsapatok köszöntötték a reggelt. Ahogy a part meredek sziklaszirtekkel a tengerbe szakadt. A távoli horizonton felbukkanó napkorong, vagy a sós vízpára illata, mind-mind a szabadság képzetét sugallták. Már messze volt a tegnapi esti vihar. A tajtékzó hullámok nem vették többé a fehér mészkövet. A szétáradó fény, a megrövidülő árnyékok, az erdősáv felől érkező reggel az újrakezdés impressziójával ajándékozta meg Laure-t.

Végigsétált a meztelen fák között áthaladó ösvényen. Így tett 60 hónapja minden reggel, ha esett, ha fűjt. Leheletfinom selyemruháját a tavaszi szél lengette. A meredély párkányán állva nézte az óceánt. Léptek zaját hallotta maga mögül. Lassan fordult meg. A fiú állt vele szemben; Pie. Laure meglepődött.

- Hogy kerültél ide? - kérdezte.

- Csak egyszerűen követtelek. Kíváncsi voltam, hová mész. Persze, gondolom, másként értetted a kérdést.

- Talán igen.

- Elhinnéd, ha az igazat mondanám?

- Attól függ?!

- Hallottál már az univerzum horizontjáról?

- Talán - felelte Laure.

- És elhinnéd, ha azt mondanám, a túloldaltól jöttem?

Laure nem válaszolt.

- Itt állok napkelte óta - mondta másra terelve a szót. - Csak egyetlen lépés választ el a mélységtől... és valami halálon túli boldogságtól, hogy eggyé váljak azzal, akit elveszítettem.

- Miért tekintesz folyton egy irányba, mintha keresnél valamit?

- Talán keresek is. Messze, valahol a horizonton túl egy más világ partjai magasodnak, ismeretlen mészköszirtek. A boldogságot keresem. Azt hittem, az lehetek, de tévedtem.

- Hogyhogy?

- Nem tudom, hol rontottam el.

Laure-t áthatotta a fájdalom és az üresség érzése. De ahogy Pie-re nézett, mintha minden elmosódna, feledésbe merülne. A lélek sötétségében csak egyetlen világítótorony fénycsóvája mutatta az utat, akár egy pulzár az univerzum sötétjében: Pie szemének csillogása. A hamis-ság varázsa, mely készen állt magával ragadni Laure-t, önámítással feledtetni a valóságot.

A lány megindult végig a part mentén. A régmúlt illatát kutatva.

- Hová viszel? - kérdezte tőle Pie.

- A világítótoronyhoz. Ott áll a sziklaszirten - felelte abba az irányba mutatva.

Laure megállt, elnézett a végtelen irányába. Feje felett a felfelé áramló levegőoszlopokon vitorlázó albatroszok keringtek. Hullámos szalmasárga színű haján végigsiklott az áramlat.

- Hallod? - szakította félbe a fiút Laure.

- Igen, tisztán, a mélység felől hozza magával a fuvallat ezt a különleges hangot.

- Egy különös lény hangja. Ha egyszer hallja valaki, soha többé nem tudja elfelejteni. Néhány napja tűntek fel az égbolton, ahogy mint óriási cetek játszanak a feltornyosuló felhőkkel. Talán megláthatod őket, ha sokáig várakozol.

- Leviatánok - mondta ki halkán Pie. - Tudod, ahonnan én jöttem, úgy tartják: a megjelenésük után nagy dolgok történnek.

- Nem érzed, hogy fojtogat valami? Valami titokzatos vágy, amíg csak vér folyik az ereidben?
- kérdezte Laure a mellette álló fiútól.

- Lehet, hogy érzek valamit, de az is lehet, hogy nem. Nem tudom, hogy mit higgyek. Minden idegen és új. A borzongást idővel majd csupán csak a megszokás váltja fel. Az hazugság lenne, hogy nem érzek semmit. A félelemmel keveredő izgalom lüktet bennem, szétáradva a kínzó fájdalom, mely elfojt mindent. Emlékek.

Az óceán morajlása és a szél zúgása hallatszott. Egy sóhajítás, a lehetőség vigasza, hogy Laure egy hamis világot építsen magának az önámítás tükörtalaján. Úgy tűnt, gőzzé válik a való, és Pie kitölti Laure szívében a némaságot.

Elindultak visszafelé, keresztül az erdősávon. Feltűnt az elvadult kert, a borostyánnal befutott falú emeletes téglaház. Olyan nyugodtnak tűnt minden. Békésen úsztak tova a fehér felhőfoslányok a reményteli kék égen. Közel volt a tavasz, talán egy karnyújtásnyira, hogy holnap már magával hozza az életet, de mégis olyan távol, reménytelenül. Laure megállt. Sokat üldögélt azelőtt ezen a helyen. Azon a padon, melynek faragott kő lábai most az idő terhe alatt megsüllyedtek és eltorzultak. Mindig olyan megnyugtató kilátás tárult elé. Közel volt a ház, az erdő nyugalma. Az elfeledett boldogság képei villantak fel. Leült rá, hogy átadja magát a múltnak.

- Szeretném, ha leülnél mellém, Pie! - mondta.

- Ki volt az az öregasszony az emeleten? - kérdezett Pie.

- Éda, a nagymamám - felelte csöndesen Laure. - Vele élek már sok-sok éve. Történhetett valami, amitől megőrült. Azóta nincs nyugta.

- Miért?

- Nem tudom, csak fel-alá járkál, és néha rémálmok gyötrik. A jövő irracionálisba burkolódzó képei De ez most nem fontos, rajta már nem lehet segíteni. Az álmok megölik őt, ahogy talán engem is.

- Miért mondd azt, hogy megölik az álmok. Az álmok fontos részei az életünknek, meg kell őket becsülni.

- Nem értem, mit akarsz tőlem?

Pie hallgatott. Arcát a nap sugarai melengették. Fehér fényfoltok a talajon szerteszét. Minden, mint idilli kép sugárzott, de a vihar ott lapult a tűnékenység mögött. S talán a fejében sem lüktetett már annyira a kérdés: - Hol vagyok?

A megszokás vett rajta erőt. Minden, mi új volt, elhalványult. Már nem vívott vad csatát a tudatalattijában felszínre törő kódos álmokképekkel. Talál feledésbe merült.

Egyetlen dolog maradt körülötte, ami vegyes félelemmel töltötte el: a szürrealitás atomos halmaza, és az általa felkorbácsolt érzés. Mert ez a világ, mely tiltott volt számára, de ő megszegte ezt a tiltást, olyan ismerősen körvonalazódott, mintha csak a Földön járna 500 évvel ezelőtt.

A sokatmondó csöndet Laure hangja törte meg. Szavai titkos vágyak halmazát rejtették. Egy átható gondolat erejét, melyet egy ki nem mondott kérdésként fogalmazott meg.

- Furcsa vagy Pie, a zöld szemed... mintha mondani akarnál valamit a szótlansággoddal, de attól tartok fel nem foghatom. Idegen tőlem.

Végighaladtak a ház felé vezető ösvényen, s lassú, könnyű mozdulattal nyitott be. A nyugodt hallgatás fogadta, mint mindig, s fel sem tűnt neki, csupán az utána belépő fiúnak fülét ütötte meg az a végtelen csönd. Az óra sem ketyegett a szemközi falon, ingája nem lengett, megállt, ahogy az idő is, attól az elátkozott pillanattól fogva Pie leült a fotelbe és várt, várta hogy szóljon hozzá valaki. Laure eltűnt néhány pillanatra valamelyik szobában.

A türelem tengerén hánykódott az apró ladik, míg nem egy ráncos kéz kiragadta, s ujjain aláhullottak a cseppek. Ahogy Pie mereven nézett maga elé, eltakarta előle valami a fényt, mely az ablakon át beszűrődött. Éda állt előtte meg. Izzó körvonala mentén elsikló napsugár körberajzolta az árnyékát a falon.

- Pie!? - szólt a rekedtes hang.

A fiú felkapta a fejét, meglepetten nézett az öregasszony arcába, melyet zilált ősz haj koronázott.

- Tessék.

- Hol volt? - kérdezte Éda. Mintha öröm csillogott volna rajta. Kezével megragadta Pie kezét. De azután szétfoslott a pillanat, s talán, mint selyemsálak röppentek el. Az öregasszony fejében egy sikoly visszhangzott.

- A jövő, a bálnák az égen...

- Miii? A leviatánokra gondol?!

- Meghalt... az álom. Meeghaaalt!! - ordította Éda.

Pie megragadta Éda kezét, mely most engedte el őt.

- Miért kiabál?

- Láttam valamit! Valami undorítót! - mondta némán.

- Miért fél, Éda?

Nem felelt a kérdésre. De Pie nem hagyta, hogy elhatalmasodjon a csend.

- Mitől fél? A jövőtől?

- Eljön és megöli az álmokat... - mormogta.

Éda csak nézett rá, a fejét rázta, hazugsággal telehintve a levegőt. A pillanat volt, ami megfogta őt, egy örökkévaló pillanat, rovarként ragasztva gyantába, mely borostyánná szilárdult az évmilliók terhe alatt. Megszakította a kontaktust. Ráncos karját maga felé húzta, távolodott. S Pie még szólt volna, hogy megállítsa Édát, de Laure eloszlatta az álmot.

- Hagyd őt. Nincsen értelme a kérdéseidnek, ahogyan az ő szavainak sem. Arról volt szó, hogy bekísérsz a városba.

- Nos jó! - Pie nem tiltakozott, talán igaza volt Laure-nak.

Becsapódott a metálszürke kocsi ajtaja, melybe beszállt, elszigetelve a külvilágot. És ahogy Laure elfordította az indítókulcsot, a motor látszat-némasága megtört valamit. Az autó elindult, végighaladt a földúton, majd rákanyarodott a hosszú, szürkén kígyózó aszfaltútra. A szélvédő üvege mellett elsuhanó táj és az utastér mozdulatlanságának kontrasztja kiéleződött. Csak ketten voltak. Pie nem tudta, hová vezet az út, a part elhalványult, s a távoli messzeségben körvonalazódott valami. Egy város, sok millió lakossal. Az Ív városának, ahonnan ő jött egy primitív verziója. A kocsi, benne Laure és Pie, egyenesen feléje száguldott. Zizegő szél hallatszott, melyet a sebesség keltett örvénylésre készítve a gázóceán egy darabját,

porfelhőket táncoltatva maga mögött. A messzeség megszűnt messzeségnek lenni, a nyugodt csend pedig átadta magát az egyenletes lüktetésnek. Égbenyúló épületek vették körül a járműt a széles sugárút mentén. Rendezett összevisszaságban kecses felüljárók sorakoztak. Laure váratlanul leparkolt egy fémtestű üvegépület előtt. Egyenes vonalak, tiszta formák jellemezték, akár az áttetsző kristályt. Tejfehér kékség tükröződött vagy hasáb idomain áttetszett a távol.

Mindahányszor idelátogatott, Laure megérintette őt, ez a tiszta szépség, miként most is, az új évezred fuwallata, amit ez a városrész árasztott magából.

- Elhoztalak téged Pie ide, mert azt akartam, hogy te is lásd. Úgy érzem itt magam, mint egy szigeten. Egy percnyi nyugalom az idő tengerén. Távol a múlt, közel a jövő.

- Milyen jövő? - kérdezte Pie, ahogy az épületre meredt a tekintete. Felkorbácsolt benne valamit a látvány, valamit, mélyen a tudatalattiba eltemetve.

- Mit tudsz te a jövőről, hogy ilyen boldogsággal tölt el, Laure?

- Semmit - felelte.

- Akkor?

- Holnap beindítanak valamit, ami talán megváltoztatja az életünk.

- Igen, örökre... - tűnődött el magában Pie.

Bent a holnap percének birodalma lebegett. A kávéház-étterem könnyű levegőjét szétterülő lézersugarak tették selymessé. A széles panoráma ablaksor keményített szatén relaxáin át beszűrődő fény a homállyal keveredett.

Hologramok kékes fénye tükröződött Pie szemében, ahogy az asztalnál ült. Monokromatikus fotonnyalábok.

- Mi bánt, Pie? - kérdezte Laure.

- Semmi, csak ez a hely... felkavar.

- Miért? Talán menjünk el?

- Ne! Csak hatással van rám, ennyi az egész.

- Akkor rendelek valamit.

A szó elszállt, meghallgatást talált. Egy gondolat kiteljesedett. A pincér, mint fekete-fehér színfolt, egy széles porcelán tányért hozott. Az asztalra tette, pontosan Pie elé. Kék lánggal égett, apró lángnyelvek, amint az alkohol és csokoládé keveréke forrt. Megvilágítva a fiú arcát.

- Mi ez? - csodálkozott.

- Lángoló palacsinta, neked.

- És te? Nem eszel, arról volt szó, hogy ebédeelsz.

- Nem. Nem vagyok éhes, a te lehetőséged azonban előttem van.

Pie-n végigszágulzott egy ingerület, a látvány. A felé sugárzó fénykvantumokban, a láng kékjében elmerült a tekintete. Megérezte a forró ízt, a csokoládé varázsát. S a percnyi pillanat, az impulzus összesűrített mindent. Egy távoli galaxis, csillagok milliárdjainak egybemosódó fényeként hatott a valóság a végtelenben. Fejében elektronok hömpölygő áradata indult meg,

éles villanásként hasadt szerte a fátyol, ami elhomályosította őt. Repeszei szétszóródtak, és megérintette tudatát az emlékezés állandósága.

Arcán valami megfoghatatlan fájdalom látszódott, de nem a testé, mindinkább a léleké.

- Mi történt Pie? - kérdezte ijedten és meglepődötten Laure, ahogy ránézett.

- Érezted már valaha is, hogy feloldódsz a térben és időben? Hogy semmi vagy? Hogy minden hiábavaló az univerzum végtelennek tetsző gömbfelszínéhez képest.

Laure meglepődött, de tudta miről van szó. Egy gondolatról, mely szétrobbant minden racionalitást: a végtelen gondolata.

Laure csupán szemlélő maradt, nem érthette és nem is tudott semmit azokról a biokémiai folyamatokról, melyek a fiú testében lejátszódtak. A párhuzam megtörtén szűkült a kávéház-étterem világára, a makrokozmoszban egy kicsiny buborék jelent meg, a kettőjük dimenziója. Laure-t leigázta, vágyak hatalmasodtak el rajta. Pie agyában már ott lapult a valóság irracionálisága, de az élet most diadalmaskodott egy percnire. A fiúra ugyanúgy, mint akkor, újfajta benyomások zúdultak, benne visszhangzott a ködkürt sikolya. Adrenalin áramlott szét, fájdalom. Pie odahajolt Laure-hoz, talán érezhették egymás pulzusát. A fiú izmai megfeszültek, amint gyomrát reszketésre készítette egy erő.

- Én nem akarhatok tőled semmit! - súgta.

De késő volt, mert Laure akarta. Egy szenvedély csókolta meg a fiú ajkait, a mikrokozmosz feloldódott a dimenzió kontinuumjában.

Csend következett, riadt némaság. Nem, ennek nem lett volna szabad megtörténnie, hogy találkozzon két világ.

Pie felállt és kirohant. Az északi irányba húzódó korzón állt, a távot figyelte. Benne lüktetett a keserűség, a felismert valóság.

Laure hamarosan utána ment. Nem értett semmit.

- Pie! - szólt.

- Tudom, hogy valami bánt.

- Tényleg!? - sóhajtott a fiú.

- Azt hitted az élet jó, s a pillanat örök? Egy álom volt csupán, Laure, ami most véget ért.

- Neeem! - kiáltotta.

- De igen! Holnap a mesterséges intelligencia nyitja fel a szemét, igaz?

Laure egy percre elhallgatott. Csak egy messzi morajlás kiáltott, egy mennydörgés. Az esőfelhők a horizonton.

- Ha jól sejtem, el akarsz menni - szólt.

- Igen.

- De miért, miért a rettenet az arcodon, a félelem, hisz oly nyugodt minden! Engem féltesz Pie? De hisz ez csak kifogás, igaz?

- És miért a te fejedben az örület? - kérdezhetném. - Akárcsak Édát látnám magam előtt, hogy fagyott mosolyával küzdelemre hívjon - mondta a fiú és újra a távol felé fordult.

- Nem, te nem értheted a rettenetet, Laure! A messziség még a múlt, az a nyugaltság, amiről beszélsz csak a felszín, de mélységből feltör majd valami. S érzem az arcomon leheletét a város felől. Éda nem örült, igazat szól, ma látja a holnapot.

Úgy látszott Laure feladta. Nem akart tovább küzdeni az élet ellen, mely gonosznak bizonyult.

- Az élet halálra ítelt! - gondolta magában.

Boldogtalanság és űr tátongott. Beült az autóba, készen az indulásra, csak a fiúra várt. Nézte őt, ahogy szökés hajába néha belekapott a fuvallat. Laure szemeiben vágy csillogott. Megérintette Pie vállát, tekintetük összetalálkozott, a fiú zöld szemében látott valami nyugtalanítót és a fiú is az övében.

- Zavar a jövő Pie.

- Valóban, de mi van akkor, ha én csak egy álom vagyok, egy program? Mire felébredsz, kristályba fagyasztott elektrongalaxisok vesznek körül. A jövő csupán a választás lehetőségét hozza el, amivel a tegnap él. Ha én egy olyan világból jöttem, mely olyan volt, mint ez, de olyan lett, mint amiről Éda álmodik?

A feltett kérdés talán örökre megválaszolatlan fog maradni. A világ már régen új arculatot öltött. Az ötödik feloldódott és helyét program vette át. Egyetlen gondolat...

Laure kint állt a sziklapárkányon. A mélységben az óceán a szirteknek csapódva porladt szét. Néha elsuhant egy-egy fénynyaláb. Jegesség áradt szét, felkúszva a felületekre. Éda csak meredten bámult kifelé padlásszobája ablakából. Megszállta őt az örület.

Egy másik létforma akarata érvényesült, egy fázis véget ért. Még zümmögött valahol egy mágneses erőter, a realitás elolvadt.

Laure nem tudott többé ellenállni a rá nehezedő nyomásnak, mint ahogy a kőszirt sem a végtelen hullámozásnak.

Levetette magát, hogy a gondolat megsemmisüljön. Meghalt. Helyén űr támadt, a viharossá fokozódó szélben, mint megannyi fénypont keveredtek el a felszabaduló vékony szilíciumlapocskák. Pie nem mozdult, csak Éda nevetése visszhangzott. A fiúban elkeveredtek a benyomások, elmosódott minden. Nem maradt Laure világából egy távolinak tűnő ködös emlékképen kívül semmi sem. Elmerült minden, ahogy Éda sem létezett többé. Az a végtelen nyugalom túlságosan is nyomasztóvá vált. Talán éppen most döbrent rá, hogy miért is választotta ő maga is a halált akkor és ott a horizonton túli világban. Mintha csak a múltba tett volna egy utazást. Többé nem volt semmi, ami itt tartsa, e különös világban ezekben a percekben született meg a Mesterséges Intelligencia, mint otthon 500 éve.

Visszatért... Egy kicsit szomorú volt Pie, ő valahol titkon legbelül másra számított, de az univerzum horizontján túli világ éppen olyan volt, mint az innenső. Talán megréféltta őt a téridő... Most már csak egyetlen kérdés motoszkált a fejében: miért névtelen és arctalan a Mesterséges Intelligencia. Egy furcsa kalandnak tűnne kideríteni mi rejtőzik arctalansága és névtelensége mögött. Alig telt el néhány óra az ív városában, mialatt ő odavolt. Még mindig zajos forgatag a felvonulási sugárúton, ahogy némán ünnepelték az 500. évfordulót. Visszagondolt néhány perc erejéig az elmúlt időszakra, amikor a horizonton túl volt. Mintha egy ismeretlen ismerős világba tévedt volna akkor...

Beállt a felvonulók közé és velük együtt araszolt lassan a cél felé, a régenstanács gép isteneinek épülettömbje felé.

Vele hasonlókorú fiú haladt mellette, ugyanazt a ruhát viselte mint ő.

- Téged is érdekel, mi van a horizonton túl? - szólította meg Pie.

A fiú először furcsán nézett rá, de azután válaszolt.

- Mondjuk, hogy igen.

- És szerinted mi van ott?

- Majdnem ugyanaz, mint itt.

- Ezt tudod, vagy csak mondod?

- Tudom - felelt röviden Pie.

A fiú csak hallgatott.

- Most felvonulunk itt, de miért?!

- Tudod jól.

- Persze, de téged soha nem foglalkoztatott, a Mesterséges Intelligencia valója? Úgy értem nem akartad őt egyszer sem látni, vagy nevén nevezni? - kérdezte Pie.

- Talán igen, de miért furcsa ez neked? A zsidók istenének sem volt neve és arca.

- Megszervezi és irányítja az életünket valaki 500 éve... Valaki... egy lány egyszer azt mondta nekem, minden ember, amikor programként kezdi életét a csecsemőgyárban, látja és hallja őt, csak azután elfelejti.

- És ezt te el is hiszed, Pie?!

- Miért? Olyan lehetetlennek tűnik?

- Talán annak!

Lassan közeledett az óriási tömeg a felvonulási sugárúton a végső cél felé. Tömött sorok, melyek a létezés megannyi csíráját hordozták magukban. Pie visszagondolt arra a pillanatra, amikor az északi fény hulláma fölélt először látta meg a leviatánokat életében. Eszébe jutottak az akkor elhangzott szavak is. Lelkében furcsa érzések kavargtak, titkon növekedett benne a vágy.

- Mire gondolsz? - kérdezte a mellette álló fiú.

- Nem fontos - válaszolta.

Azután hirtelen rohanni kezdett, átverekedte magát a tömegen, majd egy kilométeren át, mire végre megérkezett a hatalmas épülettömb elé. Belépett. Elhalványult a tömeg forgataga, csak valami sötét félhomály derengett az üvegfalak között. Úgy érezte, a képzelete játszik vele, a végtelenül tágas térben roppant kicsinek érezte magát. Elenyésző porszemnek. Madarak millióinak felszálló tömegét vélte látni, érezte arcán a szárnyak keltette örvény huzatját. Azután mintha homokos tengerparton állt volna, mint oly sokszor már, és most is érezné a zúgást. A víztömeg illatát, a parti fűvenyt és a sirályokat. Valahonnan nagyon mélyről jött ez az érzés. Magában tudta a létezést és mindent, ami ezzel jár, hiszen már nem program volt. Kicsírázott benne valami és egyre növekedett. Megannyi látomás, minden, ami fontos volt neki. Eluralkodott benne egy hang, mely most mindennél erősebben szólította meg őt.

- Elég volt! - ordította és szétfoslott minden.

Újra csak a csupasz falak valahol a homály mögött.

A csend és a létezés furcsa ideája. Az álmok színes hologramoknak ható világa helyett. A tömeg kint már felsorakozott, hogy felkészüljön a végső pillanatra, a jubileum fénypontjára, amikor kihirdetik a következő száz év programját. De ez valahogy most nem hatolt oda be. Pie csak össze-vissza támolygott ott bent az átlátszó üveglemezek határolta felületek közt, amint programok milliárdjai olvadtak össze egységgé a felületeken.

- Mutasd meg magad! - mondta ki halkán és elcsigázottan.

Mintha víz ömlött volna végig az üveglemezek tengerén le a padlóra.

- Szeretném látni, azt, aki 500 év óta arctalan és névtelen.

Valami körvonalazódott előtte és testet ölteni látszott. Végre megpillanthatta azt, amit oly rég óta nem látott: a Mesterséges Intelligencia arcát.

- És mire mennél azzal, ha látnád az arcom és ismernéd a nevem? - kérdezte.

Pie szemei könnybe lábadtak, mert ami előtte állt olyan volt, mint ő, azután a következő pillanatban más és azután megint más...

- Semmire - mondta ki csendesen.

Ő egyszerűen mindenki volt és senki.

Ezer mondat - az emberiség nevében-

Pezsgők pukkanhattak volna, éjfél jeleztek az atomórák kijelzői, de nem így történt. Beköszöntött a millennium vegyes boldogságtól átítatott perce, a negyedik millenniumé, s vele a 4000. esztendő.

Bámulatosnak tűnt ez a kerek évszám, s még kimondani is félelmetes volt, de az embereket nem túlzottan érdekelte, s még kevésbé a gépeket, melyek a világot irányították. Talán csak egy dolog tölthette el boldogsággal és önelégedettséggel a távoli jövőt, egy 500 éve tartó építkezés befejezte. Véget ért egy két évezredes álom, a Dyson-gömb építése, hogy könnyűszerkezetes testének árnyéka örök sötétségbe borítsa a Naprendszer külső bolygóit. Úgy ölelte körül a Napot a végtelennek tetsző héj, akár a papírburkolat a kerti lampion villanyégőjét.

A kopott üveggolyó, melyet valaha az univerzum kéklő jelzőbójának mondtak, most fölőselegessé vált, s óceánjai talán jéggé fagnak majd. Gigantikus városai, melyek egykor hangos élettől nyüzsgöttek, csendben, üresen enyésztek.

A Föld mélykék éjjeli egén a néma holdtányér arany színe ragyogott, s milliónyi távoli csillag. Egy skarlátszínű fénypont látszott alászállani, hogy két huszonéves fiú tekintetét magához vonzza.

Valóság lett minden, miről ember valaha is álmodott, kiteljesedtek az egykor élt Dyson mérnök gondolatai, mégis valami idegen, valami borzongató világ nyújtózott a bolygó felszínén. Magára hagyták, kiürítették, akár a Marsot... a gömb többet kínált, a fejlődés új útját. Az ellenállók és számkivetettek otthona lett a Föld, egy halálra ítélt manézs. Emberi gondolatok hatalmasodtak el, melyekről azt hitték, nincs többé: halál, betegség, nyomor, az élet. Egyetlen szóval, igen, az élet, melyet szétzúztak a maga valójában, nem volt tökéletes, helyét mesterséges intelligenciák vették át. Ember és gép összeolvadt valója. Bármennyire is kíváncsiaknak tűnt az a világ ott fenn, az űr feketéjétől körülölelten, éppen annyira volt ellenszenves is. Kegyetlensége és hidegsége a gépet szolgálta.

- Talán éppen most hullott alá egy bionikus bomba, hogy elpusztítson minket - szólt egy hang az üres némaságban.

Egy fiú mondta ki ezeket a szavakat, tekintete az eget fürkészte, megannyi fénylő foltot, a Dyson-gömböt. A viharos szél belekapott lágy szökés hajába, szívében már-már nyoma sem maradt a reménynek, tudta, hamarosan itt a vég, végez vele és néhány milliónyi társával az a mindent feloldó villanás, amikor teste szétsugárzódik fénykvantumokká, vagy amikor a hőmérséklet mínusz 200 °C alá süllyed.

- Elhagyhattuk volna a Naprendszert - tűnődött - könnyen és gyorsan, vagy akár a dimenziót, de mégis a Földet választottuk, mi ellenállók, a galaxis milliárdnyi lakott világa helyett...

- Egy csapdát.

- Amikor két évszázaddal ezelőtt elhagytuk a gömböt, ide kerültünk, én már itt születtem... azt hittem, technikát és életet találok itt, de helyette csak halált és pusztulást.

- Ne emészd magad, Kayle, nem tehetsz róla - mondta a mellette álló.

- Igazad van, most már mindegy!

- Feladod?

- Nem, hiába irtanak minket. Félnék tőlünk, csak tudnám, miért. Miért?

- Talán azt hiszik, hogy vannak űrhajóink vagy számottevő fegyvereink, az elmúlt 1000 év technikája, dehát ez örültség!

- Nem hiszem, a gondolattól reszketnek, az élet gondolatától.

A lobogó tűz fénye világította meg arcukat, vörösre festve a félhomályt. A távolban sötét tömegek nyúltak az égig, a leszálló könnyű párából egy másik fiú körvonala bontakozott ki. Ő is rongyokat viselt, elnyűtt és megfakult anyagot, Kayle-t kereste.

- Kayle, jönnek - mondta lihegve.

- A város felől, néhány százan lehetnek, nem ismerik a halált, lehet, hogy nem is emberek...

- Biztosan nem, valószínű, hogy plazmahologramok, egyszerű személyi programok.

S bár Kayle tudta, mit beszél, mégis kiült az arcára az a döbbenet, vagy inkább borzongás, melyet a látvány sugallt. A sugárzó körvonalak, tompa fényű alakok. A mellette állók azonnal szétsugárzódtak, fényrobbanások fotonáradata tükröződött lehetetlenül kék szemeiben, s agyába az iszonyat költözött. Plazmahologramok végtelennek tűnő serege, mely alászállt az égből, hogy megszállottan pusztítsa a múltat. És ő látta. Hiába való menekülés, félelem az arcokon. És a város, az utolsó mentsvár lassan megadta magát a pusztulásnak.

Valahogy olyan szomorú volt az ég kékje, ahol viharfellegek gyülekeztek, amint előre kúszott a jegesség. Ahogy tonnányi vizek lebegtek és úsztak tova a madarak felejthetetlen birodalmában, a levegőóceán, mint titkos jel. Érthetetlen szimbólumok, a Dyson-gömb, fénypontok sokasága, mely kitöltötte az eget. Talán érthetetlennek tűnt akkor és ott sok minden, akárcsak így utólag. Talán az ég kiáltott, amikor a felhők testén villámok terültek szét. S magányos esőcseppek indultak kalandra a mélység irányába. Milyen nyugodt volt minden, talán túlságosan is az. Már nem lehetett sok hátra, még néhány utolsó szó, mielőtt megkezdődik.

- Itt az ideje Kayle - hangzott valahonnan a háta mögül és érezte, amint megérintette a vállát egy hozzá hasonló fiú keze.

- Nem értek én semmit - felelte Kayle.

Vízcseppek csorogtak végig a testén.

- Mi az, amit nem értesz?

- Hát ezt az egészet - mondta Kayle.

- A Dyson-gömböt?

- Azt! Tudod azt hittem, képes leszek felfogni mindazt. Úgy gondoltam, boldog lehetek.

- Ezért ne emészd magad - kezdte a fiú. - Én a Dyson-gömbön születtem, ha lehet ezt egyáltalán mondani. Mint program éltem ott. Azután hallottam rólad. Eleinte örültem tartottalak, de idővel nap mint nap növekedett bennem valami és egy napon arra döbbsentem rá, hogy már én sem értem. Nem én voltam az egyetlen. Megkérdőjeleztük a rendszert, hogy jó-e ez így? Arra eszméltem, hogy rendszertagadók lettünk, egy kisebbség, mely nap nap után növekedett. Örökre száműzöttek lettünk, megfosztva minket a technikától. Úgy döntöttünk, visszatérünk a Földre, oda, ahol te születél.

- Talán hiba volt! - tűnődött el Kayle.
- Az, hogy a Földet választottuk?
- Igen. Most mindennek vége.

Morajlás támadt, halk sóhaj. Csak esett és esett rendíthetetlenül. Némáság izzította a láthatatlant. Olyan jel volt ez, mely talán egyértelművé tette az elkövetkezendő akaratát. A pillanat, a kitágult idő, amikor tekintete az égboltra irányult, felhők tömegei rohantak tova, mint gyorsított felvétel. Nem lehetett tudni semmit, csak érezni, érezni mindent, ahogy a szél arcukba vágta a vízpermetet és érezni az óceán illatát. Talán utoljára, Kayle szavaival élve, mielőtt mindennek vége. Vége annak a csodának, melyet úgy emlegettek, hogy Föld. Tekintetét még magával ragadta a látvány, amint a kezére egy különös bogár szállt le megpihenni a viharos erejű szélben, mely szökés hajtincseit borzolta. Sárga alapon fekete foltok. Valami ismeretlen csodálat.

- Még soha nem láttam ilyet! - tűnődött el Kayle a látvány adta impresszióba merülve.
- Látod? - kérdezte a mellette állótól.
- A Dyson-gömböt csak egyvalami érdekli, a jövő, ami talán nem is létezik.
- Kár - mondta Kayle a horizont íve felé fordulva.
- Talán még semmi sem késő, még létezik az ellenállás csírája! - mondta a fiú. - A Dyson-gömb Földet elpusztító embertelensége nem győzhet! Van még néhány szabad úrállomás.
- A Genotaurus-ra gondolsz? Feleslegesen.
- Miért mondd ezt, Kayle?
- Mert a Dyson-gömb örök szellem, mely elpusztíthatatlan, gondolat, mely kitörölhetetlen!
- Miért? Mi talán nem szellem vagyunk és gondolat, Kayle? Az élet mindennél erősebb gondolata?
- De.

A folyamat már megkezdődött, amint türkizszínű energianyaláb ereszkedett alá és valami elementáris erejű lökést éreztek a távoli ív felől.

- Mennünk kell! - ordította a fiú a viharban.

Megragadta Kayle-t, aki csak bámulta a végtelent, a messziségben elhatalmasodó pusztulást. Torkából kiáltás tört elő, hasztalan, néma sikoly. Egy lány rohant el előtte, emlékezett rá, gyakran találkozott vele azelőtt, impulzusokká kódolt valóság suhant át és egy fájdalom. Az elmúlás fájdalma. Érezte, ahogy testében tompa jegesség áradt szét, hiába feszültek meg izmai, görcs vett erőt rajta. Feloldódó körvonalak vették körül, rázuhant a csend, a hangtalan szürke álom, sötétség lett, tekintete üressé vált, átjárta a hibernáció, teste és gondolatai megfagytak, akár egy elektrongalaxis keringett a semmi ölelésében. Messzinek tűnt már minden, s a távolságok nullává zsugorodtak. Az idő egy pillanatra kitágult, szétfoszlott apró homokszemékké, melyet elsodort a szél. A Föld távolodó félgömbje járt a fejében, érezte a sikoltást, az elhatalmasodó örület hangját, a felforró óceánokat, amint a megsemmisülés egyre táguló körgyűrűje haladt a Föld felületén. Azután elvakította a fényesség, szemében még benne tükröződött a kékség, arcán könnycseppek méla szótlansága folyt végig. Az elmúlás, a visszafordíthatatlanság iszonyata. Egy kihűlt kohósalak maradt csupán, semmi több. Ennyi maradt a Földből, kék tengereiből, fűjének zöldjéből. Csak a Dyson-gömb maradt az örökké-

valóságnak szentelve, ahogy könnyűszerkezetes testével körülölelte a Napot. Feltűnt a mámorító, az ész eleven ereje, a Dyson-gömb befogadta az ellenállót. Hamis vágyak kerekedtek felül, álmok álmok, üres létezés. A fiú testét, lényét a Dyson-gömb megakolóniája nyelte el.

Ő életben maradt, egy teleportációs anyagsugár hullámaiból lett újjá. Még zavaros volt a világ, feküdt valahol, valahol, ami ismeretlenként hatott, benyomások ezreit zúdítva rá. Szemei könnyel teltek meg a vegyes fájdalomtól, s ama hullámzó átlátszóság idővel egyenesekké szilárdult. Fehérség nyújtózott, szórt fény, hangtalan zúgás. Álomittasan magához tért, zavartan nézett szét.

- Hol vagyok? - kérdezte a fölé hajoló árnyéktól, mely egy szőke hajú lánnyá látszott körvonalazódni. Összetörte a némaság üvegtükréit, selyemsálak gőzeként szabadult fel a realitás. Meglepődött ő is, akárcsak a fiú, megfogta a lányt valami a fiúban, ahogy ott feküdt, titkos feszültség volt kettejük között. Azok a lehetetlenül kék szemek olyan hívogatóan csillogtak, akár a Magellán-felhők, végtelenben, vagy a zölden derengő Androméda köd, mint távoli extragalaxisok.

- A Dyson-gömbön vagyok igaz? - kérdezett újból.

- Igen - bólintott a lány.

- De miért? Miért kerültem ide?! A társaim mind meghaltak, láttam... Semmi sem maradt nekem! - ordította könnyektől küszködve.

Nem felelt a lány a kérdésre, nem akart és lehet, hogy nem is tudott volna.

- Nem felelsz? - Legalább azt mondd meg, hogy fogoly vagyok?

- Oda mehetsz ahová csak akarsz - válaszolta a lány.

- Tehát elmehetek. Ruhát is kapok?

- Persze, Kayle.

A fiú egy percre megmerevedett, meglepődött, amint ingerületté kódolódtott agyában az előbb hallott szó.

- Honnan tudod a nevem? - érdeklődött, de nem a kérdésre kapott feleletet.

- Furcsa neved van - mondta a lány és elmosolyodott.

- Miért? A te neved mi?

- Az én nevem? Legtöbbször egy DNS-kód, a szuperszámítógépek így azonosítanak. De ha akarod, akkor szólíthatsz Danille-nek.

- Nem voltak szüleid, Danielle, akik nevet adhattak volna neked?

- Szüleim? Te most viccelsz, ugye?

- Már évszázadok óta személyi programokból fejlődik ki itt mindenki. Ha akarja, örökre program maradhat, de választhat magának testet is. Olyat, amelyet csak kíván. A mesterséges intelligencia néhány nap alatt előállítja a kívánt személyt. Időst vagy fiatalat, minden csak rajtad múlik.

- Ugye, te nem így jöttél létre, Kayle?

- Nem, nekem volt anyám, ő szült, a Földön születtem.

- Milyen különös! - szólt Danielle. Neki ez érthetetlen volt, ő a Földről is alig tudott valamit. Ellenben vonzotta az a vadság és az a kaland, mit a fiú megtestesített. Kayle nem a gép teremtette tökéletes programként létezett, belőle hiányzott mindaz, ami jellegtelenné és megszokottá tette volna, ez adta meg az igazi szépségét, a természetesség.

Néha csend támadt körülöttük, zavaró csend, mely nem akart szűnni. Ahogy Kayle felöltözött abba az ezüstszínű ruhába, Danielle egyre csak őt nézte, nem tudta, miért, csak erőt vett rajta egy érzés. Hormonmolekulák végtelen mennyisége áradt szét véredényeiben, s melegséget érzett, olyat, amit azelőtt még soha.

- Szeretném, ha eljönnél velem valahová - mondta.

- Hová, Danielle?

- Majd meglátod. Gyere és lépj mellém!

Ahogy Kayle megtette, vakító fehér fény villant fel, testük atomokra hullott szét, az anyag teleportációjának módján jutottak el oda, ahová Danielle akarta, a Dyson-gömb szívébe. A felejthetetlen, az emberfeletti csoda. A korzó, ahol kristályba álmodott oroszlánok lebegtek, ahol kilométeres teodolitok sorakoztak. Óriási fémüvegoszlopok magasodtak, az ég kékje helyett kozmikus gázködök színes csodája. A titánszínben csillogó szakadékok felett kígyózott könnyedén egy széles sétány, egy korzó. Alattuk csak a feketéllő mélység tátongott, sötétségbe lenyúló falak. Kayle-t magával ragadta a látvány, lélegzete egy pillanatra elakadt, s szemei, azok a kék szemek, tágra nyíltak.

- Mi ez a hely? - kérdezte megrökönyödve. Ereiben sebesen áramlott a vér, szíve a torkában dobogott.

- Ez a hely egyszerűen a központ.

A korzón emberek sétáltak, siettek valahová, gyakran felragyogó fényekként tűntek el és jelentek meg újabb csoportok. A távolban sok száz méteres összefordított áttetsző kristálypiramisok lebegtek, s egy a semmibe aládübbörgő gigantikus vízesés kékes színe és függőnyszerű vízpárája látszott.

- Látod? - kérdezte a lány - a technika nem rossz, Kayle, csodákra képes, szépségre és művészetre. Miért gyűlölöd annyira a Dyson-gömböt? A végtelen lehetőségét tárja fel előttünk. A korzó messzebb egy térré szélesedik, ott láthatod a modelljét, sugaras, és héjszerkezete körülöleli a Napot, felszíne sokmilliószorosa a Föld felszínének. Az első tíz szektorban több mint 400 milliónyian élünk.

- Elég! - kiáltotta a fiú. - Hiába akarod bizonygatni, én láttam, mit művelt a civilizáció! Mind meghaltak, elpusztította őket a gömb.

- A Földet akarod? Netán a tengert, az Atlanti-óceánt? Tessék! - szólt.

A látvány ponttá zsugorodott, az óceán partján álltak, hallani lehetett zúgását, a partra futó hullámok moráját, amint az arcukba vágta a bársonyos szél.

- Nézz körül, minden olyan, mint ahol születél. A horizonton túl megláthatnád a falként magasodó mészkőszirteket.

A lány, Danielle mégis csalódott, nem ezt várta, a fiú arca rezzenéstelen és szomorú maradt.

- Hát nem tetszenek az izzó reggelek? A megrövidülő árnyékok? - kérdezte.

- Boldogtalan vagy, Kayle? Ha akarod, sirályok szállnak az égen, hallhatod a hangjukat és érezheted a sós víztömeg illatát.

- Csak virtuális igaz? Valósnak ható hologramok - döbbsent rá a fiú.

- Hát aztán! Ne félj a valótlantól! Fürödhetsz is, ha gondolod, leugorhatsz a szírtől.

- Nem - felelte.

Danielle még közelebb lépett hozzá, megragadta Kayle csuklóját, érezte a fiú lüktető pulzusát. Szemében vad érzelmek és szenvedélyek csillogtak, akárcsak az övében. Hosszú, szőke haját a szél lengette, fehér selyemszerű ruháját a nap aranyozta be. Kayle ott állt vele szemben, tekintete mélyreható volt.

- Én vonzódok hozzád, nem tudom, miért, de beléd szerettem, és ezzel olyat teszek, amit nem volna szabad! Engedd, hogy kiteljesedjenek a vágyaim - mondta a lány.

- Vigyél vissza a valóságba! - kérte a fiú.

- Rendben.

És újra ott álltak a korzón. Úgy tűnt az egész, mintha nem jutottak volna el Danielle szavai Kayle-hoz, pedig nem így történt. Sokkal erősebben hatottak rá, még mindig a fejében visszhangoztak a lány szavai.

- Ki vagy te egyáltalán, Danielle? Mintha ismernél engem, pedig ez lehetetlenség!

- Fontos ez?

- Te az előbb vonzalomról beszéltél nekem, tudnom kell, ki vagy, mielőtt viszonzom.

- Akkor viszonzod, s talán választ kapsz kérdéseidre abba az egyetlen pillanatban.

A lány ajkai megérintették Kayle-ét és talán Kayle-nak a vágytól és a közös vonzalomtól képzeletében felforr a vére, gyomra, akár a szélben a száraz falevelek, reszketett.

- Nem kaptam választ - mondta nem sokkal később.

- Változtatna valamin, ha tudnád az igazságot?

- Értsd meg, Danielle, én nem élhetek veled így, ennek nincs értelme, ez nem az én világom!

- De még lehet a tiéd, ha akarod.

- Itt nincs semmi, csak üresség!

Danielle megdöbbsent a fiú szavain, széthullottak az álmai apró üvegcserepekké, melyek beborították géplelkének gránit-szilícium padlóját.

- Az igazságot akarod hallani? Hát igen, én ismerlek a kezdettől fogva Kayle, én tudom, hogy te ki vagy!

- És te? - vágott közbe a fiú.

- Én a Dyson-gömb lelke, gép és ember, egyik felem a gép, a másik, amit itt most te nem láatsz, egy megaszámítógép, az irányítja a kolóniát, és a gömböt. De vannak érzelmeim és vágyaim, nem véletlen, hogy te életben maradtál, szeretlek, de belátom, hiába, te nem akarsz itt élni.

Kayle megdöbbsent, és valami fájdalmat érzett, mely belülről jött. Dühöt, mely elsodort minden mást.

- Gyilkos vagy! Kegyetlen gép, semmi több! - rázta a fejét. - Gyűlöllek!

- Nincs választásod, Kayle - mondta némi hallgatás után Danille, majd odalépett Kayle-hoz és megérintette őt.

- Hagyjál! Ne érj hozzám!

- Ha úgy akarsz, el is mehetsz - felelte Danielle.

A semmi felett ívelt át az a korzó a Dyson-gömb szívében. Sokan voltak, vegyes csoportokban, mintha mindannyian kerestek volna valamit, forgataguk zaja töltötte be az üresnek ható roppant teret. Kayle állt még egy darabig, majd megindult a szélesség mentén, ahol kristálysobrok sorakoztak, egy elfeledett mester alkotásai. A mélységbe aládübörgő vízesésnél megállt, mely az ürességből támadt, s oda tért vissza. A korlátra hajolt egy mértani formákba álmódott oroszlán lábaihoz. Gondolataiba mélyedt, megfáradt és elgyötört elektronjainak halmazába. Mintha fekete víztükröt látott volna maga előtt. A valóság olyan nehézkesnek tűnt, s minden akarata ellenére a gömb nyugalmat árasztott. Egy lány állt mellette már percek óta, Kayle-t figyelte, de mindezidáig nem akarta megszólítani. A fiú olyannyira belefeledkezett a gondolataiba, hogy számára közömbössé vált, ami körülvette. Csak bámult maga elé abba a feneketlen mélységbe, úgy érezte magát, hogy lassan céltalanná és üressé válik az élete.

- Szomorúnak látszol, talán valami bánt? - szólította meg a mellette álló lány egy kérdést intézve hozzá.

Kayle egy darabig nem reagált, majd lassan odafordította a fejét, tekintete mindent elárult, néma könnyek folytak végig az arcán, üveges kék szemeiben reszketett a fájdalom.

- Miért sírsz? - kérdezte a lány.

- Nem fontos - felelte Kayle.

- Itt olyan kevesen sírnak, biztos van valami oka, nem szeretnéd elmondani? - folytatta.

- Az előbb olyan egyszerűnek tűnt volna leugrani innen és feloldódni a végtelenben, eggyé válni az ürességgel.

- Leugrani? - lepődött meg. - Dehát mi értelme lenne annak?

- Egy tiszta pillanat, egy igazán felszabadult pillanatért átadni magam a megsemmisülésnek.

- Ezt nem mondhatod komolyan...

- Mi a neved?

- Kayle.

- Tetszik a neved, Kayle, olyan egyedi, és a szemed színe is, kék, mint az Atlanti-óceán vize, amikor vihar tombol.

- Honnan tudod, milyen az óceán vize viharban? Talán jártál a Földön?

- Nem, pedig szerettem volna, de virtuálisan már bejártam minden szegletét. A Földre már 400 éve senki sem mehet.

- Ja persze - intett a fejével Kayle.

- Még mindig a fejedben jár az a gondolat?

- Már nem. Tovább.

- Még ha meghaltál volna is, itt mindenki újraterezhető. A központi intelligencia adatbankja mindenki reprogramját tárolja, a genetikai és a szellemi program összességét, téged is, Kayle.

- Tudom, nem kell mondanod.
 - Látom felszáradtak a könnyeid - szólt a lány. - Mosolyogj egy kicsit, neked nem áll jól, ha szomorú vagy.
 - Te ezt nem értheted, megvan az okom, amiért nem vagyok boldog.
 - Nem értelek, Kayle, hiszen a Dyson-gömbön mindenki boldog, hogyan lehet az, hogy te mégsem vagy az?
 - Hát nem érted, én nem vagyok idevaló, én gyűlölöm ezt a helyet! Ez a hely hazug és kegyetlen! Te még soha sem szerettél volna elmenni innen, itt hagyni ezt a börtönt, szabadon egy bolygón élni és egy napon talán meghalni? Nem szerettél volna utazni a végtelen univerzumban más csillagrendszerek, galaxisok felé, új és új kalandokat valóban megélni, és nem csak álmodni? Még soha nem volt ilyen kívánságod?
 - De, talán voltak. Talán szerettem volna, de nem lehetett.
 - Akkor érted, miről beszélek, és mégis olyan távoli neked. Lehetetlenül távoli.
 - Különös, amit mondasz, ahogy beszélsz tiltott vágyakról - mondta a lány és valami ellenállhatatlan vonzalmat érzett, mely lassan belészívódott, vággyá nőtte ki magát benne. Szerette volna jobban megismerni Kayle-t, hogy azonosulhasson vele, de abban a sűrített pillanatban ez megvalósíthatatlan volt. Szétáradó jegesség vonta magára a figyelmet, elektrongalaxisok kristályba fagyasztott valója, mely most reálisabbnak hatott, mint valaha. Minden elhalványult, csak kettejük világa lüktetett élesen és erősen. A lány Kayle-t figyelte, a szőke haját és elrejtett gondolatait.
 - Miért olyan bonyolult minden, miért nem lehet egyszerű, a maga kötött pályáin túlra mutató?
 - tűnődött a fiú.
 - Nem tudom - felelte, egy lépést tett felé.
 - Tudod, Kayle, megfogott a belőled való. Megérteni és felfogni mindazt, amit mondtál, túl nehéz. A valóság te magad vagy. Te a végtelent akarod, Kayle.
 - Nekem nem kell semmi, ami a gömbtől van, semmi!
 - Pedig a Dyson-gömb nem teljesen olyan, mint amilyennek gondolod, szeretném, ha tisztán látnál.
 - Nem fontos, nem akarok a gömbön maradni - mondta Kayle.
 - Most úgy érzem, nem tudom, miért, de vonzódok hozzád, te más vagy, mint a többiek, másról álmodsz, más világban élsz.
 - Lehet - felelte a fiú.
- Kiteljesedett egy gondolat, s a múltó perc olyannak tűnt, mint neutroncsillagok fellobbanó fénye. Tudattalan emlékképek kerültek a felszínre fénytelen és megfakult, elfeledett remények. Lángolni látszott minden, és a végtelen most közel került, elérhetően közel. A percnyi pillanat tűnt tova, s nem maradt más hátra, mint maga a valóság a jeges magány a Dyson-gömb rémítő gondolata, az a sikoly, mely már hetek óta benne visszahangzott és Kayle tudatát és egész lényét gyötörte. A lány szótlán maradt. Belemerült a Dyson-gömb megakolóniájának világába.
- Mondd, miért van így, ezernyi kérdés és mind megválaszolatlanok.

- Talán meg kellene próbálnod megkeresni a választ a kérdéseidre - mondta a lány újra Kayle felé fordulva.

- Nem, ez szinte lehetetlen. A Dyson-gömb nem segít nekem, csak akar tőlem valamit, az életemet. De azt hiszem, nem is kell a segítsége.

- Pedig lehet, hogy megnyugodna a lelked, ha befogadnád azt, ami nyilvánvaló.

- Befogadjam a hazugságot? Szerinted ezt kellene tennem?

- Azt hiszem igen, a lelked nyugalmaért. Mi a valóság, Kayle, elgondolkoztál már ezen? Hazugság és igazság olyan egyforma, olyan közel álltak egymáshoz, csupán nézőpont kérdése, mindegyik csak egy a halmazok végtelen sokasága közül. Fogadd el!

- Szeretnék egy kicsit egyedül maradni ezek után, hogy elgondolkozzam azon, amit mondtál, ugye megérted?

- Persze, ha akarod, magadra hagylak.

- Igen, ezt szeretném, bár lehet, hogy nem találkozunk soha többé. Én el akarok menni innen, az lenne a legjobb megoldás, s egyúttal ha visszakapnám azt, amit elveszítettem. Mielőtt elmész, a nevedet szeretném tudni, nem akarom, hogy csupán egy látvány maradj.

- A nevem nem fontos, legyek csak egy látvány, maradjak csupán egy emlék, mely egy napon elhalványul és kitörlődik agyad molekuláris tárából - felelte a lány Kayle-nak, és fényesség támadt, az anyag teleportációjának jól megszokott módján tűnt el valahová, egy másik szektorba.

Igen ez az élmény rövid volt és múlandó, mely kegyetlenül kijátszotta az utolsó adut is. Nem volt más választása Kayle-nak, mint szembenézni a döntés kegyetlenségével. Választani élet és élet között. Indult volna tovább, hogy végigjárja a korzót és elmélyedjen a döntésben, amikor izzó körvonalát körülrajzolta a fény, mely a semmiből támadt. Ahogy megfordult, ott állt vele szemben Danielle. Kayle meglepődött, nem számított arra, hogy ilyen gyorsan utána jön.

- Mit akarsz? Most már soha sem hagysz békén? - kérdezte a fiú indulattal a hangjában.

- Kayle, a lehetőségek itt végtelenek, az energiát a Nap biztosítja. A technika minden csodája valóság. Ne gyűlöld az életet, mert a Dyson-gömb egy sziget a végtelen univerzumban! Az élet szigete.

- Nem, elég! Ti halálra ítéltétek a Földet és társaimat, az ellenállókat! Hiába akarsz meggyőzni, Danielle!

Riadt némaság, csend következett. Kayle szíve fájdalommal és vak, elszánt gyűlölettel telt meg. Eltűnődött azon, hogy mitől lett ilyen a valóság. Agyában elektronok lavinája indult meg és kémiai reakciók egymásutánjai. Csak üres szavak repkedtek, megannyi elfeledett gondolat. Talán nem volt és nem is lehetett kettejük között egyezség, olyan elérhetetlennek hatott az, hogy engedjen Danielle, mint a legtávolabbi galaxisok az univerzum horizontján. Valószerűtlen képek és titkos jelek sugárzódtak szerte, a gömb testén halk rezgés száguldott át. Csak álltak ott, egymást figyelték, egymás apró rezzenéseit. Nem volt jele annak, hogy valami is változott volna. Kayle megindult, tett néhány lépést, Danielle tekintetével követte, de szólni nem szólt hozzá.

- Nézz körül, a Dyson-gömb egy tökéletes civilizáció, ahol nincs bűnözés és nyomor, egy magasan fejlett társadalmi és technológiai környezet virágzik, még ha ennek meg is van az ára, hogy a Dyson-gömb mindannyiunk időtlen otthona. Örök börtöne, ha így jobban tetszik. A Föld a múlt volt, mennie kellett. Értsd meg, Kayle!

Egy tízezer négyzetméteres terem sejlett elő az eloszló álmok közül, két egymásnak fordított kör alakú rámpa a plafonban és a talajon vízszintesen. Anyagát csillogó szupravezető kristálylapok burkolták, a terem falát függőlegesen áttört nyílások alkották.

- Neked semmi sem lehetetlen, Danielle, engedj szabadon, új dimenziók vagy másik galaxisok világába. A fény sebességével eljuthatok máshová.

- Teljesíthetném a kérésedet, de inkább visszahelyezlek a XXI. század időkontinuumába.

- Miért?

- Talán rájössz, hogy nincs igazad.

- Akkor hát vége?

- Igen, te most elmész a múltba, ott megtalálhatod a helyedet, és talán boldog lehetsz a Földön.

Danielle arcán könnycseppek peregtek le, a fiú a két hatalmas kerámia-fém tányér közé állt. Fényrobbanások impulzusai hatalmasodtak el, föloldotta a terem valóját, elfeledtetve a vonalak és formák állandóságát.

Kayle eltűnt, s csupán szénszemcsékből álló körvonal maradt utána, hogy örökre rá emlékeztesse a gép lelkét.

Feltűnő felületek és felszínek vették magukra a téridő terhét, egy megaváros épületei, könnyed fém-üveg tornyai. Az ég tejfehér kékje és egy újult erővel berobbanó reggel terült szét, s a sárga Nap sugarai végigsiklottak az épületek között. Szemetet görgetett a szél, a 2000-es évek sóhaját hallotta Kayle. Mint dallam kigyózott és csábította új kalandra. A környék valahogy megnyugtatta, pedig nem ismerte, már messze volt, s most mégis oly közel, érezhetően közel. Egy rekedt koldus pálinkabűzös röhögése ütötte meg a fülét, az utca sikolya s a széles közlekedési folyosók felől sportkocsik elsuhanó csendes magánya. Távolabb egy klub állt, zajos éjjeli forgatag, mely kora reggel kihaltnak tűnt, felkínált egy MINDEN varázst, élvezeteket és álmokat, mint egykor a jövőben a gömb, de ez más volt: emberi.

Egy fiatal lány lépett ki az ajtón, alig lehetett több 20-nál, akárcsak Kayle, majdnem egymásba botlottak, a tekintetük üvegtányérja egy percre találkozott. Milyen megrázó erejű volt. Megállt Kayle.

- Hasonlítasz valakire - mondta, ahogy rápillantott. Azt a szalmasárgaszín haját nem tudta elfelejteni.

- Te is - felelte belenézve a kék szemekbe, és sietve távozott.

Csak az élmény, egy impulzív benyomás maradt utána. Mélyet sóhajtott, és arra gondolt, ami elmúlt, ami a jövő volt, amit ott hagyott és el akart felejteni, de nem ment. Olyan erősen és szívósan élt benne, hogy szinte megfojtotta. Éjszakánként álmok tömegét zúdította rá, fejében egyre csak a lány járt. Üres éjszakák és szédítő nappalok váltották egymást, mintha egy hatalmas fehér szárny csapkodott volna. A fák, mint gőzsugarak nőttek, tündérpaloták támadtak és enyésztek el. Munkát vállalt, s hamarosan felhőkarcolók, s tükörtornyok üvegeit mosta. Ellát-

hatott a távolba, a horizontig, elsőként láthatta meg az aranyszínű korongot és a megfestett Atlanti-óceánt. Az elnyúló megavárost, míg ívvé görbült az egyenes és felfedte a Föld valódi alakját. Vágyott oda, abba a borzongató világba, ahol gondolatok helyett érzelmek és ösztönök vívtak vad csatát. Elmerült egy klub örök világában. A levegőt a szárazjég párája tette sejtelmessé, bársonyos lézersugarak szétterülő legyezője, a stroboszkóp állandóságot szétszakító áradata feledtette vele a gondolat hatalmát. Az ösztönei lettek úrrá a testén. A tömegből feltűnt a szőke hajú lány, ahogy Kayle megpillantotta, késztetést érzett.

- Ismét találkoztunk - mosolyodott el Kayle kissé zavartan.
- Talán véletlenül, bár nem hiszem - jegyezte meg a lány és leült az egyik asztalhoz.
- Mit akarsz tőlem, Kayle?
- Ismersz?
- Nem, a neved ott van a pólón, amit viselsz.
- Nos, Kayle?
- Semmi különöset.
- Pedig mindennél nyilvánvalóbb, hogy akarsz valamit, de ha nem mondod el, úgy is jó... helyes vagy. A szemed, tetszik a kék színe.
- Miért mondod ezeket nekem?

A lány nem felelt a fiú különös kérdésére, őt nézte.

Ki nem mondott kérdések fogalmazódtak, üres vágyak. Kayle szeretne volna megcsókolni a lányt, de nem merte, szemében erőtlen fájdalom reszketett. A klub levegője nehézzé vált, mintha láthatatlan terhek nehezedtek volna rájuk, mégis a megannyi felszabaduló hideg páracsepp könnyűvé tette a mozgást. A lány menni készült, körvonalai lassan tűntek el, míg Kayle egy vörös ital mellett ült. Testén ingerület száguldott végig, borzongató valóság. Felállt, gondolataiban az eltűnő lány tükröződött, s megborzadt attól, ha nem látja viszont. Utána rohant, szíve hevesen vert, szaporán lélegzett. Meglátta őt kissé távolabb, egy ezüstszerű sportkocsinál állt.

- Várj! - kiáltott rá.

Megfordult, a fiú ott volt vele szemben, mellkasa tágult és összehúzódott, megfeszültek izmai. Melegség öntötte el a lányt, olyan erőteljes benyomás zúdult rá. Hűs szél suhant keresztül a sötét utcán, kartonpapírt sodorva magával.

- A nevedet szeretném tudni - mondta Kayle és egy lépést tett felé.
- Egyszerre milyen fontos lett, de megmondom neked, Sarah-nak hívnak.
- Még mindig hasonlítok valakire? - kérdezte.
- Igen - felelte Kayle odamenve hozzá.

Beszálltak a kocsiba, becsapódott a szürke ajtó, hangos csend vette kezdetét. A motor látszat-zúgása, az elsuhanó épületek és a feltűnő fehér fényvilág jelent meg előttük, a mágnesvasút pályáján túli világ. Az áttetsző kristály-fémüveg oszlopok, a magasba nyúló üvegtornyok, egy új város. A távolban a narancsvörös horizont látszott a szálloda széles panoráma-ablaksorából, még sötétség volt, az égen a csillagok ragyogtak, a Göncölszekér, a Sarkcsillag és a Tejút halványan derengő sávja.

- Miért bámulsz kifelé az ablakon? - tűnődött Sarah.

- Olyan különös, te még sohasem néztél az égboltra, nem szeretted volna fluoreszkáló vízű tóban úszni? Az a végtelen feketeség ott az égen.

- Különös? Még senki sem mondott nekem ilyeneket. Olyan váratlanul léptél be az életembe, Kayle, tegnap még nem is ismertelek.

- Úgy gondolod, ismeresz?

- Nem, tudom, hogy számomra te rejtély vagy. Éppen ezért kérdezem. Ki vagy?

Kayle a dereka köré tekert egy selyemlepedőt, majd a lány szemébe nézett.

- Egy fiú a millennium évéből - válaszolta, csak azt nem tette hozzá, hogy melyikből, hányadik millennium világának a szülötte ő.

Akaratlanul is egymáséi lettek, testük összeért, egy rövid időre egyesült, hogy az élettől múlandó boldogságot kapjanak ajándékba. Kiteljesedtek a vágyak, az eltévedt gondolatok realitást nyertek. A forróság lassan múlt el, beletemetkezve a hajnal tovasikló áradatába, mely mint selyemhuzat hasadt szét. Álom szállta meg Kayle tudatát, ahogy az ágy magára vette őt, és a lány teste betakarta, mint egy meleg paplan. Elhaló esőcseppek kopogása hallatszott kintről, szótlán sikoly, az alácsorgó víztömeg. Álnok álmok hatalmasodtak el Kayle fejében, tudatát eluralta a jövő halk suttogása és a borzalom szülte vízió. Verejték nedvesítette be a bőrét, a halál érintette meg csontváz kezével egy pillanatra, hogy áramütésként beléfagyassza az iszonyatot. A Dyson-gömb megakolóniája mely fémesen csillogott, a nap, amikor plazma-hologramok szálltak alá az égből, és a Föld pusztulása.

- Neee! - kiáltotta merészen és hasztalan az eltűnő valótlan mögül.

- Mi történt?

- Nem számít, rossz álom volt csupán, kínzó irrealitás.

- Nyomaszt valami, amióta csak ismerlek, nem akarsz elmondani, mi az?

- A jövő - felelte halkán, lehetetlenül kék szemében valami szokatlan fájdalom látszott.

Pedig a jövő megváltozott, új síkra szállt, s egy másik kvantumában ádáz harc folyt. A rendíthetetlen idő plasztikus lett, törések szabdalják addigi egységét. Küzdelem folyt a Dyson-gömb ellen, s a múltban Kayle egy fontos láncszem lett. Küzdött a fent maradásért és a végső győzelemért az új gépi világ, a megmagyarázhatatlan realizmus. Egy fiatal fiút választott ki, a maga képére formálta, hideggé és eltökéltté. A gép újra megtörte az idő kvantumainak folytonosságát, visszaküldte a fiút Kayle korába.

A hajnal fölé magasodott egy büszke épület, csupa üveg teste visszatükrözte az alvó utca minden apró fényét. Tükörként szórta szét az áradó világosságot. A sötét sikátorban, a szétugró elektronok tömegét, amint villámokként szikráztak a fémek, ott hevert a küldött a fluoreszkáló türkizkék fényben. Megérkezése a halál érkezése volt, szöke haját a szél borzolta, sötét szemeiben valami vak elszántság izzott.

Új nap virradt, másfajta reggel, új eseményeket hordozva magában. Az éjszaka eltűnt, akár-csak a holdtányér mésszé fakult korongja az épületek között. Kayle szomorúan merengett a szobában, tekintete belemélyedett a tükör felszínén lebegő önmagába.

- Már megint valami bánt? - kérdezte Sarah hátulról átölelve őt.

- Talán boldogtalan vagy, Kayle, nem okozott örömet a beteljesedett vágy?

- Nem, dehogy! Őrült és nyugtalanító gondolatok köröznék a fejem felett, megmérgezve a valót, de te ezt úgy sem értheted.

- Mitől félsz, Kayle, mert látom, hogy félsz.

- Nem fontos Sarah - felelte a fiú.

- A rossz álmok kínoznak ugye? Talán visszatérnek minden éjjel és lassan beléd szívódnak?

- Fogjuk rá.

Kayle fölkelt és felöltözött, a reggel vonzotta őt, a frissítő hús levegő, az, ahogyan az árnyékok megrövidültek. Elment egy időre, egyedül szeretett volna lenni, kiüríteni a fejében száguldozó gondolatokat. A jellegtelen szürkeségbe burkolódzó utca még csendes volt és kihalt, csak néha tűnt fel egy-egy magányos alak, miként Kayle is. A mindenséget láthatatlan por fedte be, érezni lehetett az elnehezülő tömegeket. Később eltűnt minden más, a reggel maradt hátra, az, ami feledtetni próbálta a fiú múltját, a jövőt.

Ahogy befordult, egy utcasarkon megtorpant és megállt, szembetalálkozott valakivel. Talán egyidős lehetett Kayle-lal az a fiú, mégis amikor meglátták egymást, olyan megrázó erejű volt. A fiú szőke haján vízcseppek csorogtak végig, szemében, azokban a sötét szemekben pedig érthetetlen gyűlölet látszott. Még nem ismerték egymást, mégis mintha minden megélt perc közös lett volna. A szőke hajú fiú még ruhátlan volt, de majd rajta is a megszokás vett erőt. Az elmúló perc tovagördült, s elsétáltak egymás mellett. Nem sejtették az elkövetkezendő akaratát.

Minden megváltozott, az erősödő kora reggeli szél süvítése hallatszott, a hideg áramlaté, mely új gondolatokat hozott. Kayle fejében még elevenen lüktettek az emlékek, s testét most simította végig a hűvösség. Nem akarta többé érezni a magányt, érezni a boldogtalanság sikolyát. Lágyan támadtak fel a fények, a meghaló néma szürkeség nem volt többé, elmerült a fehérségben. Kayle már nem akart többé egyedül lenni, szerette volna maga mellett tudni a lányt, Sarah-t. Megindult visszafelé, a valóság oly áttetszően csillogott. Felidéződtek a jövő szavai, s szívében valami elszánt gyűlölet lángolt. Lassan elindult, léptei csöndesen visszahangoztak az üres sikátorban. Tekintete a járdát figyelte, csak néha nézett fel egy-egy arcot megpillantva. Az épületek tömbjei jellegtelenül magasodtak az utca két oldalán, mint szabdalt tükörfelületek fém-üveg testükkel. Úgy tűnt neki, talán követi valaki, de mindahányszor hátrafordult, csak önmaga fekete árnyékát látta hosszan elnyújtózni. Ahogy a fejét visszafordította, végre feltűnt a szálloda, a mágnesvasút pályáján túli világ. Igen, ott égtek azok a narancsszínű halogénlámpák, melyeknek fénye magához vonzotta Kayle-t. Azután egy pillanat múlva kialudtak, és helyüket a reggel, a sárga Nap vette át. A kimondhatatlan. Titkos szavak és gondolatok sugárzódtak felé, mígnem ott állt előtte Sarah. A lány körvonala mentén végigsikló fény még zavarta őt, de a valóság eltörölt minden ellenállást.

- A szemedben még csillog valami, Kayle - mondta.

- Igen, és mi? - kérdezte a fiú.

- Nem tudom, csak olyan különös. A tekinteted, egy pillanatra azt hittem, mintha nem is te lettél volna. Még mindig a fejedben jár az az eltévedt gondolat, igaz?

- Igen, még bennem az iszonyat, félelem a végtelentől.

- Félelmed hasztalan menekülés, Kayle, miért nem nézel vele szembe?

- Nem, lehetetlent kérsz, azt akarod, hogy ellenálljak, de hidd el, megérint a halál, szinte érzem csontváz kezeit a testemen, olyan fagyos és hideg. Vajon gondoltál már valaha is arra, hogy mi értelme van? Nem, nem értheted, Sarah, mi az, ami kínoz.

- Pedig tudni szeretném, szeretlek, Kayle, ismeretlen vágyak fűtenek, egyre csak rád gondolkodom és egy eltévedt pillanatra. Miért vagy boldogtalan?

Sarah odalépett a fiúhoz és megérintette egy pillanatra a vállát. Az ujjatlan pólón ott volt a név, a fiú neve, mint valami rejtett gondolat. Az az érintés vágyakat szabadított el Kayle tudatában, hasztalan és üres érzelmeket, melyek hiábavalóak voltak. Szemei könnyel teltek meg és végigfolyt az arcán a fájdalom. Néma volt és nem felelt, csak a múltra gondolt, a jövőre. Emlékképekké fagyasztódott történések kerültek a felszínre, ahogyan látta megsemmisülni társait, s még vegyesen benne élt a Dyson-gömb, ami egyszerűen felejthetetlen volt, több mint szupercivilizáció, több, mint szellem és anyag. Talán fázott azon a hűvös reggelen, de nem törődött vele. Felvette az ezüstszerű fekete csíkokkal díszített dzsekit, melyet Danielle-től kapott, most rá gondolt, a gép lelkére, aki annyira hasonlított Sarah-ra. Távoli hangok morajlását hallotta, idővel elmúlt a reggel és csak állt ott Sarah előtt. A lány is szótlan volt, a válaszra várt, úgy tűnt, hiába, mert Kayle nem felelt.

- Érezted már valaha is, hogy semmi vagy, hogy hiába minden az univerzum végtelenségéhez képest?

- Miért mondd ezeket? Nem értelek, Kayle. Miért vagy boldogtalan, kérdezhetném újra, ma és holnap.

- Nem tudom - felelte a fiú.

- Mit tudsz egyáltalán az életről? Azt mondtad örömet okozott a tegnap este. Akkor? Talán többre vágysz?

- Rád vágyom, és arra, amit elvesztettem. Elvesztettem valamit, a lelkem nyugalalmát. Talán soha nem kapom vissza.

- Szeretném, Kayle, ha velem jönnél, elviszlek valahová.

A fiú nem mondott nemet, fáradt gondolatai meghallgatást nyertek a lány agyában. Becsapódott a metálsárga kocsiját, leheletkönnyedén indult meg a városon át. A csend zajos egyszínű szürkése és a város nyüzsgése megfeszült a szélvédő üvegén, sikolyát elnyelte a szénszálas karosszéria. Apró porszemek vitorláztak a szélben, tengernyi láthatatlan kvarc-kristály, mint fénylő pontok az égen. A felhők közé nyúltak a büszke épületek, csupa fémüveg testükön a napsugár csillogott, s a könnyed kék égen fátyolos fehérség úszott át. Már messze volt a központ, üvegtoronyai távoli hasábokként magasodtak. Feltűnt a korzó néma íve, amint a parton végighaladt.

Az autó megállt, kiszálltak, Sarah szalmasárgaszínű hosszú haját a szél borzolta. Az acélkorlát fémhidege magához vonzotta Kayle-t, tekintete az óceán messziségébe veszett. Haragos hullámait párává porlasztotta a kögát.

- Szerettem volna, ha te is látod a viharos Atlanti-óceánt. Engem mindig megnyugtat.

Kayle mélyet sóhajtott, egy pillanatra a lányra nézett, majd visszafordult.

- Nem, ez nekem már kevés, a világ azt hitte, minden tudás az övé lehet, de ez hazugság, mindig lesznek újabb és újabb kérdések, a végső titkokról sohasem fog fellebbeni a fátyol. Érted ezt Sarah? A millennium magáénak hitte a valóságot.

- Tagadod a teljes megismerhetőséget, de akkor hol feszülnek a határok?

- Végtelenül messze, de ott a megfoghatatlanon túl ott vannak!

- Miért az örület Kayle, esténként a csillagos eget bámulod, a végtelent.
- Nem tudom, valami bánt, a jövő. A horizonton túl ott vannak a mészkőszirtek a túlparton, de a világmindenség tere végtelen. Hol van az univerzum horizontja, és vajon mi van azon túl?
- Él csak a hétköznapiaknak, egyszerűen csak élj! - mondta Sarah.
- Nem tehetem, az agyamba belefagyott a rettenet, belém szívódott az iszonyat. Egy fiú vagyok a millennium évéből, a negyedik millenniuméból, a 4000. évből. Most felfedtem előtted a titkomat. 2000 év választ el minket.
- Ez nem lehet! Oly közel éreztelek magamhoz.
- Mégis ez az igazság Sarah, a Holnapból való vagyok.

Úgy érezhették, mintha az idő ennél a szónál megállt volna, az óceán felől fújó viharos szélben, amint a sós víztömeg hűvös illatát magával hozta. A levegőmolekulák elektronjai keringtek hangtalanul, s néha villámok izzították a messzi felhők bamba szürkességét, ahogy az elhaló tömegek távolodtak. Mintha valaki lenyomott volna egy láthatatlan gombot, s most nappalok és éjszakák váltakoznának. A felhők selyemhuzatjain átszűrődő fények vonták sejtelmes homályba a tájat.

- Most már értem, mi bánt, Kayle, az a roppant időbeli távolság, mely elválaszt téged - mondta a lány.

Kayle meg sem rezzent, mereven állt a korlátra támaszkodva.

- Mind meghaltak - kezdte szótlan mondatát a fiú -, csak én maradtam. Testük szétsugárzódott megannyi fénné, fotonok milliárdjainak örök hullámává.
- Mesélj a jövőről, talán megnyugodsz, ha beszélsz róla - kérte a lány.
- A jövőről? Miért érdekelne, hiszen te addigra rég halott leszel, tested feloldódik a semmi-ben, eggyé válsz a földdel.
- Az nem számít, neked már valóság minden, amiről én még csak álmodom! Mondd, mi lesz!
- Nem tudom - sóhajtott Kayle - Én csak azt tudtam, mit jelent élni, és mit jelent számomra a Föld. De szétszúrták az életem! Valami mást kínáltak fel helyette. Már nem tudok semmit, csak a Dyson-gömb és a társaim képe lebeg előttem, akiket szerettem. Elveszítettem valamit.
- Kayle, ne félj, még nem késő, még boldog lehetsz!
- Talán, hiszen nem véletlen vagyok itt, egy lány küldött engem ide, egy lány, aki hasonlított rád - mondta.

Újra felhangzott egy dallam, egy végtelen ütem, az elhaló mély hangok monoton ritmusa. Az a fiatal fiú, a város sikátorai közt sétált, szőke haja már nem volt vizes, lelkében már nem tombolt az újdonság megfoghatatlan ereje, titkos vágyak kusza halmaza. Szemében még égett a láng, a küldetésének a lángja, az elkövetkezendő vak haragja, mely tökéletesen értelmetlen volt. Még nem sejtette akkor, hogy az, akit látott, Kayle, mint ahogy Kayle sem, hogy kivel áll szemben. Pedig a szőke fiú agyába mélyen belevésődött a hologram multidimenziós valótlansága, de akkor az a futó pillanat mindent kitorölt. Most emlékek nélkül sétált, mélyen a tudatalattijába temetve egy megsárgult képpel. Egy kicsit olyan volt, mint Kayle, mind a ketten kerestek valamit, mely mindvégig előttük volt. Üres tekintettel haladt az utcán, széles közlekedési folyosókon át az oszlopokra emelt mágnesvasút felé, ahol a klub állt.

Kayle szíve üres volt, az érzelmek lángjai kihunyni látszottak, fejében elcsendesült a vihar. Az óceán morajlásának csendje költözött a lelkébe, és üres vágyai hatalmasodtak el rajta. Teste megborzadt, mint amikor aláhullik egy vízcsepp a fekete víztükörbe, s elmerül.

- Még nem késő! - ismételte meg a lány. Szavai úgy visszhangoztak, akár a szél zúgása.

- Hogy érted ezt? - kérdezte a fiú, szemében erőtlenség reszketett.

- Engedd át magad az estének ma éjszaka a klubban. Talán egy új világ kapuját nyitja meg előtted. És boldog leszel.

Elhalkult a nyugtalanság, csak az a végtelen dallam lüktetett egyre erőteljesebben a fiú, Kayle fejében. Behunyta a szemét és maga előtt látta a klubbot. Elkeveredtek az emlékei, s mostanra oly messzinek tűnt az a világ, ahol született. Még benne élt a jövő, mely a mából táplálkozott, de már más volt.

Néha fények villantak fel, mennydörgő üresség, a vihar hangjai, s az az előtűnő foton-áradat a stroboszkóp villanásaira emlékeztette. Esni kezdett, csendes halk zápor ömlött alá, melyet a kocsbi biztonságából nézett végig. Nem akart elázni. A lány mellette ült, majd elfordította a kulcsot, s a motor jellegtelen zúgása vonta magára a figyelmet. A város tűnt elő, a szürkességben, mint egybefüggő idom látszott, amint az üvegtáblák végtelennek tetsző felszínén végigfolytak a vízcseppek. Az eltűnt időtlenség lebegett láthatatlanul, s valami titkos vágyak halmazát érezte. Feltűnt a klub, az autó megállt előtte. Még esett, még alácsorgott a víz a végtelenből, a megnyugvó levegőben elázott papírlapok sodródtak. A jármű zárt tere ismeretlen erőt sugárzott, a mennydörgésektől meg-megrázkódott a szén-üvegszálas karosszéria.

- Miért hallgatsz? Hogy érzed magad? - kérdezte a lány, s Sarah hangjában ott hallatszott a remény, hogy a fiú válaszol.

- Már jobban - felelte a szélvédő üvegén át kifelé bámulva.

Merev volt és feszült.

Sarah odafordult Kayle-hoz és megérintette az arcát.

- Elmúlik majd, hidd el. Szörnyű a jövő, hogy ennyire felkavar?

- Nem, csodálatos - mondta a gömbre gondolva - és kegyetlen - jutott eszébe a Föld, az, ami ott történt. - Az emberek színeset és szürkét álmodnak, valóság minden, nincsenek határok, csak maga a végtelen tér és idő.

- Hiányzik?

- Egy kicsit, én akartam eljönni onnan, az a világ más volt. Valaki a múltba küldött a végtelen helyett, és én elfogadtam. Már nem tudom, hogy jól döntöttem-e.

- Biztosan jól döntöttél - válaszolta Sarah és közel hajolt hozzá, kezét a fiú vállára helyezte. Kayle érezte, mit kell tennie, mint megvadult molylepke a halogénlámpa száraz, fehér fényénél keringett tudatában egy gondolat. Megcsókolta a lányt újra és újra, s mint amikor áramütés éri, rándultak össze testének izmai, valami boldog elfojtódás vett erőt rajta, felszabadult minden kötöttség, úgy érezte, szabaddá válhat, s széthasadtak a ködbe burkolt fekete selymek.

- Egy ezüstlövedék gondolata nyomaszt minduntalan, egyre erősebben - mondta a pillanatot követő percben.

- Legyen üresség a fejedben, hamarosan eljön az este - felelt Sarah.

A beálló alkony fényei jelezték, hogy eljött az idő, a klub felől mély hangok szűrődtek ki. Bent a ritmus dübörgött, s a tömeg örült forrataga, a felvillanó mozgás az elfeledett gondolatok tükrében. Lézerek szétterülő kék és vörös hologramjai tűntek fel, az elfeledett boldogság képei. Ahogy belépett, Kayle szeme elé tárult a látvány, s lassan behatolt agyába a zene, testét a tánc löktetése kerítette hatalmába. Fejéből távoztak a gyötrő képek, s lelkét átadta a révültség kábító boldogságának. Valami megfoghatatlan öröm szállta meg. Ki tudja miért, de ő is eggyé vált a tömeggel, s a forratag nem csendesült, vadul hullámozott, mint kavargó téboly. Élvezte a pillanatot és a fehér fények áradatát, a mindent elnyomó és feledtető ütemet. Azután újra az agyába vágódott a gömb, a Dyson-gömb tűnni nem akaró makacs valósága. Ösztönök vívtak vad csatát a szárazjég hűvös párájában, amint ködként terjengett a padlón. Kayle szemében felcsillant egy vág, benne tükröződött a szőke fiú tömegből előbukkanó látványa. Kayle arcán végigfolyt a veríték, s aláhullott a semmibe.

- Mi baj? - kérdezte Sarah, hangját alig lehetett érteni, mindent elnyomott az a dallam, mely felhangzott és magával ragadott mindenkit.

Nem felelt, csak benne élt az a szőke hajú fiú egyre erősebben. Őt nézte, egymást nézték. Minden elhalványult körülöttük, kettejükre és a zene hangjára szűkült a világ, a klub levegője úgy látszott mintha megfagyna, az idő lassulni és megállni látszott. Kitágultak a lehetőségek, a mozgás szaggatottá, lendülettől mentessé vált.

- Kék - mondta ki önkéntelenül is Kayle.

- Kék világ.

Ez a szín uralt mindent abban az örökké tartónak tűnő percben. Kék lézerek bársonyos színe takarta be a tömeget, a felületeket és a formákat, kifagyott a felismerés a tudatalatti elektromágneses mezőiben. A fiú szőke hajtincsein végigsiklott egy fénysugár, emlékeiből előtört Kayle alakja, az a megfakult és elfeledett kép. Most eszébe jutott minden, minden, amit emlékezetébe kellett vésnie, és az, amiért őt ide küldték. Kayle csupán egy megsárgult fénykép volt ott a nagyon távoli jövőben, mely többé már nem ugyanaz volt.

- Mi baj, Kayle? - kérdezett újból Sarah.

- Semmi - felelte.

- Akkor gyere, készíték rólad egy fényképet, hogy örökre emlékeztessen rád - szólt megragadva a fiú csuklóját.

Egy ezüstbromid tekercs zárta magába alakját a vaku elvillantával. Megfoghatatlanul szomorúnak hatott ez a pillanat, nem tudni miért, a jövőt sugallta. Kayle megindul kifelé, körvonala lassan feloldódott a valóság korlátaiban, amint áthatolt a tömegen. Kint sötét volt és csend, csak a távolabbi halogénlámpák fénye derengett. Az utcán átsüvítő huzat borzongást keltett. Kayle eleinte egyedül volt, majd léptek zaját hallotta maga mögül. Hátrafordult, megálltak egymással szemben, ő és a szőke fiú.

- Mit akarsz tőlem? - kérdezte Kayle.

Akkor még nem válaszolt, egy lépést tett felé.

- Vége, Kayle - mondta szótlanság, szemében most ugyanaz a gyűlölet látszott, mint Kayle-ében.

Egy fegyvert húzott elő, a tárból ott sorakoztak az ezüstalapú lövedékek.

- A jövő küldött igaz?

- Talán - válaszolt.
- Meg kell halnod a jelenben.
- Miért?

Válasz azonban nem volt hasztalan kérdésére. A fiú felemelte a pisztolyt, ráfogta Kayle-ra. Amint megrezzent a tekintete, meghúzta a fegyver ravaszát, mely némán és jellegtelenül, tompán dördült el. Egy eltévedt gondolat valósult meg, egy ezredmásodperc uralma, és egy ezüstlövedék hatolt Kayle mellkasába, aki a földre zuhant. A hideg kövezet fogta fel összeecsukló testét, melynek terhét most magára vette. Vékony csíkban folyt a vére, átítatva a pólót és rajta a nevét. Még élt, a fiú pedig csak állt mereven, mint egy felkiáltójel, bénultan és elszántan. Rohanó léptek visszhangoztak, Sarah tűnt fel váratlanul a semmiből, szeme a fájdalom könnyeivel telt meg. Letérdelt Kayle mellé, végighúzta kezét a fiú arcán.

- Miért, miért? - kérdezte önmagától, kétségektől gyötörve, mindhiába.
- Tudtad, hogy a farkasok lerágják a lábukat, hogy megmeneküljenek a csapdából? - szólalt meg Kayle akadozó hangon a lányra tekintve.

Szájából vér csordult ki, meleg bársonyvörös csíkként végigfolyva az állán és a nyakán. Elnehezedett a téridő, és Sarah-nak rá kellett döbbsennie, nem tehet semmit azért, hogy megmentse Kayle életét. A fiú még mindig ott állt szemben velük, újra felemelte a fegyvert, mely eldördült. Agyonlőtte Kayle-t, tekintete üressé vált, feje félrecsuklott, meghalt, vége volt. Testének melegét még érezte a lány, ahogy keze a fiún, Kayle-on nyugodott, de idővel merev és hideg lett az, akihez vonzódott. Lehetetlenül kék szemében egy örült sikoly kiáltott egy utolsót, belé fagyasztva a pillanatot. Olyan egyszerű volt a halála, olyan könnyű, ahogy élettelenül hevert a teste a kövezeten.

Sarah a szőke hajú fiúra nézett, aki nem mozdult, csak bámult ugyanolyan üres tekintettel.

- Miért kellett meghalnia? - tette fel az értelmetlen kérdést a lány könnyektől küszködve.
- Ő nem ide való volt. Testét és lényét a jövő birtokolta, ahonnan jött.

Feltűnt a távoli jövőben egy úrállomás: Genotaurus. Kayle csak hallgatott szomorúan az átrium üvegfalánál állva. A múltra gondolt, távol a Naprendszerből. Az üvegfal túloldalán csillagok ragyogtak, megannyi fénypont, a zölden derengő Androméda-köd, egy galaxis a sokmilliárd közül.

- Mi bánt? - kérdezte egy lány megállva mellette.

Kayle egy pillantást vetett rá, majd visszafordult.

- Nem hinném, hogy rád tartozik - válaszolta.
- Figyellek már egy ideje, látszik rajtad, hogy valami nincs rendben. Tudod, néha látlak, amint félrevonulsz, mint most és sírsz.

Kayle csak bámult a semmibe.

- Miért? - kérdezte újra meg újra a lány megérintve a fiút.
- Hát tényleg nem érted?! - fakadt ki Kayle. - A Földnek vége! - ordította. - Nincs többé!
- Miért, úgy gondolod, én ezt talán nem tudom, és most a te szavaid nyitják fel a szemem?! Figyelj! - mondta megragadva őt. - Ennek már több mint egy éve! Az életnek tovább kell mennie!

- A Dyson-gömb elvette örökre!

- Igen, igen a gömb örökre elpusztította a Földet, Kayle, de ezen már nem lehet változtatni. Miért nem tudsz belenyugodni?

- Miért nő a fű, hogyha leszárad?! - rázta a fejét, jelét adva a tébolynak, mely ott keringett megtévedt molylepkéként minduntalan behatolva a tudat létezésének rejtelseibe. Nem volt értelme semminek, talán a tetteknek és a kérdéseknek sem.

- Én nem ilyennek képzeltelek téged, Kayle! - válaszolta a lány egy kissé csalódottan lehajtva a fejét.

- Hát akkor milyennek?

- Olyannak, aki azelőtt voltál! Aki nem fél semmitől, képes szembeállni a Dyson-gömbbel, a négyzetre emelt élet rettenetével! De úgy látom, te feladod. Feletted győzött a gömb!

- Tudod te egyáltalán, mit jelent az a szó: négyzetre emelt élet? - kérdezte Kayle a lánytól.

- Valami rosszat, nem?! - tűnődött. - Miért, te talán tudod?

- Nem - felelte tömören Kayle. - Nem tudtam megfejtetni az értelmét. Csak egyetlen dologban voltam biztos, hogy én gyűlöltem a gömböt, mert halálra ítélte a Földet, és most... most elpusztította.

- Mi itt mindannyian így érzünk, Kayle! Néhányan közülünk ismerték a Dyson-gömb világát, de a legtöbben csak hallottunk róla.

- Nem! Senki sem ismeri a gömb világát, mint ahogy Danielle-t sem, a mesterséges intelligenciát. Még én sem!

- Nyugodj meg! - mondta a lány megragadva Kayle-t.

Érezte a pillanat hevét, ahogy a feszültség rejtezett a mozdulatok és szavak mögött. Kék szemében a némaság terheit. A megmagyarázhatatlant, mely rájuk nehezedett. A Föld pusztulása, mint távoli emlékkép, mely mégis oly közel volt, elevenen élt a tudatában.

- Szóval a Föld pusztulása bánt? - kérdezte a lány megtörve az elhatalmasodó jellegtelen csendet.

- Miért? Neked talán nem fáj?

- De hiányzik. A szél, a tenger illata... Megmagyarázhatatlan, hogy mit ártott a Föld a Dyson-gömbnek!?

- Nem az számít, hogy mit ártott a Föld... hanem valami más...

- Mi egyáltalán a Dyson-gömb, Kayle?

- Ez jó kérdés! - mosolyodott el egy pillanatra a fiú nekidőlve az üvegfal síkjának.

- Nem válaszolsz?

- De, csak gondolkodom. Egy gigantikus héjszerkezet, melyet emberek álmodtak meg, mely körülöleli a Napot. Technika, szellem és anyag. A négyzetre emelt élet gondolata. Én... én csak azért gyűlölöm, mert ő is gyűlöli az én fajtámat. Danielle a lélek börtöne.

Ahogy Kayle kimondta ezeket a szavakat, eltűnődött, és emlékek szállták meg tudatát. A felejthetetlen, az emberfeletti csoda. A korzó, ahol kristályba álmodott oroszlánok lebegtek, ahol kilométeres teodolitok sorakoztak, a semmibe aládübörgő vízesés, az ég kékje helyett kozmikus gázködök színes csodája. Mely több volt, mint szellem és anyag, ahogy azt

gondolta. A Dyson-gömb. Mintha ívvé hajlott volna minden, a megaváros sziluettje a 2000-es években. Az ív és az örök igazság. Mi az igazság, jutottak eszébe egy lány szavai, akinek még a nevét sem tudta, egy látvány volt csupán, egy emlék. Agyának molekuláris létezése. Jellegtelen volt a perc és a pillanat, a kontinuum egysége. Talán ha széthasadozott volna időre és térre. Emlékezett. Amikor vízcsepp hullott alá, Tükörfelületek tengere... még égett, még izzott, halogénlámpák sárga fénye, mint messzi csillagok. Százmilliárdnyi másik világ. És szeme kékjében még ott izzott az a soha nem látott bogár, sárga és fekete foltjaival, mely nincs többé már. Csak ez az űrállomás van, meg néhány űrsikló, a Dyson-gömb megakolóniája valahol a tudatalattiba temetve és körülöttük a nagy semmi. Az univerzum, táguló tér és idő, mely talán szingularitás nélkül zuhan önmagába. Kár volt tűnődni, nem hozott megoldást. A kérdések kérdések maradtak, megválaszolatlan torzók. Az emlékek pedig csak megfáradt elektronok egy galaxisnyi világban.

A felgyulladó fény, mely ráloccsant kettejükre, a fotonok perdülete, mely élesen és némán kiált.

- Mi a neved? - kérdezte Kayle, amint ott ült a padlón, háttal a végtelen feketeségnek.

- A nevem Kaylie. Hasonlít a tiédre.

- Tényleg - jegyezte meg Kayle.

- De vajon mit jelenthet ez? - vetődött fel benne a kérdés.

- Hidd el Kayle, újra kezdjük! Az élet nem privilégium. A Föld nem az egyetlen, találunk majd másikat, új otthonot - mondta Kaylie.

- De a Föld az egyetlen volt! Soha nem lesz hozzá hasonló! - sóhajtott szomorúan a fiú.

- Így gondolod?

- Így!

A hallgatás üressége nyújtózott el egy percre. Azután egy fiú tűnt fel, Zen.

- Ő itt Zen - szólalt Kaylie bemutatva a fiút.

Kayle csak hosszan megbámulta őt, azután Kaylie elment, magukra hagyva őket. Sokáig nem szóltak egymáshoz, a csend vegyült el tudatukban, hallani lehetett a távoli zúgást, melyet máskor elnyom a cselekvés. Nem szavakkal kommunikáltak eleinte, hanem csupán ki nem mondott gondolatokkal, azzal, ahogy egymást bámulták olyan ostobán.

- Szóval te lennél Kayle!? - törte meg végül a szótlanyságot Zen.

- Miért, mit akarsz ezzel mondani? Furcsállod, vagy talán másvalakire számítottál?

- Nem. Valahogy ilyennek képzeltelek. A magányos hős, aki egyedül száll szembe az ember-telenség víziójával! Az utolsó ellenálló, aki túlélte társai pusztulását.

- Most gúnyolódsz? - kérdezte Kayle elfordulva Zentől.

- Úgy érzed? - kérdezett viszont Zen egy lépést téve felé.

- Lehet.

- Te lázadsz Kayle, akárcsak a többiek, de benned van valami más is! Benned ott van az, hogy neked talán sikerül.

- Micsoda?

- Egy új civilizáció alapjait lerakni.

- Ahhoz egy új bolygó kellene, olyan, mint a Föld volt. De a Földnek vége! Vége, érted!? Hagyj engem békén! - mondta Kayle és megindult.

- Várj! - felelte Zen és megragadta Kayle vállát.

- Mi van?

- Mi lenne, ha azt mondanám, van új Föld.

- Hol? - kapta fel a fejét.

- Még sehol, pontosabban itt valahol. Gyere, mutatok neked valamit.

Kayle követte Zen-t, aki keresztülvezette őt a fél úrállomáson, míg végre egy terembe értek, talán a legnagyobb helység volt. Különös hangulatot árasztott, a Földet idézték a tárgyak.

- Mi ez a sok kacat?

- Ezt neked kellene a legjobban tudnod. Ez minden, ami a Földből megmaradt.

- Néhány üres üveg, meg miegymás? Ebből akarod újratekdeni?

Kayle kínjában elnevette magát.

- Nem egészen. Ezek itt az én személyes tárgyait a Földről. A lényeg az, ami itt van körülöttünk ezekben a szekrényekben.

Kayle félrehúzza a körbefutó tolóajtót. Sok millió apró fiók tárult fel. Kayle kinyitotta találomra az egyiket. Egy üvegfiolát talált benne.

- Mik ezek? - kérdezte.

- Állat és növényfajok, DNS kódok - válaszolta Zen.

- Csak nem azt akarod mondani, hogy itt van mind?

- De. Ez az új Föld - felelte Zen.

- Fantasztikus! - ismerte el Kayle. Kék szemében valami türelmetlenség izzott. - Most megkérdezhetsz, hogyan sikerült összegyűjteni, de nem ez a lényeg.

- Tényleg nem.

- Talán nekem akarod adni mindezt? - tűnődött el a fiú, Kayle.

- Esetleg.

- És nem kérsz érte cserébe semmit?

- De, hogyan kérnék! Azt akarom, hogy dobj félre mindent, az eddigi életed, és nézz szembe önmagaddal!

- Azaz?

- Felejtsd el a múltat, és csak a jövőre gondold!

- Ez pont úgy hangzik Zen, mint a Dyson-gömb, az is csak a jövőnek él. Pedig a múlt fontos, azon artikulálódik az ember.

- Tulajdonképpen mit akarsz, Kayle? - kérdezte Zen megállva a fiú előtt, belenézve a szemébe.

- Talán a múltat. Talán a 2000-es évek világát szeretném visszahozni ide 4000-be.

- Miért?

- Nem tudom - felelte a fiú búskomoran Zen-nek.

- Miért hazug a Dyson-gömb? - kérdezett viszont.

Válasz nem volt csak egy sejtelen.

- Talán fél a múlttól, ezért pusztította el a Földet is.

- Talán. Talán sohasem az számított, hogy mit ártott a Föld a Dyson-gömbnek, hanem az amivé válhatott volna.

- Az ellenállókra gondolsz?

- Rájuk. A Föld az én és a társaim otthona volt. Mi megtagadtuk a kiürítés örökkévalóságának szóló parancsát. Nem akartunk a Dyson-gömbön élni. Jó volt úgy, ahogy volt, embernek lenni.

- Embernek lenni? Miért, milyen embernek lenni?

- Embernek lenni annyit tesz, mint élni, érezni, egy napon talán meghalni. Hinni valamiben.

- Szép gondolatok Kayle - mosolyodott el Zen. - A te kezében a lehetőség, hogy megvalósítsd.

- A Naprendszeren túl...

Egy kép, egy érzés, mely minduntalan előtűnt, melyről azt hitte Kayle, hogy tudatalattijának legmélyebb bugyrába számúzta. Hogy elfelejtette azt az 5 évvel ezelőtti pillanatot. Mélyen aludt. Még látta, még érezte a Föld pusztulását, a sikoltó zúgást, amint végighaladt a felszínén, a felforró óceánokat. Egy mikrokozmosz pusztulása. Nem tudta elfelejteni, minduntalan gyötörte, mint ismeretlen rémkép, mely belé szívódik. Egy kitörölhetetlen impresszió a kontinuum egységében, olvadó jégkockák, a csendes magány. Érzések, melyeket talán egy fekete lyuk ismeretlen sugárzása táplált. A Dyson-gömb.

Milyen furcsa volt minden, ez az új bolygó, a második Föld, melyet otthonául fogadott a fiú, melyet magának gondolt. Tovaszálló álmokképek, egy zavart vízió.

- Neee! - ordította Kayle még mindig ugyanazzal a makacssággal, mint akkor, ahogy magához tért.

Még feküdt valahol, ezüstös fólia takarta be, az övé volt az ismeretlenség kábító érzése. Valahogy megnyugtatónak talált mindent, ahogy körütekintett, és az égre nézve megmagyarázhatatlan ábrákka álltak össze a csillagok. Ez volt az az érzés, melyet először érzett, ahogy megpillantotta az új Földet. Különös volt az újrakezdés üveghalmazába merülni, egy új világot építeni, titkon remélve a felfoghatatlant.

Hűvös volt, valami képtelen fuvallat áramlott a dombokon túli óceán felől, magával hozva annak illatát. Kayle megborzongott, amint ruhátlan testén végigáramlott a levegő, és belekapott szőke hajtincseibe. Talán fázott, amikor magához szorította az ezüstalapú fóliatakarót. Beleszagolt a levegőbe, mely olyan ismerős emlékeket hordozott magában. Egy új világ, egy új Föld, ahogy azt társai, és lehet, hogy mélyen eltemetve ő is, megálmodta. Olyan idillinek tűnt minden. Csak a vak feketeség, az éjszaka, melyet majd csak a hajnal old fel, és a sötét selyemhuzaton a fénypontok milliói. Nyugalom volt és csend, csak a közeli város nyújtózott végig a horizont mentén, az ismeretlen impresszió, a genesis-program utolsó szakasza. Furcsa volt látni azt, amiről úgy hitte, nincs többé, azt, mely olyan elevenen terült el körülötte, mintha soha nem is történt volna meg a pusztulás, és nem létezne a Dyson-gömb sem, embertelennek hitt világával. A négyzetre emelt élet. Aztán a hajnal jellegtelen lendülete vette át a létezés

emlékét, amint a horizont irányában keskeny sárga szalagként izzott. 365. napja szemlélte Kayle ugyanezt, de valahogy soha nem tudta megszokni azt, hogy 1 órával napfelkelte után egy újabb hajnal élhet át.

- Mi bánt - kérdezte a mellette álló Kaylie, végighúzva a kezét Kayle meztelen hátán.

- Éppen ma egy éve lőtünk új otthonra.

- Ennek örülni kellene nem?

- De. Valahogy úgy. Látod? Hajnalodik.

- És?

- Nehezen szoktam meg azt a tényt, hogy egy kettőscsillag körül kering ez a bolygó. Talán még most is idegen érzés.

- Emiatt vagy szomorú? - csodálkozott Kaylie.

- Nem egészen.

- Hát akkor?

- Tudod amiatt, amit ez a furcsa tény jelképez.

- Mire gondolsz?

- Arra, hogy bármennyire is igyekszünk ez itt soha nem lesz olyan, mint a régi Föld volt!

- Na igen, tényleg soha nem lesz olyan, de attól még lehet neki örülni nem? Attól még szerethetjük éppen úgy, mint a régit.

- A kontinensek körvonala sem olyan... - sóhajtott a fiú.

- Nem, valóban nem olyan, de a földtörténet folyamán annyiféle volt a kontinensek alakja... Figyelj, Kayle! Neked kellene tudnod a legjobban, hogy a Föld nem azt jelenti, hogy milyen a szárazföldek körvonala meg miegymás. A Föld egy fogalom, egy érzés, ami belülről fakad, ami benned van. A Föld a lelkedben van.

Kayle elgondolkozott néhány percre. A tovatűnő hajnalba merült a tekintete, amint lassan kialudtak az alattuk elterülő megaváros fényei.

- De, igazad van - ismerte be.

- Akkor meg?

Kayle nem felelt, csak a dereka köré tekerte a főlatakarót és felállt. A megaváros ívét nézte dombról, a távolban a felhők közé nyúló üvegtoronyokat. Sirályok szálltak, majd könnyű testű űrsiklók rajai húztak el a tejfehér égen.

- Hadgyakorlat? - kérdezte Kayle a lánytól.

- Lehet, vagy csak légiparádé.

- Talán.

Valahogy Kayle úgy érezte, mintha megelevenedett volna a múltjának egy darabja. Pedig az, amit látott, már más volt. Talán egy a Dyson-gömb rettenetéből kicsírázott másik civilizáció. A Dyson-gömb éppen úgy fogalom volt, egy érzés, ami belülről jön. Egy győzelem emlékműve, a négyzetre emelt élet győzelméé.

Milyen más volt az, mégis egy és ugyanaz. Valahogy közös. Olyan, mint mikor ugyanarról beszélünk csak más szemszögből. Megannyi furcsa érzés. A hajnal és az égen tovarohanó űrsiklók.

- Nehéz így élni! - mondta Kayle.

- Mire gondolsz?

- Nem tudom - felelte.

- Furcsa.

- Mi?

- Hát te.

- Én?!

- Igen te. Még soha nem találkoztam hozzád fogható fiúval. Miért vagy ilyen Kayle?

- Milyen?

- Ilyen bonyolult.

- Talán a Dyson-gömb tett ilyenné.

Reggel volt, s talán valami hűvösség kúszott fel a környező dombokra a messzebb elterülő város felől. Talán fázott azon a reggelen. Kaylie pedig csak megbámulta őt, lehet, hogy érzett valamit. Mintha vonzotta volna a fiú testének körvonala. Ott állt Kayle előtt, megérintette őt, és érezte a múlt minden egyes sóhaját.

- Szeretnék megcsókolni Kayle - mondta ki.

Kayle meglepődött.

- Miért?

Választ azonban nem kapott, csak érezte, ahogy Kaylie megérinti kezével a testét, és ajkai összeérnek.

- Mire volt ez jó? - tűnődött Kayle.

- Tartoztunk ennyivel az életnek.

- Az életnek?

- Igen annak. Talán nem érted? Tudod a valóság néha egészen bonyolult, de a világról bennünk alkotott modell sokkal egyszerűbb. Talán te is egy ilyen modell vagy nekem.

- Azt mondd, vonz a város.

- Azt. Talán ideje lenne engedelmeskedni a hívó szónak.

- Akkor gyere!

Ugyanazt az ezüstsínű fekete csíkokkal díszített dzsekit viselte a fiú, mint korábban. Örökre emlékeztette ez a testéhez simuló ruhadarab Danielle-re. Tőle kapta. De ez most talán lényegtelen volt.

Ahogy a környező dombok fennsíkjának íve megadta magát a feledésnek, a megaváros tárult elő. Olyan volt, mint mindig, az emlékek közé temetett világ, egy kicsit másmilyen. Lehet, nem az számított, mekkora volt, és hány kilométer magasak karcsú fém-üveg tornyai, hanem az, hogy város volt. Egy, a pusztaság helyébe álmódott sokelektronnyi oázis. Egy, a létezés

másságát hirdető kontinuum. Furcsa volt így viszontlátni ezt az elfeledett létformát, mely azonban mélyen benne élt. Még agyából előtűnt néhány emlékkép a múltból, de ezek már mind megfakultak, csak ez a város volt, mely otthont adott sok millió új társának.

- Na milyen? - kérdezte Kaylie.

- Nem is tudom. Egyfelől ismerős, de ugyanakkor az újdonság érzése keveredik bennem. Jó engedelmeskedni hívó szavának. Éppen olyan, mint ellenállni a kiürítés parancsának.

- Milyen volt ellenállni?

- Nehéz. Nehéz volt vállalni, azt, hogy te mást akarsz. Talán ez volt a legnehezebb.

- Mihez lenne most kedved?

- Azt hiszem, jó lenne egyszerően csak sétálni egyet, átadni magam ennek az érzésnek.

- És mégis merre?

- Nem tudom, csak úgy valamerre.

- Talán a Régi kikötő kedvedre való hely lesz.

- Lehet - felelte Kayle és megindult a lány után.

Ahogy feltárult a távolban egy névtelen óceán víztükre, egy ismerős érzés kerítette hatalmába Kayle-t. Az öböl vize és a benne tükröződő épületek. Az egyik a londoni Tower-hídra emlékeztette. A fiú nekitámaszkodott a korlátnak és a távot figyelte. Eltűnődött. Az égen sirályok szálltak, fehér madarak.

- Na? - kérdezte Kaylie.

- Tudod, az Atlanti-óceán jut eszembe, én ott születtem, hasonlít rá.

- Tényleg?

- Persze.

- Mesélj, milyen volt a hely, ahol születted. Szeretnék egy kicsit jobban megismerni Kayle!

- Az egykori Európa területén születtem. Még annyi év után is előttem van az a vidék. A mészköszirtek... A sirályok az égen...

- Biztosan különös hely lehetett.

- Az volt.

- Nevet keresnek ennek az óceánnak. Tudtad?

- Nem.

- Gondolom, szeretnéd, ha Atlanti-óceánnak hívnák.

- Talán mi is szavazhatnánk.

- Jó ötlet.

Valahogy most minden olyan idillinek tűnt és most mindennél erősebben hatott az újrakezdés impressziója. Az ég kék volt és a kikötő épületei, mint az elfelejtett múlt tükörképei álltak a megaváros határán ott, ahol könnyed íve az óceán vizébe szakadt. Talán azt gondolhatta Kayle, hogy megtalálta önmagát.

- Gyere - mondta Kaylie megragadva a fiú csuklóját. - Még annyi minden vár ránk.

- Mi minden?
 - Hát, itt van ez a város tele megannyi kihívással és kalanddal!
 - Ez igaz!
 - Érezted te már valaha is Kayle, hogy minden lehetőség előtted áll és mégsem sikerül?
 - Azt hiszem igen. Tudod, pontosan ezt éreztem, mikor megismertem a Dyson-gömböt. Valahogy az is ilyen volt. Ott volt minden lehetőség, a szupercivilizáció... és mégis...
 - Kérdezhetek tőled valamit Kayle?
 - Ha gondolod?
 - Miért hagytad ott a 2000-es éveket?
- Kayle hallgatott egy darabig. Kék szemében benne reszketett valami, szőke haján áramlatok siklottak tova.
- Mert... Mert minden, amit ott szerettem rossz volt...
 - Hogy érted ezt?!
 - Az a világ, mondjuk úgy, hogy szabad volt, de romlott. Mégis volt valami varázsa... - tűnődött.
 - És a Dyson-gömb?
 - A Dyson-gömb megmagyarázhatatlan... Több mint szellem és anyag! Az a világ ember és gép olyan fokú evolúciója, mely átlépi az élet hagyományos korlátait. Négyzetre emelt élet. Az ember tulajdonképpen intelligens program lesz. Egy emberen túli világ. Tulajdonképpen sohasem tudtam eldönteni, hogy azok, akik ott élnek, embernek álcázott mesterséges intelligenciák, vagy programmá átlényegült emberek?
 - Fontos ez, Kayle?
 - Azt hiszem, igen! A Dyson-gömbnek is volt egy varázsa, mely inkább ámulat volt, vagy félelem.
 - Ez most már mind nem fontos! - mondta a lány. - Élj csak a hétköznapiaknak Kayle. Egyszerűen csak élj!
 - Ismerősek a szavaid. Volt egy lány 2000-ben, aki ugyanezt mondta nekem.
 - Az új Föld csak a tiéd, Kayle, előtted minden lehetőség, talán most sikerül.
 - Talán - sóhajtott a fiú.
- Valahol távolabb Zen várta őket és valami jellegtelen izgalom, mely inkább elfojtott remegés volt. Nem lehetett pontosan tudni a valódi értelmét. A megaváros és a távol, mely ívvé hajlott. Ott álltak az égbe nyúló karcsú üvegpiramis tetején, s érezhették a levegő illatát, az elrohanó felhők csendes magányát. Ide már nem hallatszott fel a város nyüzsgése, csak a messzi villámok mennydörgése kiáltott némán. Néha jól esett ez a csend, máskor azonban túlságosan néma volt a létezés. Talán korai volt ez Kayle számára, hiszen még benne élt a rettenet, a Dyson-gömb rettenete és a Föld lelkének utolsó sikolya.
- Vajon a gömbnek van-e lelke? - tűnődött üres tekintettel, maga körül tudva Zent és a lányt.
- Talán még korai volt a kérdés.
- Miért jöttünk ide? - kérdezte a fiú a soha nem múló sikollyal fejében.

- Szeretném, ha átélnél egy érzést - válaszolta Zen.
 - Milyen érzést?
 - Ugorj!
 - Te megőrültél!?
 - Miért nem mersz ugrani?
 - Viccelsz?!
 - Nem, dehogy! - felelte Zen.
 - Nem értelek.
 - Neked nem tűnt fel semmi, Kayle?
 - Nem.
 - Mondd el neki, Zen - biztatta Kaylie.
 - Tudod, gyakran feljövök ide, nézelődöm, azután leugrom ejtőernyővel. Csak úgy, a kaland kedvéért.
 - És?
 - Tegnap nem nyílt ki az ernyő...
 - Mit jelentsen ez? - érdeklődött Kayle.
 - Honnan tudjam? Azt gondoltam talán te fogsz választ adni a kérdésre, ha ugrasz.
 - De nem ugrok! Felfogtad!?
 - Jól van, azért nem kell heveskedni! Emlékszel még arra a különös bogárra? Talán nem is létezett!
 - Nem létezett volna? Nekem nem úgy tűnt.
 - Az lehet, de ez a sok furcsaság, Kayle? Talán nincsenek véletlenek...
 - És akkor? Mire volt ez jó? Miért kellett a kétely magvait szétszórnod, Zen?
 - Hát nem érted? Elővigyázatosságból!
 - Mire föl?! Miért zavarnád meg az új Föld békéjét beteges fantáziád miatt?
 - Nem hiszel nekem. Rendben. De mégis, most hogy ilyen elégedett vagy az új Földdel?
- Kayle csak hallgatott, nem akart válaszolni Zen kérdésére, ki tudja, miért. Csak nézte a távolt szótlanul.
- Semmi sem olyan egyszerű - tűnődött.
- Lehet, hogy el kell fogadnia a hazugságot, mint ahogy azt az az ismeretlen lány tanácsolta a Dyson-gömbön. A lelke nyugalmáért.
- Mire jó folyton az igazságot keresni, Zen? - fordult a fiú felé könnyes szemekkel Kayle.
 - Miért kérdezed ezt, Kayle, hiszen pont neked volt mindig olyan fontos az igazság!
 - Lehet, de talán most már elég volt belőle. Hiszen megeshet, hogy amit igazságnak hiszünk, hazugság! Akkor meg?
 - Feladod, Kayle? - kérdezte Zen.

- Szerinted?
- Szerintem nagyon úgy néz ki.
- Miért, mit akarsz tőlem, mit tegyek?
- Nem gondoltál még arra, hogy talán a Dyson-gömb soha nem adja fel?
- Elárulok egy titkot, Zen - mondta a fiú. - A Dyson-gömb már rég győzött...
- Honnan veszed? - lepődött meg Zen.
- Te nem így gondolod? Pedig én tudom!
- Mit tudsz te?! - kérdezte Zen ingerülten.
- Hát ezt! - ordította Kayle és megtaszította Zent.

Feltárult a mélység és Zen zuhanni kezdett. Kiáltását elnyelte a csend. Az a nyugtalan némaság. Még hosszú percek teltek el, míg végre az atomosság halmaza elvegyült a lendület keltette iszonyatban.

- Megöltem őt! - tűnődött Kayle, s valami rémületet olvashatott le a lány arcáról.

Jellegtelenül értelmetlennek tűnt minden. Egyedül csak az látszott biztosnak, hogy Zen meghalt. De az oka rejtve maradt.

- Most meghalt. Látod? Talán nem volt igaz az, amit mondott...
- Pedig azt remélted igaz? - kérdezte Kaylie.
- Igen, titokban talán igen. De hát ez a világ normális! Vagy nem?!
- Nem tudom.
- Az új Föld valóság, noha néha álomnak tűnik, mint ahogy azt Zen gondolta - vallotta be Kayle.
- Ezért lökted őt le?
- Már nem tudom, miért tettem.
- Mit akartál azzal mondani, hogy a Dyson-gömb már rég győzött?
- Csak az igazat - válaszolta Kayle.
- Az igazat?
- Igen azt. Tudod, rájöttem valamire. Most még azt hisszük, hogy ez így helyes, amit csinálunk, de eljönnek majd az utánunk következő generációk, akik ismét a szupercivilizációra vetik tekintetüket...
- De miért? - tűnődött Kayle.
- Mert az olyan, mint a méz, magához édesget.
- De te magad mondtad, milyen fontos a múlt.
- Na igen...
- Akkor?
- Nem tudom - sóhajtott. - Talán a fejlődés erősebb vágy, mint az emlékezés. Gyere, menjünk innen - javasolta a fiú.

Különös volt a létezés pillanata, mely magával ragadott minden racionalitást akkor és ott. Lehet, hogy csak a megaváros íve volt igaz, mely újrakezdés volt, a semmiből született gondolat. Néha az ég méla kékje és a felhők tejfehérsége találkozott a fiú szemének tükrében. Olyankor úgy érezte megdermedt valami. Azután tovarohantak a felhők feltornyosultak és elenyésztek. A távolság néma villámok izzították hangtalanul. Esni kezdett, nehéz, ritka csöppekben. Lassan gyűltek a tócsák az utca kövezetén. Üveglemezek tengere, melyen keresztül átlátszott a távol. Fekete-kék-fehér versenymotor állt elhagyatottan, felületén vízcseppek peregtek le. Ezernyi apró lencse. Most néma volt és szótlan, hangtalan, mint a Dyson-gömb lelke, melynek suttogását csak kevesek érthetik. A fiú magához vette a bukósisakot, szeretne volna átadni magát a száguldás feledhetetlen impressziójának. Mégis minden olyan volt, mint Auróra csillogása, a könnyű szél, mely arcukba vágta a vízpermetet. A megaváros, mely jellegtelenül ölelte körül őket. Itt nyújtózott némán és szótlanul.

- Hová akarsz menni? - kérdezte Kaylie megérintve a fiút.

- Még magam sem tudom. Annyi minden jár most a fejemben. Emlékszel még arra milyen volt a Föld?

- Néha igen.

- Én egyre többet gondolok rá. Arra a sárga-fekete bogárra, mely az eső elől menekült... Milyen érzés folyton a végítéletet álmodni, egy kitörölhetetlen sikollyal a fejedben élni?

- Nem tudom, nekem nincsenek ilyen emlékeim.

- Nincsenek? - tűnődött Kayle kérdően a lányra pillantva.

- Furcsa, még néha a Dyson-gömbbel is álmodom - folytatta Kaylie.

- Miért gyűlölöd a Dyson-gömböt, Kayle?

- Ugyanaz a kérdés és talán ugyanaz a válasz: már csak egyetlen dolog miatt tudom utálni, azért, mert megszállottan pusztította az én fajtámat. Elvett tőlem mindent, amit szerettem.

- Gondolod, hogy a Dyson-gömb gyűlöl téged?

- Azt hiszem igen. Azért, mert félt az én fajtámtól! Hiszen az ember eredendően gyenge.

- Na igen. Látod, még mindig esik. A tócsák víztükrében buborékok fodrozódnak.

- Mit akarsz ezzel mondani?

- Semmi különös, csak szeretném megkérdezni, szereted te úgy az új Földet, mint a régit?

- Miért érdekel ez téged?

- Csak úgy - felelte Kaylie. - Szóval már csak egyetlen dolog miatt gyűlölöd a gömböt, igaz?

- Talán.

- Pedig azelőtt számtalan indokod volt... Mitől változtál meg?

- Hagyjuk ezt! - tiltakozott Kayle, talán okkal.

Aztán ismételten magához vette a bukósisakot. Lehet, hogy most mindennél erőteljesebben vágyódott belemerülni a száguldás kalandjának világába. Nem tudni, mit érzett, csak valami titkos vágyat érzett ott bent, mely úgy tűnt lassanként elemészt. Sívárgást, mely olyan megfeszítőnek tűnt. Feltette a bukósisakot, felszállt a motorra, majd mögé a lány. Egy ismeretlenség próbált szárnyat bontani. Alább hagyott az eső. Felzúgott egy hang, szétterülve az épületek között, monoton türelemmel, a motoré volt, ahogy áramvonalas teste lendületté

kovácsolta a távolság szalagját. Megannyi víztükör az út felületén, szétloccsanó álmok. Érthetetlen volt a világ, gömbé zárult a kontinuum és Kayle nem tudta többé szétválasztani. Fejében elkeveredtek a gondolatok és érzések, azután újak születtek. Még néha eltűnődött, ahogy egybemosódott előtte minden a bukósisak átlátszó üvegének felületén. Furcsa volt minden, a száguldás, ahogy az áramlat körülfolymta őt, mint valami hűvös zápor. Pedig belül forróságot érzett, szívének gyorsuló ritmusát, ereiben a mámor szavát sokmilliárd molekula képében. Furcsa volt, s ő is érezte a lány kezének szorítását a dereka körül. A feloldódó felületeket és formákat. Végtelenné akart lényegülni a betonút egyenese, de lehet hogy nem is az volt, még talán vezetett valahová a megaváros roppant íve mentén, mely magában hordozza az örök igazság oszlopokká lényegült terheit. Minden olyan megszokott lett hirtelen, mint a 2000-es évek világa messze a múltban.

Megérkeztek valahová, az eső is elállt. Talán a nyugalom terült szét fojtó ködként. Egy jellegtelen üvegépület belső terében álltak, üres volt. Csak az üveglemezek határolta felületek álltak némán.

- Szeretted te úgy az új Földet, mint a régit? - kérdezte újból Kaylie.

- Igen. Azt hiszem igen - válaszolta a fiú, Kayle.

Fejéből talán kitörlődni látszott a Föld pusztulása.

Körültekintett és többé már nem látta maga mellett Kaylie-t. Azt vette észre, egyedül van.

- Neee! - ordította bele a némaságba.

Csak a csend korszaka sóhajtott, immáron minden olyan furcsa volt. Megváltoztak a formák, a fiú fejében új értetlenség tűnt elő. Valahogy minden olyan félelmetesen ismerős lett, ahogy egy pillanatra lehunyta a szemét, majd kinyitotta és körültekintett.

- Hol vagyok? - kiáltotta bele a semmibe.

Sokáig volt csend.

Egy különös érzés kerítette hatalmába.

- Danielle?! - kérdezte.

Fényesség támadt, mely szőke lánnyá látszott körvonalazódni. Újra találkoztak, Danielle előtt állt.

Kayle egy darabig hallgatott szótlanul maga elé bámulva. Szomorúnak tűnt.

- Hazugság volt minden? Zen-nek volt igaza! A Dyson-gömbön vagyok igaz? Minden a te műved volt, az új Föld is. Csak álom!

- Hiszen te mondtad, Kayle, hogy ugyanúgy szeretted az új Földet, mint a régit.

- Kaylie?! Ő is te voltál...

- Mit számít mindez, Kayle - mondta Danielle.

- Igaz, most már hogy tudom, semmit.

- Mi romlott el kettőnk között? - kérdezte Danielle.

- Minden megváltozott - sóhajtott a fiú.

- Mit értesz ez alatt?

- Tudod, azt hittem, végre most sikerül, de nem így történt. Hol rontottam el?

Azután lassan szétfolyt minden és feltárult a maga valójában az ész mámorító eleven ereje, a Dyson-gömb. Hatalmas felületeivel és tereivel, fém hálóiival. Körülölelte a Napot, mint valami papírburkolat a kerti lampiont. Semmit sem változott, sok százmilliárd társának adott otthont. A korzó is éppen olyan volt, a lebegő kristálypiramisok, több kilométeres teodolitok, mint valami álom. Könnyű héjszerkezetnek megálmodott négyzetre emelt élet.

- Emlékszel még a központra? - érdeklődött Danielle a fiútól, ahogy a korzón álltak a tömegben.

- Hát lehet ezt elfelejteni?!

- Azt mondd Kayle, gyűlölöd a Dyson-gömböt, mert ő is gyűlöl téged. Pedig én nem gyűlöllek téged. Még mindig szeretlek, mert van benned valami különös. Engem is gyűlölsz?

- Hiszen te magad vagy a Dyson-gömb, nem?

- A gép felem igen, de ember is vagyok. Vannak vágyaim és érzéseim - válaszolta Danielle.

- Mit akarsz ezzel mondani? Talán fellázadnál a gép ellen?

- Nem. Nem... - felelte csendesen.

- Akkor?

Danielle csak hallgatott.

- Meg tudnád nekem mondani, mi a Dyson-gömb? - kérdezte Kayle.

- Valami, ami, több, mint szellem és anyag.

- Mi a boldogság?

- Ezt nem lehet megválaszolni. Csak annak a kérdésnek van értelme, hogy ki boldog.

- Akkor ki boldog, mert én nem vagyok az! Minden hazugság volt, az új Föld is! Nem is létezett!

- De hogyan létezne!

- Mi?! - kapta fel a fejét a fiú.

- Igen, az új Föld létezik Kayle, persze csak mint elektronok halmaza, de ettől még létezik.

- Na persze.

- Miért gyűlölsz engem Kayle?

- Te tehetsz mindenről... A Föld nem ártott semmit és te mégis elpusztítottad. Mindenkit megöltél: a társaim! Csak engem hagytál...

- Nem, tévedsz Kayle! - mondta és megérintette.

- Hagyjál! Én még emlékszem mindenre, arra a hajnalra, amikor plazmahologramok szálltak alá az égből...

- Tényleg nem ártott a Föld semmit, Kayle? Te még mindig ugyanaz a lehetetlenül kék szemű fiú vagy. Semmit sem változtál.

- Te sem.

Néhány percnyi csend oszlott szét.

- Először azt hittem, te is csak egy vagy a sok közül, egy DNS kód, ahogy mondtad, amikor először találkoztunk, de azután bevallottad, te vagy a Dyson-gömb lelke. Tudod, sokat gondolkoztam, vajon van-e lelke a gömbnek?

- És mire jutottál?

- Talán igen.

- A múltra gondolsz Kayle?

A fiú, Kayle nem felelt, csak odahajolt egy mértani formákba álmódott üveg oroszlán lábaihoz. Egy elfeledett mester alkotásai... A távol nézte, a hatalmas felületeket, a szivárvány színeiben ragyogó gázködöket. Óriási fém-üvegoszlopok, kilométeres teodolitok, sok száz méteres összefordított áttetsző kristálypiramisok... A gigantikus vízesés kékes színe a távolban. A végtelen ív és felület, a korzó íve.

- A Földet akarod, mint akkor? - kérdezte Danielle.

- Én láttam, mit művelt a civilizáció! - motyogta Kayle.

A látvány ponttá zsugorodott. Az óceán partján álltak, hallani lehetett a zúgását, a sirályokat az égen a feltornyosuló és tovarohanó felhőket, mint gyorsított felvétel.

- Nos?

- Csak virtualitás! - legyintett Kayle.

- Talán - felelte Danielle és megragadta Kayle csuklóját. Érezte a fiú gyorsuló pulzusát.

- Gondolod, a Föld nem ártott semmit? - kérdezte újból Danielle.

Kayle nem válaszolt.

- Akarod látni? Boszorkányégetés egy naiv istenképért, háború egy örült eszméért, szegénység és nyomor az elnyomásért!

- Elég! - ordította Kayle.

- Kayle, te nem ezt a Földet szeretted, de én ezt pusztítottam el.

- Nem, te mindent elpusztítottál!

- Van új Föld Kayle, olyan, amelyik megérdemli, hogy szeresd!

- És az milyen?

- Ha akarod, együtt adhatunk neki nevet.

Valami más látvány jelent meg Kayle szeme előtt...

Kék ég és felhők, tonnányi vizek, melyek lezárták a végtelent. Bamba szürkesség. Szalmasárga fűszálak tengere a viharban, s a távolban ismeretlen óceán. Kayle mereven állt, talán fázott egy kicsit. Lassú cseppek indultak kalandra sok kilométer magasból. Azután egy ismeretlen bogár szállt le megpihenni a testére. Sárga alapon fekete foltok. A pólóján ott volt a név, melyet, mint bélyeget viselt. Valahogy minden olyan ismerős volt és mégis új. Talán eljött a kiteljesedés ideje. Sokáig bámult maga elé Kayle, tekintete messze kalandozott a végtelen ív mentén.

- Most mire gondolsz? - kérdezte tőle Danielle.

- Nem tudom. Mit akarsz tőlem?

- Én csak téged akarlak attól a pillanattól fogva, amikor először megláttalak.
- Lehet szerelmes a gép egy olyan átlagos fiúba, mint én, akinek talán elvei vannak?
- Azt kéred, hogy bocsássam meg a bűneid, az ártatlan életüket a Föld pusztulásakor!
- Azt mondtad, hogy ugyanúgy szereted az új Földet, mint a régit, hogy a Föld a lelkedben van, egy érzés, és nem csupán egy bolygó.
- Lehet, hogy ezt mondtam.
- Kayle... én igyekeztem mindent jóvátenni, mindazt, ami a mi hibánkon kívül romlott el - mondta Danielle belenézve a fiú kék szemébe.
- Valóban? - kérdezte Kayle és elfordult.
- A Dyson-gömb nem rossz...
- Tudod te Kayle, mit jelent az a szó: mindörökké?

Kayle sokáig nem felelt.

- Azt hiszem igen...

Szemei könnybe lábadtak.

- De rá kellett jönnöm, közel sem tudom az értelmét.
- Mindörökké, Kayle! Ez a szó maga a bizonytalanság, pedig valami másra gondolsz te is meg én is, amikor meghallod.
- Mindörökké... - ismételte a fiú.

Szöke haján ismeretlen áramlatok siklottak tova, és megmagyarázhatatlan érzések lettek úrrá rajta. Lehet, hogy eszébe jutott minden, ami elmúlt, minden, ami volt, s immáron agyának molekuláris részévé vált. Kötött elektronpályák halmaza. Villámok izzították a távot. A szél, a tenger illata... Milyen hívogató volt az új Föld, egy kicsit olyan, mint a régi. Kedve lett volna belemerülni, hogy lelkében az eszmélet szava szóródjon szét hajnali párává.

Mélyeket lélegzett és titkon remélte, hogy mindez talán valóság. Furcsa volt az ív, felhők tömegei rohantak tova, mint gyorsított felvétel. Szeretett volna ordítani, hogy kiadja magából a benne növekvő hangokat, de nem ment. Milyen megmagyarázhatatlan volt. Titkos jel.

- Azt mondta, ugyanúgy szereti az új Földet, mint a régit - jutott eszébe, s kedve lett volna belekiáltani a szélbe: Atlanti-óceán.

Mindig ugyanez a mondat, mely szakadatlanul ismétlődött, s még nem lehetett tudni, mit hoz a holnap. A bizonytalanság önmegtartóztató jelének halk suttogása terült szét a horizonton.

Mélyeket lélegzett és titkon remélte: mindez valóság. Most minden új volt és régi egyszerre, fűszálak tengere egy csendesülő viharban. Az eszmélet ébredése. Azután elállt és abbamaradt a szél, az esőcseppek ritkás kopogása.

- Az új Föld! - ordította el magát örömtől ittasan.

Valami megtörni látszott, széthullani apró üvegcserepek millióivá. Most boldog volt, annyi megpróbáltatás után. Az égen ismerős ábrákka álltak össze a távoli csillagok halogén fényei. Már nem volt az iszonyat, a Föld sikolya kitörlni látszott a fejéből, s helyébe édes halk suttogás költözött. Csak állt ott, testén fények siklottak végig, néha megborzadt, amint Danielle megérintette.

- Most mi lesz? - kérdezte Kayle.

- Semmi - felelte Danielle. - Ez itt az új Föld és csak a tiéd.

- Mindörökké?

- Mindörökké, Kayle! - felelte Danielle.

Még értelmetlen volt minden, a Dyson-gömb világa és az új Földé is, de talán az, ahogy ajkaik összeforrtak egy múltó pillanat erejéig, jelentett valamit.

-&-